

جنگلاوه

محمد آصف عمر

«نېکمرغی. ته تر رسېدو د هغې ساتل گران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سیت کې د چادري کرې بنځې د خبرو همدا معنا وه. د سپینو جامو او تور واسکت سپري کټ کټ وخنډل. څو میاشتې مخکې به یې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مگر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لگېدله. غټه تنه یې په چوکۍ سمه ولگوله. موټر یې گېر ته واچاوه. غټ مخ یې آښې ته جگ کړ. ننوتې خوله یې و خوځېدله. ویې ویل:

– یانې د بنگلې جوړولو نه یې ساتل سخت دي؟ بل چرته ونه وایې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنگه یې د بنځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنگ ته پرېده.

سپري په زوره زوره وخنډل. بنځې مخ بلې خواته واړاوه. وبنگېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سپري د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لگېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې یې نوی واده کړی و. ویې ویل:

– ایله مې بخت بیداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

بنځې چادري په سر سمه کړه. جدي غږ یې جگ شو:

– اله سپرېه خیر دي وي خیر! صبر وکه! پوره خوشي کنه. بیا وارېږه!

– پوره نو څنگه وي؟ اینشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! هه هه.

سپري په منگوله لنډ شناوي وپښتان شاته تېلو هل. بنځې وویل:

– ام، د تېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې و نیولې. سپري غټې گردې سپرې کښې کړې. بوی یې ونه موند. ویې نه بنودله. د حیثیت خبره وه. د بنیښې تنۍ یې کېکارېله. د سهار تازه هوا ولگېدله. په آښې پسې ځورند تعویذ ته یې گوتې ور وړې. په نریو شونډو او غټ تندي یې ولگولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالو نو په کنډ او کپره کوڅه کې نرمه بېدله. یو پرتوگه ماشوم د خاورې ټوټې جوړول پربنډول. له دېوال سره جوت در .. هڅو لښکې یې مازو در کړې و. کړنځ یې نولې و. یې پوت:

– وی خدایه! تانه جار شمه! مانه خانمجان خیرنه ام بڼه ده.

چرته لېرې آسمان و غورېد. سپري شترنگ وخرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا یې وویل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تاته ام اولاد در کړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تراوسه لا چرته دی.

دوی په بله کوڅه وگرځېدل. یو نیم پوخ او د روښانه رنگونو کور پکې د ژوند تفاوت بنود. په تندي به یې ماشا الله لیکل شوي وو. وړو هلکانو د لرگیو په تختو کرکېت کاوه. څڼور ځوان یې سیل ته ولاړو. په موټر کې سپري سرته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بد ماشي وه، اوس د شیشکو څڼې دي.

د ماشي سراچه په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. څڼور ځوان نارې کړې:

- کریم او ستاذه ستړی مشې!

کریم ورته په موسکا له بنیښې منگوله وښودله. لنډه شنوای ږیره یې ورپېدله:

- ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زورک کي ښه! هههه

خوان وانه ورپېدل. د ښځې دا کارونه نه خو ښېدل. وښکېدله (وی الاتوبه!) کریم جدي شو:

- څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوي. او ورغ په ورغ ډېرې نالتیان. څه ما ام ورته د تبايي تخم کرلی دی. هههه.

ښځې غږ جگ کړ:

- وی الا سریه! ایله خدای خوشالي را کوي. په غم یې مه اړوه!

- نه کنه نو! هر کله بدې په ښکې زور ورپېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما ښکې ته د اړې پیدا کړې د اړې.

هغې مخ واړاوه. خړ سپي په چاودېدلي دېوال باندې تورې پیشو پسې غږل. ښځې وویل:

- وی چې د اړې لري ښکې نشوه نو.

- داده او ښیاره. نو بدې به څنگه د منځه وړو؟

ښځې لنډه ځواب ورکړ:

- په ښکې.

له کت کت خندا سره د کریم سورورې اوږې ولږېدلې. ویې ویل:

- یاني چې ظالم دې ډېوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نواغه خپله مري. هههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ خادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

- بوډا څنگه یې بوډا؟

سپینږیری ځمکې ته لاس کړ. لکه تیره چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

- بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غږه راسره نیسې؟ ستا ددد...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدل چې ننوتې خوله یې له خوشحالی څخه نه راټولېدل. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې

چې مخکې نه غږېده. خبره دا وه چې هغه ورغ یې ښځه د اړې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل.

ده کړی ورغ د خوښۍ او ښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې

د تالندې کړې وړې کرښې وځغېدلې. خو دلته آسمان برگ و. موټر د کلي یو برابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کړې

وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنگو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تگ خاص خوند ورکاوه. له

کاتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نري شمال د غنمو بوټي نڅول. د شنو پټیو بوی خور لگېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه

نېغه هواته جگه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. ورو نجونو سپین پتنگان شمېرل. چې په جنگ به شول له دوی څخه به حساب

گډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېر روان و. نابیره یې په خښو تېرو ټوپونه ووهل. ښځې چيغه کړه:

- وی الاوی! ودره! وایمه ودره!

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کېوتله. خپته یې نیولې وه. د ویا لې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې
ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم گوډ گوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې گیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي.
خورار وانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

— وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچي کمه؟ هههه.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخو هل. ښځې مخ اړولی و. د چادري له جگېدو او ټیټېدو څخه معلومېدل چې په غصه ده. یو دم
راوگرځېدل. غږ یې کړ:

— مانه ویلې، آ؟ بخت لري. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنگ شو. موسکا یې له خپرې والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په
انگازو بدل شو. د غرونو د پاسه برېښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نری شونډې ورپرېدلې. ویې ویل:

— کنځا وکه کنځا! خو دامه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکره اوزونه او د وریانو نازکې رمبرې هم نه راتلې. کریم سر جگ کړ. د ښځې
سترگې په ده کې وې. او ښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکې شو. لاس یې وغځاوه:

— راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسپرو کنه نو.

ښځه له غایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:

— ما اسپ خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لا ډک شو. د نمجنو سترگو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه کرده پزه کې وښکېد:

— پروانکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونيو. بل لاس یې په ځمکه ولگاوه. جگه شوه. خو سترگې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

— چې ښځه گرانه وي سپری یې هره گونا بښي. زه گرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخنډل. موټر ته ننوت. شپه پس په پاڅه سرک نرم وڅرخېد. لمر د ورېځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لگېد. موټر
تر غونډۍ تاو شو. د بنسټه او کروندې یې شاته پرېښودلې. له رنگارنگه پخو کورونو، سرایونو، د کانونو او چوکونو تېر شو.

هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته گڼه گڼه زیاتېدلې او د شمال یخني کمېدلې. د دنگو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله
ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوجې ته وکتل «د وکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر

واچاوه. د گورې، تازه میوو، ترکاریو، کبارې بوتونو او د نقلې گانو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټر سایکل ترڅنګ یې
تش ځای وموند. شترپنګ یې وڅرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي او ښت. خوسا بوی جگ شو. پزه یې مونجه

کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخود و له دېک څخه تاو ده تپونه ختل. گوډ گوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راو وتلمه یو
قاب خو وهمه کنه نو» د څوړندې شونډې ځوان د مشتري راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

— دېش روپیۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

— هههه، زه تش پورته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

لکه چې د کریم خندانه او خوا کمڼه خبره یې خوبه شوه. په موسکا یې سر و خوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندي اته وې. له موټره راوتې مېرمن یې له لاسه ونيوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زینې سر ته ورسېد. د بنځو شور یې غوږ ته راغی. سر یې دهلېز ته ننوېست. ژر شاته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولاکه نوبت راشي. څه وکو کنه نو؟

بنځې اوږې واچولې. ده نابیره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جگه کړه. بنځې وویل:

– وی. دا څه کوي؟ شرم دی. خوشې!

کریم دهلېز ته ننوت. نارې یې کړې:

– اله لاره وکئ لاره! ډېره پاڅابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ږنده یې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کریم یې په منځ کې گوډ گوډ تېرېده. بنځه درنده وه. چپې معیوبې پښې یې برېښ کاوه. د معاینه خانې منځې ته موظف چاغکي هلک په شک کتل. کریم دروازه په اوږه تېرولو. دننه یې بنځه نرمه خوشې کړه. سایې سوزېدلې. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنگون یې کېکارېده. د سترگو له کونجه یې بنځه لیدله چې یو قرار گوري. وپسېد:

– دغسې غورې دي کنه نو.

هغې له نجونو سره پخو هل. د دوا بوی و. کریم پرده خلاصه کړه. معاینه خانه لکه ورغوی پاکه وه. دوه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسماني تختو جوړې وې. لکه بنیښه ځلېدلې. د مېز په سر یې قلم او کاغذ ولید. خو ډاکټره نه وه. نظریې چې پلاس ته د سپینو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپینه پرده خوځېدلې. د بنځو بنگ بنگ و. سر یې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مریضه ورسره ده.

سترگې یې ددې کوټې دېوالونو ته جگې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر بنکته پښې پورته، سر پورته پښې بنکته، په لندو او مایل» کریم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. دننه پرده کښه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدلې. تک تور پکې یې په تک سپین مخ څپره وهلې وه. سپینې نرۍ دستکشې یې د خزلو ټیم کې وغورځولې. مریضې ته یې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کریم بنځه له مټې ونيوله. د ډاکټرې څنګ ته یې په چوکۍ کېنوله. د عطر و بوی یې په دماغو خوږ ولگېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر یې ولرزاوه. ویې پوښتل:

– ته چا دننه پرېښودلې؟

کریم مخ وگرځاوه. تر نریو برېتونو لاندې یې په نریو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ویې ویل:

– بنځه مې نشوه راتللی کنه نو. زموږ کار جوړ دی. یوازې د زېږېدو ورځ مالوموو، وځو.

پرده یې خلاصه ونيوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوږ اسویلي بنځې ته کړ:

– دلته خو چادري جگه که!

هغې گرد منځلڅ کړ. وړې سترگې یې وسولولې. وړه پزه یې په گوتو کښه کړه. ډاکټره یې د اننگو تورو چاپونو ته ځیر شوه. د

هغې په پرسېدلې خپته یې لاس وواځه. تکې سرې شونډې یې وڅوځېدلې:

– کور کې گرځې که نه؟

کریم له لېرې غږ کړ:

– نه ډاکټر صیب. پیاله څه ده پیاله؟ اغه نه وینځي. پینځه خورزې لرمه. یوه افته یوه وي، یوه افته بله.

ډاکټرې جدي وویل:

- پرېده خپله کار وکړي! ډېره ناسته ورته بڼه نده. یوازې دروند شی دې نه پورته کوي، خلاص.
بنځې سر وڅنډه. ډېلې شونډې یې ورپولې:
- وی، نه نه. پینځه ویشته کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر! شوکر!
ډاکټرې یې د خپټې ځنې ځایونه کېکارل. سړیې ولړزاوه. ویې پوښتل:
- بڼه دا اولباري دی؟
بنځې ورې سترگې ښکته و اچولې. گرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدلې:
- مخکې دې حمل نه اخیسته څنگه؟
- وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تیره یې اړوه نو. دا وار غیبی خدای مهربانه شو. شوکر! شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
- دامې ورپرې دي. وسیمه او هاجره. مور ته بختورې شوې دي کله نو. میرحمزه خدای راکه. هههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سړیې له ولاړ پیکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
- میرحمزه څوک دی؟
بنځې خپلې پرېسېدلې خپټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخو هل. ویې ویل:
- تاسې یې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوی چې الک دی؟
- وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نری، منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخستلې. ویې پوښتل:
- نوم دې څه دی؟
- بي بي نازیه.
- څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تار تار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
- د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سر وړاندې کړ. ویې ویل:
- ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غونډې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
- پروا نه کوي! اخره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وگرځېد. شېبه پس
پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم گوډ گوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
- ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کله نو؟
- ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وار خطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نری شونډې یې ورپېدلې:
- مور خو نادیده یو کله نو. په دې زړښت کې خدای اول بچی را کړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې
ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکت چې بڼه لټول. د ډاکټرې جگ غږ ودر اووه:
- پام پام پام! په کور کې نه، زېږتتون کې به ولادت کوي.
د کریم له څېرې موسکا وټنښتېدلې. ویې پوښتل:
- ولې؟ څه خبره ده؟ الله دایه شته کله نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ویې ویل:

- دايه مایه پرېده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.
د کریم سا اخیستل تېز شول. نازیه چابکه راووتله. وړې سترگې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:
- وی! الاخیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېده سرپه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړې:

- او ته ترورې! چې دا په لمنې دې اوبه راغلي ځان زېږتتون ته رسوه!
بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونيو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
- دا الله ورکه! دستي یې املیاتخاني ته ننباسي.

نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شپک ورکړ. غږ یې کړ:
- وی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر و خوځاوه. ویې ویل:

- سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زړوشي بڼه دی. ماشوم ضایع کېږي.

په کریم سر وگرځېد. رنگ یې تک سپین او بڼتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلې زگېږوي کول. کریم سرې سترگې جگې کړې. په رېږدېدو نکو شونډو یې وویل:
- بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میر حمزه به وي. پویه شوې؟ راعه چې څو!

oooooooooooo

په سرک گڼه گوڼه وه. نازیې په شاته سیت کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنگه تنگه کېدله. بڼیښه یې بڼکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه گیله من و. خوبیا یې هم گوتې ور وړې. په شونډو او تندې یې ولگولې. د شورنخودو بوی یې په پزه ولگېد. له دېک څخه هماغسې تپونه ختل. ده ترې مخ وگرځاوه. موټر یې چلان کړ. ځوان لاس و غځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه و خو څوله:

- ای ماما! پوره ورغ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!

کریم تېلواوه:

- لرې که مرادار لاس دې! دباندي یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلگون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وگرځاوه. ځوان جدي وویل:

- دا کمې دي دا.

کریم بړک وهل:

- څه ورک شه! موټر خوستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترگې ورو او بڼتلې. ځوان په غصه شا و اړوله. کریم وبنگېد:

- د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سر و نه پرې کي.

نازیې په اند بڼنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا بڼکارېده. ټوکې ټکالي او مجلسونه ورباندې بد لگېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې څادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینېږي د پوډري زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي تنگه وکړه. دا ځل نیم

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته یې د همدې خبرې لمن ونيوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به یې موضوع له کلي څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. د دغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لگیا شو. ژوند یې بېرته معنا پیدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس یې بیا خدا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د ناز یې په تخرگ ننوتې وې. کریم شترنگ تاو کړ. پرله پسې یې هارنونه کول. خو خلک لکه کانه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکپایي والا ته یې له بښېښې څخه غږ کړ:

— ای ای غړوندي والا! سړی یې که غویې؟ لاره پرېده!

سړي د سر په زنگولو افسوس څرگند کړ. څنگ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه یې خوځول. کریم په جنگ ورووت:

— ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتیاج له موسکا سره نژدې راغی. په ټیټ غږ یې وویل:

— وښه وروره! یو کومک وکه!

کریم په زړه کې وویل «سوالگردي خدای وهلی. د زړه سوي دپاره یې دا دریشي اغوستې ده» غوښتل یې په دا مخ یې ووهي. مگر له بښېښې وپرېده. سړي له مټې ونيو، چې له موټره یې لېرې بوځي. کریم لاس کش کړ. سړي ورمېرېدو ونيو. ویې ویل:

— ته خو گوري چې صیب منصب یمه. په میاشت کې یو وار کور ته راځمه. بڼه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الله وي. درې کلنه لور لرو. دا غې ساتلو ته نشور سېدلی. غټان خو پرېده!

د کریم پیره وه. تاو شو چې موټر کې کېږي. سړي بیا له مټې ونيو. ویې ویل:

— ای دقسم حق نلري، دغې وړې سره مو غوښې توبې کړې غوښې. هره ورځ خويې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې یې یوازې څنگه پرېدې؟ بڼه مې ونيوله چې ویې ساتي. دسې مریضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکاری والا غږ کړ:

— ای ماما! موټر لري که! مخه دې نیولې.

د صاحب منصب پاک خریلی مخ تک سور واوښت. غاښونه یې وچپچل:

— خوله بنده که احمقه! یوه دقیقه صبر نه کېږي! ټکه راپر بوتله.

کریم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خوزاری یې عجیبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بیا وغځولې:

— دا ټول یوې خواته که! بڼه مې مریضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. بڼه که مایو به راشي؟

کریم چورت واهه «بڼه بڼه ډېره یادوي. شرمېږي ام نه. چې بد اخلاقه نه وي» د صاحب منصب سړي شونډې وپېدې:

— بیا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي مور ام. تاته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوروي.

د کریم په تندي کې خط پیدا شو «دا ماته زور بښي چې بې اولاده یمه که څنگه؟» سړي خبرې وغځولې:

— څوک مې مو شکل نه ویني. لگیا دي، گونا لري او گونا لري. دین خونه وایي چې کړاؤ ثواب دی، آرامي گونا. خدای پاک

خپله وایي ما مسلمان ته ام دا دونیا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټام ندی. نوی یې حمل اخیستی. قسم خورمه!

د کریم زړه تنگ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ویې ویل:

— نو دا ماته ولې وایې کنه نو؟ زما خپله مریض پاڅاب دی. زېږتتون ته یې باید ورسومه.

— ای خیر دی. ډاکټرې ته دونه ووايه چې بڼه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بیا څه! څو نه پیسې چې راځي تیار یمه.

د کریم ماغزه ورته و خو تېدل:

- زه ډاکټرې ته ووايمه؟ زه ستا نوکریمه؟

- نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کریم سترگې له حیرانتیا راووتلې. غږیې جگ کړ:

- چا درته ویلي؟

- هه، زه سترگې نه لرمه؟ اغه یوازې خپلوان سړي دننه پرېدي.

کریم کږې کږې وروکتلې. یو دم یې شا واپوله، لار. د صاحب منصب لاسونه وڅړېدل. مړاوی ترلښتي واوښت. د دېوال بیخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وخرخاوه. سترگې یې دروانو خلکو له منځه په هغه ولگېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټر یې خنډې ته کړ. ورروان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږتون لپاره ورکړی و، لکه پېرغ خوځاوه. نارې یې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» بنځې له «وی، وی» غږونو سره څنگ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:

- ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ گوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حیرانه شوه. پیکې یې ولېزاوه:

- اله اله وځئ! تېز! دننه مریضه ناسته ده.

کریم گوډ گوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:

- یوه دقیقه ډاکټر صیب! د مرگ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. بنځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکړه. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مو نښودله.

صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولېزاوه. ویې پوښتل:

- ولې؟ لېونی شوي وه؟

- نه، حمل یې اخیستی و کنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره بنځه و ویني سپکه وړی یې کي. ملا مته نده. کال په کال یو راوړي. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنی یې ونه لیدلې.

صاحب منصب سترگې بنکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:

- دغه مو شکل دی کنه. موږ چې وایو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه گیله؟

- ډاکټر صیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټی دوا خورلې وه. دا غریب وپرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس

بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظیفه پرېدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی سړی بد بنکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې ځمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لری. او خدمت یې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سیسه کارانه ټیټ کړ. وپسېدل:

- صبی شو. چاته مه وایئ! زه به یې چاره وکمه. ځئ نو!

دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. د باندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم رښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخنډل. دده له تور ټلېفون څخه یې ځان ته زنگ وواژه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخت. نازیږه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر گېر ته واچاوه. شترنگ یې وخرخاوه. هارنونه یې کول. تېزروان شو. نری شونډې یې وپړېدلې:

- اغه سږي سره مې کومک وکه. بچي يې ډېر دي. ساتلی يې نشي. غواړي د گېډې ماشوم وغورځوي.
موټر په مرکزي واټ ورگډ شو. نازيې سر ورنگاوه. ويې ويل:
- وی، خدایه تانه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاڅاب دي. دا څنگه کار دی؟
هغې سلگۍ ووهلې. د کریم سینه هم تنگه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:
- کاش چې په منډه وای. په ټنډه ده میراثمېرې کنه نو.
د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکیني ټایرونه يې اوبنتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کریم له بنیښې سر واپست. نارې يې کړې
چې لاره پرېږده زموږ بیره ده. مسلح کس د وهلو گواښ وکړ. ده غوښتل ورووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو تر پخې ویا لې او پلې
لارې هاخوا لويې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو گورده غرفه يې هم لرله. دننه پینځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدلې. زینه
ډوله بامونه يې په لرگینو کټارو راتا و وو. په سرک کې چادري کړې سوا لگري د ماشي سراچې بنیښې ته لاس اوږد کړ:
- خیر وکه ترورې! د بچي غم ونه گورې! الله دې هر مو شکل درباندي اسانه کي!
نازيې تر امین امین ویلو وروسته د مېړه پراخه اوږه و خوځوله. سوا لگري د نړيو گوتو تنکی لاس مخکې بنیښې ته ونيو. کریم لا
هماغسې له قهره پشېده. له سوا لگري يې وپوښتل:
- دا لاره يې ولې بنده کړه؟
- اجي صیب رسول وځي.
- چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟
سوا لگري څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:
- دا څوک دی؟
- اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کنه نو.
هغه زور لښکون د نجلی په ورغوي کې کېښود. سوا لگري تر تنگ مخکې سر کړکی. ته نژدې کړ. وپسېدلې:
- ای ماما! که پیسې درکوي ځمکه ورکه! امدسې يې درنه اخلي گوره.
کریم ورپسې کاره وکتل. شاته د موټرو اوږده لیکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډ کروز راو د ساتونکو تور پیک آپ تېز
راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بیا راغی:
- وی، سږیه سوا لگري رښتیا ویلې.
کریم غاښونه وچيچل. سل ځله يې ورته ویلي وو «چې پیسې پیدا کم مار کېت پکې جوړومه. کړوسیانو پورې مې بس دی» خو
هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکاږله. شپه پس ماشي سراچه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه و اوښتله. نازيې
د مار کېتونو په منځ کې میداني ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په ځنډو کې يې ترگوډو ماتو
کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. یو سږی متیازو ته ناست و. هغې وویل:
- وی، موږ ته ددغې ځمکې څه گټه؟ خوشې پرته ده.
د کریم ورته ماغزه و ایشېدل. قهرجنې سترگې يې آينې ته جگې کړې چې ويې رټي. ښځې یو دم چيغه کړه «وی، وی، وی» ډنگر
سپینږی د سرک په منځ کې، لکه نشه، کور او وږ کېده. بل موټر په څنگ ډیکه ورکړه. سپینږی وارشو. کریم بریک ته پښه

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولگېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدلې. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېزو ووت. د سړي گنجی سړي له ځمکې جگ کړ. ویې بښور او و:

— ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنگ یې سپین او بڼتی و. د سترگو توری یې نه بڼکارېده. ستونی یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تنبېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له بڼینې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرگ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

— شفاخانه چرته ده؟ کومک وکړه کله نو!

دریښي کړي ځوان غږ کړ:

— اغه خلاص دی، مري. ای چرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برگ برگ کېدل. چا کم عقل باله، چا روڼد، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سړي بېخي کار پریښی و. دوو تنو سپینږیری واخېست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریښي کړي ځوان یې مخه ونيوله:

— چرته تنبې خان صیب!

کریم هم برگ شو. ټپل یې واهه:

— او لرې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږي کله نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیا یمه.

ځوان غابڼونه وچپچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

— شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټپلواوه. نژدې په شالوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملگري شول. نازیې له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهی. نجونو ژړل. کریم تک زېر او بڼتی و. د لاس په اشاره یې نازیې په موټر کې کېناستو ته بلله. خپله د ځوانانو مخ ته گوډ گوډ

روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوږي. بڼځه او بچي به څنگه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په گوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله

کې صاحب منصب ته ژر ژر لگیا شو:

— ډگروال صیب! دا الکان مې پرې نښودل چې بڼځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کله نو. پام کوی تو مانچې ورسره دي. عسکرو سمدلاسه په ځوانانو و سلې و نیولې. هغوی پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوی سرتړپښو تلاشي کړل. یو هم تو مانچه نه

لرله. کله چې یې مخ وگرځاوه، کریم نه و. دریښي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلټنې نمبر وغوښت.

ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنگ او د چپې خوامات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنگ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غږ کړ:

— وی، څه خبره وشوه؟ چرته ځو؟

— زېږتتون ته.

— اغه سړی څنگه شو؟

— او ته غلې کله نو!

غټه لاری د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنگ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رینجرار ورسېد. خلکو دده په لور گوته و نیوله. رینجر د تندي څراغونه ولگول. نارې یې جوړې کړې. په باډی کې ولاړ پولیس

ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټپت کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

ونیو. لاری، خنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کې کارېله. د عقب آینه یې د سپینې کرولا له هغې سره ولگېدله. ډرپور په زوره کنځا وکړه. کریم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د ډېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېږتتون ته غځېده. خود بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونيول. گډوډي شوه. د خلکو چينغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترينگ بنی خواته وخرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رینجر له گڼې گونې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېږتتون په لور وگرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د بنته راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډی، ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنگر بېرسری سپینزېری په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه» خیرنه چینه یې شمال ریوله. عسکرو په خندا توپکان خوځول او غږونه یې کول:

— ای شېرو ودرېږه! جنګلاوه، جنګلاوه...

نجونې د لېوني په لیدو تازه شوې. نازیې هم له بنیښې سیل کاوه. نری، هاجرې وپوښتل:

— ای کاکا! جنګلاوه څه ته وایي؟

کریم اوږې و اچولې چې نه پوهېږم. سترگې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوی د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اوږې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازیې وپوښتل:

— وی اغه سړی څنگه شو؟ زما سودا ده.

— نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

— وی، خدایه، زېږتتون به څنگه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې بنځې د پټې په پوله و اښه رېبل. سست شوي موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازیې ته وگرځاوه:

— ډېره پاڅابه یې؟ ماشوم خو...

— وی، نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

— ته ودرې! شازمان یا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

○○○○○○○○○○

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیگر په سپینې خولۍ او سپین پېښند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي توشکو له همرنگه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیگر دویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په بنیښه کېښود. سور چاغ سپینزېری پاڅېد. ویې ویل:

— ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیگر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شایې وارپوله، ووت. سپینزېری تور نری پکول په سر کې کاره. لویې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زینتي لوبني او د نړۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شاپه هندارو کې انعکاس بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو میوو طلايي مېوه دانۍ یې راواخېستلې. کلسری نېکتایي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

— اچي صیب گوناگاره دې کړو. ماته وایه! زه یې کومه کنه.

حاجي دواړه مېوه دانۍ كېښودې. لكه واوره تكه سپينه او گردكۍ بېره يې وخوځېدله:

- ريس صيب! كېنه! كېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم كار دپاره غوښتي يې.

د ريس له پستې موسكا سره د زني كنده كشه شوه. چې په رښتيا خوښ و كه نه، يو خداى ته معلومه وه. ريسان ځكه ريسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولي شي. حاجي يې څنگ ته په كوچ كېناست. د شهادت غوښنه كوته يې جگه كړه:

- دا مې قانون دى قوربان، كار چې خپله كولى شمه بل چاته نه وايمه. لټان مې بدې شي.

ريس گنجى سر وښوراوه. ويې ويل:

- خوشې خود اجي رسول نوم د خلكو په خولو كې ندى.

دواړو وخنډل. حاجي رسول د ميوه دانيو سرپوښونه لېرې كړل. د بازار تر ټولو اعلى مېوه پكې پرته وه. كه بادام و، كه پيسته، كه چهارمغز، كه كاجو، هرې يوې ويل اول ما وخوره! ريس دوه بادامه خولې ته واچول. كړكيو ته يې لاس ونيو:

- دپي وي سي كمال گوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په داسې سر كڅوښه رش دى.

د حاجي غږ ووت:

- اورام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانك كار تونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ريس وروځې بره كش كړې. د طلايي كرنو سپينه چاينكه يې واخېستله. خپټور گيلاسونه يې ډك كړل. حاجي د بادامو خودانې په خوله و منډلې. د چاى غږ پ يې وكړ. تك سپين بربټونه او تكې سرې شونډې يې وريپدلې:

- ډاكټران وايي مغزي مېوي د بدن غوړ كموي.

ريس پيسته پاكه كړه. ويې ويل:

- زه بيا په ايڅ شي لپانه يم صيب. هو، خو كمه خورمه. فضل د خداى دى نه خپته لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترگو بربښېده چې فكري يې بل چرته دى. موقع ته گوري چې اصلي خبرې ته راشي. گرده بېره يې وريپدله:

- زه لاس نشمه نيولى ميراث.

ريس ژر غبرگه كړه:

- دره وال يې كنه. زما پلار گوره! او اغه نذير كا كا پېژنې كنه؟ اغه گوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډكه خوله يې وويل:

- رښتيا دي قوربان! اى د بېر كاره چرته رسېدلې؟ د صرافى د مار كېټ.

د ريس سترگې په يو ټكي كې ودرېدلې. خوشخوند وهلو ته يې دوام وركړ. پرته له سر جگولو يې وويل:

- د ښار وال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټكان وركړ:

- ويې ځنډوه قوربان!

ريس موسكى شو. د چاى غږ پ يې وكړ. مخ يې حاجي ته واراوه:

- دا ښار وال ځوان دى. د پرمختگ هوا يې ككړه پرسولې ده. چې كله يې هوا ووځي بيا به گورو.

د حاجي نظر زېر شو. خو په آرامه يې وويل:

¹ لږ = بند و واز

- په يو بناړوال بدلېدو ټوله بناړوالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.
ريس لږ وړاندې شو. د کريستالي قنديل رڼا يې په کل سر کې انعکاس کاوه. دوستی په پار يې د حاجي پوست لاس ونيو. په
بنويه مخ کې يې کندې والا زنه وريپدله:
- اجي صيب! راځه رښتيا ووايو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندى مالوم. او...
حاجي يې په خبره کې ولوېد:
- مالوم دى قوربان.
ريس ورځير شو. حاجي سر و خوځاوه:
- هو، اغه د وطن چوک ميدانى بنيمه. د صرافى سراى ته نژدې ام دى.
ريس کېږي وکتلې. په ناز يې وويل:
- اجي صيب نو ووو. اغه خو ستا ندى کنه.
- زما يې و بوله قوربان.
ريس سترگې مېوه دانې ته کېږي. ويې ويل:
- بنه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بيا اريضة کېږي. اريضة به گرځي خو چې بناړوال ته ورسېږي. بېرک به وخته امر اخېستى
وي. بناړوال غواړي د صرافى زور سراى زر چپه کي. چې سرک تېر کي.
د حاجي رسول رنگ تک سور واوښت. بيا يې هم په نيولي غږ وويل:
- دا کارونه ماته پرېده! ته يې مدا وځنډوه!
- اجي صيب! زه...
- هرڅنگه چې کېږي ويې ځنډوه قوربان!
ريس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لگيا شو. ويې ويل:
- اجي صيب! بل شى جوړ که! يوازې د صرافى مارکېټ کې خو گټه نده.
حاجي رسول يو قرار ورکتل. تا به ويل اوس به يې په گنجي سرپه سپېره ووهي. بيا يې هم په نرم غږ، خو په کلکه وويل:
- د صرافى مارکېټ بايد زما وي قوربان! ما قسم کړى دى.
ريس پرته له سرپورته کولو غږ واېست:
- خبريمه صيب. بېرک ام قسم کړى دى.
حاجي په وړو سرپمو کې وپشېد. گردکى بدن يې وپرسېد. ريس ته له ډيکې ورکولو سره يې چيغه کړه:
- بد يې کړي دي. بېرک بېرک! ته اوس ما سره يې که بېرک خيښ سره؟
د ريس رنگ پک والوت. ايله پوه شو چې چرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارى په دود يې وويل:
- په خداى که کېږي. زه به بيا ام پينځو ورځو پورې کوشش وکمه.
حاجي په هماغسې جگ غږ وويل:
- پينځه کمې دي، پينځه.
د ريس غورېدل اوس په چونگېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي يې په ناامېدى راواړول. په ستوني کې ډوب غږ يې ووت:

- وه اچي صيب! زه يو وړوکی د ملکیتونو ریس یمه. بناروال چې راباندې امر وکړي باید اجرا یې کمه. او بیرک تمامه ورځ وزیرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندي په گوته چوخ کړ. غابونه یې وچپچل:

- ته چې څه کولی شې پاچا یې نشي کولی پاچا.

ریس د نهیلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

- لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوي؟

د ریس رنگ سپین او بنتی و. سترگې یې بې واره تاوېدلې. سر یې بنوراوه، پاڅېد. کندي والازنه یې ورپېدله:

- اچي صيب! زما امدونه زور رسېږي. مې مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ یې لاسونه کش کړل. پوتکی یې تک سور او بنت. سپین غټه تېلفون یې د واسکت له باندیني جبهه راواخېست. زنگ یې وواهه. ویې ویل:

- جباره! سالون ته راشه! یوازي!

شېبه پس جگ غبرگي ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه تېزننوت. په جړ غږ یې وپوښتل:

- څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غابونه یې وچپچل. تکه سپینه گردکی رېږه یې و خوځېدله:

- بیرک یې جېبونه پمپ کړي. مې سترگی ځان باسي.

جبار سروڅنډه. ویې ویل:

- دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چا چې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

- لس مې پې و اچولې. نه نه. د ابا یې په سوکړکو غابونه ووتل، زوی یې ډالرنه اخلي.

حاجي شا وړول روان شو. کړکی ته ودرېد. مخامخ تیت بام بنکارېده. پوخ سړي په جالی بنورولو کوترې الوزولې. ده وویل:

- د زرین کلا شازمان ته زنگ ووهه! وایه خسرمې سبا مازیگره پورې پیسې غواړي!

د جبار وروځې وروغلي. غږ یې کړ:

- ما امد او س خبرې وکړې. یوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ایله درې ورځې تېرې دي.

- دلایل پرېده قوربان! بیا زنگ ووهه! سبا د مازیگر پینځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په گوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نېغ ولاړ تارونه یې سملي. ویې ویل:

- اغه نور وخت غواړي. ته وایي سبا. زما یې په کال شک دی چې پیدا یې کي.

حاجي له کړکۍ راوگرځېد. تروې یې وکتلې. ویې ویل:

- پیدا دي.

جبار وروځیر شو. حاجي وروځې و اچولې:

- د ورور ځمکه یې نده؟ د وطن چوک میدانی د کریم اوستاذ دی کنه. اغه به را کي.

د جبار تندي پراخه او خوله وازه شوه:

- آ، ښه ښه. ته نو ښه یو ځای نیسې، ولې بل ځای.

حاجي په شونډو کې نړۍ، موسکا وکړه. د جبار خېره جدي شوه. ويې ويل:

- چل ښه چل دی. خو کریم اوستاذ دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې گونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:

- شازمان د امدې دپاره نور وخت غوښت کښه. ويلې ورپندار مې بې املياته بچي نشي راوړلې. کریم اوستاذ شفاخانې ته ييوله، سپړي يې وهلي. بيا تنبېدلی دی.

د حاجي د تندي گونجې آوارې شوې. په چټکو گامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:

- دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کریم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځير شو. حاجي روښانه کړه:

- اولباري خو ډېر گران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وغځدو و مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

- يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کریم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته را پيدا شي. کریم ته به ووايي چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترگې او شونډې کېکړلې. چرغ يې ووت:

- دواړه زبردسته چلونه دي اجي صيب. يونه يو خو چلېږي.

- بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترگو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه بیره ورپېدله:

- زرین کلا کې جنگ کېږي قوربان.

د جبار تندي لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:

- کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تگ کې ځواب ورکړ:

- نن سبا کې. گوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وڅرخېده. ويې ويل:

- دانو بېله خبره ده. جنگلاوه، جنگلاوه. هه هه هه هه هه.

حاجي هم له خدا شين شو. وبنگېد «جنگلاوه» په حويلۍ کې يې تر لويې څپرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولو د بې شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غږ يې ووت:

- ته نو دوه امبولانسه زرین کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر و خوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله.

وروکي گاچ ټيکري يې يوازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سرو زرو دروند امپل پروت و. په پېرو پېرو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنگرې شرنکېدل. په جبار يې چيغه کړه:

- تاته ما ووېلې زر راوځه ډاکټري ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خداي دې ورک که!

جبار سر ښکته و اچاوه. حاجي وروان شو. په نرمه يې وويل:

-ته ساره وخوره لوري! جبار...

-نه اغا، دامرسترگی هر وخت امداسی کوي.

جبار وبنگبد:

-اوس درتلمه. داجي صيب راسره کارو.

بنخې يې پلارته تروي تروي وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته يې امر وکړ:

-الکه! اول دا کار وکه! بيا به زرین کلاته لار شي!

جبار په اطاعت سر و خوخواه. حاجي له سالونه ووت. جبار غابونه وچيچل. بنخې ته يې مخ کړ:

-داجي صيب لياظ دی. بل وار تروپرونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه راوړې بلا مې درپسې.

مېرمن يې يودم چيغه کړه:

-وی، خوانيمرگ شي! اغه بنخه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووايمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له مټې ونيوله. سېمې يې وپرسولې:

-خه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

بنخې يې د خان خلاصولو هڅې کولې. ده تېلو هله:

-خه مخکې شه! تا کې بچي څنگه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

oooooooooooo

کریم یوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپینین لمر او تېز تگ يې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به يې له قهره شونډې

کېکارلې. په پزه کې به وبنگېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو بیخ سیوري ته روان شو. په

کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نیمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاتې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلي

پلاستيکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کریم په شیخ ناست بېرېرېري ځوان برگ شو:

-وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پینځو ديقو ته مې درکړی و. یو سات شو کنه نو. ته څنگه سپری يې؟

هغه د سر په کېولو را کېولو له غټ ورمېر څخه ټک و اېست. په کوچیانه لهجه يې وويل:

-اوس راځي. ای ته کېنه! چې د زرین کلا عيشقي کيسې واورې!

ټولو پخو هل. د کریم تندي خط وکړ. په دوو پینسو کېناست. دوه میاشتي کېدلې چې له دوی سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې

پلمه کول. په اصل کې د امیدوارې بنخې ساتنه ورته تر هر څه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده.

د جالی خولی والا هلک د بنجخو په ډېری ډډه ولگوله. د وچکو د ماتېدو کرپس و خوت. غږ يې کړ:

-خبر شوې؟ د زمان کا کالور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره ږیره کښوله. په لنډه نړۍ لښته يې فرش ته شپک ورکړ. ويې ويل:

-ولې کلک يې الاگله؟ الک څنگه مالوم ندی؟ ویمه پته کړې يې ده.

موضوع جالبه وه. کریم پلتي ووهله. ويې ويل:

-ما نه ويلې؟ دېشونه چې لگوي، ډرامې چې گوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

² بنجخه = وهل شوی څانگه چې گني لښتی ولري.

تنکی ځوان غږ کړ:

- نه.

نور علي ورباندي پرک وهل:

- څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برگ شو:

- زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خراپولی. ډرامې خو خلکو ته بڼه لاره بڼیې.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندي بڼه

ونه لگېد. د نور علي غږ ووت:

- دا د کمونستانو خبرې پرېده مرداره!

تنکی ځوان تک سور او نبت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

- کمونست دې اغه پلار دی. بېرا!

د نور علي پلنې سرېمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له مټې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. بېره بېره

یې ورپېدله:

- ای د بېرازو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سرېمو کې وپشېد. کریم د نور علي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

- ته مه په قارېږه!

مخ یې نورو ته واراوه:

- ما ویلې که داسې حال وي ایڅ کار به ونکړی کڼه نو. گورئ مانه پس نور علي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه

شوئ؟ د دېش به درته ووايمه. زه بناړ کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام

مدرسه. او څلور کونجه د ونيایې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه گوري نه. دلته یې

رالېږي چې مور یې لارې کي. دا دی وگورئ! زمان کا کایې خونډ ولیده.

کریم د تنکی ځوان سترگو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نور علي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

- دا درته صفا جان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

- ته صفا جان اغا پېژني؟

نور علي په موسکا فرش وگراوه. کریم پرو سربکال د بناړ په یو هوټل کې له صفا جان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو.

شنه چینه یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر بنویه لونگی. لاندې یې سپین وېښتان په خټ پراته وو. سپینې اوږدې ډبرې یې

غنمرنگې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډی پیسې هم هغه ورکړې.

ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ

شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خوده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستی. ناسته یې دوه میاشتي مخکې وشوه.

هغه ویده و. ده مازیگر بیا سرور ښکاره کړ. لاهم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخور. دی یې په ایماندارۍ شکي شو.

کله چې پاڅېد ويې ويل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلابېلو جنتونو گرځاوه. کریم په خپل شک پېښمانه شو. صفا جان اغا ويل چې وروسته يې بل خوب هم وليد. په زرین کلا کې د غوايي په شان غټ چينجی گرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو يې څوک نه شته. د خوب تعبير يې داسې کاوه چې هلته ابليس کېوتی دی. د خلکو لږ پاتې ايمان هم له منځه وړي. د هغوی په حالت يې تورې غټې سترگې ډنډ شوې. کریم ورته د وضعیت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله يې وويل. شايد وروسته له هغې ورځې يې له نورعلي سره تماس نيولی وي. الله گل جالی. خوله په سر کسه راکشه کړه. غږ يې جگ شو:

– کریم اوستاذه! زه ویمه شېبامې کې به وليکو چې دېشونه لري کئ! دی يې نه مني.

کریم له چورتونو راووت. نورعلي تندې تريو کړ. په کوچيانه لهجه يې وويل:

– موږ به کور په کور گرځو نو. يوازې دېشونه خوندي کنه. ولې کلی نه نيسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله گل غږ کړ:

– اربکيان دې پرېدي؟

– اربکيان باسو.

د نړۍ بېرې والا ځوان گونډې ووهلې. په قهر شو:

– دا څه شی کوئ؟ موږ خپل کلی سموو. نور چا سره کار نلرو، هو.

کریم په آرامه غږ واېست:

– دوست محمد ه روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پېښه نيولی شو. ويې پوښتل:

– ای کریم اوستاذه! د اربکيانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې مير حمزه مې په خير پيدا شي! بيا نو تاسې به اول مظايرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکيان دستي باسمه. بيا

نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لگي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکيان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترگې ورو اووښتلې. کریم حيران شو چې ده څه گډې وډې شروع کړي دي. نورعلي د سر په کېولو را کېولو له ورمېر څخه

ټک واېست. ويې ويل:

– يو سلو شل کسه په کلي کې لرمه يو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کریم وروځې بره کش شوې. تردوه مياشتې مخکې پورې ده ايله شل کسه پيدا کړي وو. نورعلي په رښتيا توره کړې. کریم ته د

کلي په زور نيول خوب او خيال برېښېده. که داسې شوي وای نارواوې به ژر ورکې شوې وې. هلته به يوازې بڼه او دينداره خلک

اوسېدل. چې هغوی پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاگانې به يې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولادونه

به يې ورکړي وو. کریم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازيه ډېر وخت يوازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله ورباندې

راغلې نه اوسي. ژر په پېښو ودرېد. نورعلي ورته بيا د کېناستو اشاره وکړه. ويې ويل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنگس شو. څوک باغ ته ننوت. کریم وارخطا شو. وپسېد:

— خبره بدله كئ! خبره بدله كئ!

نورعلي موسكى شو. پلنه پزه يې په پاسنى شونده پرپوتله. په زغرده يې وويل:

— خپل كسان دي.

پله ځوانان كوټې ته ننوتل. كاربه واړه كېناستل. كوټه ډكه شوه. اكثره پكې پېژندل شوي قماربازان، چرسيان او پوډريان وو. د

كريم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه كسان وو چې ده ورڅخه كلې پاكوه. نورعلي ته يې كړ:

— ته راووخه!

له كوټې څخه لېرې يې په هغه بړك وهل:

— دا دې څه كړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس كنه نو!

دوست محمد او تنكى ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسكى شو. په آرامه يې وويل:

— كريم اوستاذه! موږ يې خپل كار كوو.

— نه كنه نو. داغ په ككړه لته نه پاكېږي.

نورعلي هماغسې موسكى موسكى كېده. سريې كوز او وږ كړ. له ورمېر څخه يې ټك و خوت. شونډې يې وخوځېدلې:

— صفا جان اغا وايي د ټك كار دپاره هرڅه روا دي.

كريم چورتې شو. نورعلي وويل:

— دا كسان خوز مورلاس كې دي. چې كار وشو بيا چې هرڅه يې كوو كولى شو.

كريم غلى و. له يوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا كار سم نه ښكارېده. له بلې خوا صفا جان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅكله

غلطه خبره نه كوي. دوست محمد يې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس يې په خپلو نړيو ورنغوو كې ونيو. ويې پوښتل:

— اوستاذه! ته څنگه؟ راسره يې كه نه؟

د دوست محمد نرم چلند په ده خور لگېده. كله نا كله يې ورباندې د زوى مينه راتلله. خو دا پوښتنه يې ښه ونه لگېدله. سترگې

يې تېرې شوې. ويې ويل:

— دا څنگه سوال دى كنه نو؟ ما را ټول كړي يې، ما دا لاره درښودلې...

دوست محمد موسكى شو:

— نه، پوى نشوې. د كلي نيول يادومه، هو.

كريم وروځې بره كښ كړې. ويې ويل:

— ښه ښه. دا اسې خبره ده كنه نو. په تش لاس يې څنگه نيسي؟

د نورعلي غږ ووت:

— وسله مې پيدا كړې ده.

دا بل خبر و چې د كريم په تندي كې يې خط جوړ كړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحت و. فكريې كاوه چې له همدې كبله يې هلكان

خبرې ته ارزښت نه وركوي. چورت يې واهه چې څنگه خپل پخوانى موقف بېرته ترلاسه كړي. ټول يې ځواب ته منتظر وو. ده ژر

وويل:

— زه خود د رسره يم كنه نو. بې ما كېږي؟ خوزه اوس مريض لرمه. ډېر سخت دى. موټر پسې راغلمه. شفا خانې ته يې بيا يم.

د دوست محمد نرى، ريره ورپېدله:

- ولې؟ ورونه خودې شته.

- زنانه مې ده كنه نو. بل چاسره يې نشمه لېرلې. ښه څه اى نورعلي! ما ويلې ماته به د ټولو كسانو نومونه راكې! بل به د وسلو شمېر او ځاى ام وښيې! زه به بيا وگورمه چې څه وكو؟

دوست محمد يې لاس خوشې كړ. شاته لاړ. كريم ور وكتل چې خفه شوى نه اوسي. نورعلي بيا له غټ ورمېر څخه ټكونه واېستل. ويې ويل:

- بې غمه اوسه!

كريم په زغرده سر وخوځاوه:

- صيي شو. موټر! موټر!

نورعلي وويل:

- رابه شي.

كريم له قهره تگ سور واوښت. د لاس ساعت ته يې گوته ونيوله. غږ يې جگ كړ:

- پينځه لس دقيقې خوزما دلته وشوې كنه نو. چې پوښلې، بيا به دې ناخېسته.

- ما ويلې...

- اوس چېرته دى كنه نو؟

نورعلي كړې وروكتلې. ويې ويل:

- پيتاوي كلي ته مې لېرلې. درځي. قيامت خوندى.

- دى كنه نو. په ما قيامت دى.

نورعلي له گيلې ډكې سترگې نورو ته واړولې. كريم روان شو. په دروازه كې يې مخ وگرځاوه. غږ يې كړ:

- نور نه پوښم. لسو دقيقو كې بايد موټر ماته راوړسېرې كنه نو!

ټولو سروڼه وښورول. كريم ووت. نورعلي غاښونه وچيچل، وښگېد:

- ودې خوړه!

مخ يې نورو ته كړ:

- دا چا مشر كه؟ ښځونك!

oooooooooooo

برگ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده كړه. ژبه يې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه يې څك نيولي وو.

سترگې يې گرځولې چې انسانان رانه شي. په غرونو باران شوى و. په خوړ كې اوبه ډېرې وې. تر نري پله لاندې يې خپې آن د

استنادي دېوال سرته رسېدلې. پاس دوه تنه له كوڅې راووتل. يورنگ ريرې، يورنگ پېكي او نصواري جامې يې وې. جبه

زارې ځمكې ته ننوتل. په فرش شوو تيروروان شول. د مازيگر مخامخ لمريې سترگې برېښولې. په سپېدارو كې يې برگ سپي

وليد. دواړو د عادت له مخې تيرې واره كړه. سپي په تېښته كې وكورنجد. هغوى نري پله ته ورسېدل. د جې پل يې باله.

موسسې جوړ كړې و. بانډه گى يې له لوى كلي سره نښلوله. جگ قدي سگرېت كښ كړ. د لوگي له امله يې تېغې سترگې تنگې

شوې. په كټارې يې لاس كېښود. شاته په ونو پټې بانډه گى ته يې وكتل. هلته هلكانو تر توت لاندې په انگياوو كې خوسى

كاوه. ده له كورونو هاخوا لوروت ته د لاس اشاره وكړه. په برابر غږ يې وويل:

- بانډه وال دې وايي نو دا ډډې، دا غونډې، سراسر زموږ دي. ته يې ايساب كوه! خو جريبه كېږي؟ اسپې خونده. امير عبدالرحمان خان ام د ډېورېنډ خط امضا كړې و. څوك يې ورسره مني؟
تپت قدي غټ مخ ته جيتكه وركړه. اوږده زنه يې و خو ځېدله. په جگ غږ يې وويل:
- آ؟ نه اورمه نه. داوبو شور دی. لږ پزور كه! جومات كې خونا ست نه يې جومات كې؟
جگ قدي كېږي وكتلې. له ځان سره وبنگېد:
- يو خو كمقل سړی به هره خبره دوه ځلي كوي.
تپت قدي بيا غوږ وړاندې كړي:
- څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!
جگ قدي صبر وكړ چې له پله تېر شي. مخامخ كوڅه ډوله لاره وه. دی چې خواته د غنمو د پتې په دېوال واوښت. په پوله روان شو. گرده تېره يې په قهر په پښه خوړته و غورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې وړپېدلې:
- كريم لالاته واو، چې ډډې او غونډې، خو په لاندې پتېو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي كه په رضا. شاته تپت قدي سر وڅنډه. ويې ويل:
- خبره سمه كوه! د وښمني مه جوړوه د وښمني!
- ما سمه خبره كوله. بانډه وال نېغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه ښه. ته گوره چې څنگه تې حق اخلمه؟
- باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.
د جگ قدي په سترگو كې قهر و ځېد:
- څنگه نه كېږي وا؟ اغه نوم يې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډی. سليم څوك و؟ اوښياره.
- نه كنه. كريم لالا وايي اغه پېل وخت و. ټولې بانډه گۍ د دامان د يو پتې غنم نه كول. بانډه وال مجبوره وه مجبوره. د وښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت كې دامان ويا له ډكه شوه. چا پاكه نكړه پاكه.
- هرشی چې و. لاندې ځمكه يې بدله كړې وه. پاس شاړه نه. زه دا واييمه. چين سل كاله پس هانك كانگ وگتته. موږ تې كم يو؟
تپت قدي بيا سر وڅنډه:
- څه دا ستا خبره صيي! اريضة كېږي، محكمه، كته، پورته. زموږ خون سبا كې په كار ده نن سبا كې.
- او چپ شه! په خبره پوېږې نه، كړته كړته.
تپت قدي مخ واړاوه. د خوړهاخوا په سپينو تړو كې تورې وزې تيتې وې. هلک په غونډی ناست و. شپېلۍ يې وهله. تابه ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جگ قدي سيگرېټ ښه كښ كړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوگی يې پو كړ. په هوا كې بانې وزرونه خواره كړي وو. په آرامه يې لاندې په ښكار پسې كتل. ده ژوره سا واخستله. بېرته روان شو. مخ يې ورورته كړ:
- ای! زرزرا څه چې كريم لالا بل ډول په قار دی!
تپت قدي سر وښوراوه:
- هر څوك د ځان غم كې دی د ځان.
دواړو له ځښې تېرې پښې واړولې. جگ قدي وويل:
- خدای دې يې بچي په خیر پیدا کړي! كريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

- تازه دی تازه. لکه زاره گادي ته چې نوی اینجن جگ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورمانه وه خورما.
جگ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنگوله. ویې ویل:
- خورمانه وه ای. وی وی وی...
- کپنه وی وی وی! مېلمه ومه.
- پوپېر مه. تاسې یې دایمي مېلمان نه یی.
- څنگه سې؟
- دغسې. ټول کور دې یې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
- چا؟ تاندي اخیستي تا؟
- هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدي برگ شو:
- نرغوندي! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
- هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندي سنډا.
خوږ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. او بو دومره شور نه کاوه. د کمره په سرد جرې بوتی، لکه د پېغلې وېښتان، تراستنادي
دېواله خوږند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جگ قدي ماشين شوې ږیره وگروله. سپینې
پینځه منزله ودانۍ ته یې گوته ونيوله. سوړاسوېلی یې وکړ:
- خدای نه جار شمه نو. مور ته گوره، جبار ته گوره! بل وطن نه راغلی. دایې د مېلې ځای دی. کور به یې څنگه سې وي؟
- څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی دې اودلا وهي. خسرو رته جوړ کړی. دده ماشين جام وجام.
جگ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
- امغه یې اوبنباري ده. ما اوتا به داسې خسرو پیدا کړی وکنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لگوه چې تخریب نشي.
دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوږ په ژی اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوگی خوت. مړې د خام دېوال له پېخه د
خاوړې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. داستنادي دېوال په سړیې په احتیاط قدمونه اېستل. د خوږ هاخوا شنه پټي وو.
مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د
کلا ښکېختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېرې مخکې به ورا نه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان
اوسېدل. ټیټ قدي وویل:
- ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان تېغې سترگې برکې کړې:
- په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدي ودرېد. اوږده زنه یې و خو ځېدله:
- نه، اغه ورته نه وایو. یوازې پیسې تې غواړو. که رایې کي آ؟
- بېرته یې ورکولی شې؟
- ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خور ته ونه لوېږي. مخ يې راوگرځاوه. ويې ويل:

- زه خو ستا په د ا مردار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.

- گور ته يې وړي؟ ټانکې خو يې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د بنار ځمکه يې خښه خزانه ده خښه خزانه.

شاه زمان بيا مخته په احتيا ط روان شو. غږ يې راغی:

- ماته يې ويلې څه چې وې په کور مې ولگولې.

- دروغ وايي. لس منزله مار کېتونه يې په ټپکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې چې...
شاه زمان سر و خوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:

- زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې مور څه کوو، دا وروري به ام راسره وشکوي.

- او نه يې شکوي. ته خوشې وېرېږي.

- بڼه څه، که ووايي دونه ډېرې پيسې څه کوی؟ رښتيا ويلى شي؟

ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپرې ورکولو سره يې وويل:

- کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.

شاه زمان سوړ اسويلى وکړ:

- څوک پوېده؟ زه ام د تاريخ مالېم ومه. ايزت مې و. مالېم صيب ته ځاى پرېدئ! مالېم صيب دلته کېنه!

هغه سگرېټ په خوله کې پرېښود. د چار مغز په نيا لگي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جگ شو. ټيټ قدي پرېله څه وليدل. وار خطا شو. غږ يې کړ:

- اى اى اى! اجي رسول، اجي رسول.

د شاه زمان رنگ پک وټنېد. سگرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تور لنډ کروز ودرېد. شاته يې د باډيگاردانو موټر بريك ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شان ورمنده کړه. د لنډ کروز توره بښښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخى حاجي رسول بنکاره شو. تور نرى پکول يې شاته تېلوا هه. غوښن لاس يې راواپست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جگ ډنگر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنگه کوڅه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:

- دلاوره! څه ته ولاړې؟ زر کوه ورک شه! پښې باسه!

دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرې بنکارېدلې. تود او خوسا بوى يې لگېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغى. سپېره سپرى ورپسې و. چرگان په خلاصه دروازه ننوتل. دوى او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سپرى د چاى ست وکړ. خو دوى تېر روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شالمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوى په يوه شېبه کې د کوڅې پاى ته ورسېدل. نابېره يې له نژدې څخه غږ واورېد:

- ودرېږئ!

دواړو شتو هل. د حاجي رسول جگ ډنگر وسله وال و. شاه زمان د روغېر لاس و غځاوه. په مصنوعي موسکاي يې وويل:

- ميرگله څنگه يې؟

ميرگل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوى يې ورکېکاږه. تورې بېرې وروځې يې واچولې:

- ترورزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. ميرگل تر چانتې لاندې ټولې شوې خرې جامې کشې کړې. ويې ويل:

- بس زه ستاسې د مامېلې نه خبريمه. خدای منى که نه؟ په ما کټمېت کانه شوې وه. بس زما په ځمکه نه پوره کېدله، کشر وروړ مې په بناړ کې خپله ځمکه اچي صيب ته ورکړه. بس عجيبه ځای و. اچي صيب پکې جيگه پلازا ودروله. اوس چې ورته گورمه وييمه وروړ مې زما دپاره څونه تاوان کړى. بس زه به يې نيکي ايڅکله پوره نه کمه نو.

شاه زمان سگرېټ ولگاوه. ويې پوښتل:

- که دې قرض خلاص کړى نه وای؟

- بس زه به اوس نه ومه ترورزيه. اچي صيب په خپله خبره ولاړ دى. که ښه خبره وي که بده.

ورونو تر سترگو لاندې سره وکتل. درېواړه سرک ته ووتل. کرېله هر قدم سره غږس کاوه. کليوالو د حاجي رسول له کس سره د دوئ په ليدو نظر تم کاوه. دلاور مخ ميرگل ته کړ. غټه اوږده زنه يې وخوځېدله:

- ته خو اوس اچي صيب سره يې اچي صيب سره.

- هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و ترورزيه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې يې په خاورو موبلې. بس حيران دريان ومه چې څه وکمه. بيا اچي صيب دې خير ويسي. نوکړى، کې يې ونيولمه. بس ماش بد ندى، اخوا دېخوا ام کېږي.

کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللى و. خو دوئ په پنځې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته يې منظم نيالگي ولاړ وو. پانې يې پلاستيکي برېښېدلې. دلاور يوې ته لاس کړ. ذره دوړه يې په گوته ونه ليدله. درنده چوپتيا خوره وه. لکه بله دنيا چې وي. د دواړو ورونو سترگې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوگى کاوه. دلاور لارې تېرې کړې. ويې پوښتل:

- اچي صيب سره څه کار کوي؟

- بس رنگارنگ کارونه دي. اى ماته اوس مالو مېږي. پيسې گټل اسانه ندي. خطرې به تېروې. د اچي صيب ژوند ام گوره نده. بس ماته چې ووايي په اور ورشه ورځمه. امغسې يې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه يې خوري. نور څه غواړمه؟

دلاور له شاه زمان سره سترگه په سترگه شو. مخ يې ميرگل ته کړ:

- اى ورته ووايه چې موږ ته ام نوکړي راكي! ورو ورو به يې قرض خلاص کو خلاص.

- نه ترورزيه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! اى سگرېټ دې بند که!

د دوئ له رسېدو سره د غبرگ بدن ساتونکى لکه پېرى راپيدا شو. د چوکيدارانو له گردې کوټې څخه بل تن چاته زنگ وواهه. وروسته يې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پينځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته يې قيچي شوي بوټي وو. د هغوى تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. درنگارنگو مرغيو غږونه راتلل. ميرگل وپسېد:

- ترورزيه! بس ماته مخکې اجازه نشته. اچي صيب اوغه شيشه خانه کې دى.

دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د گلانو په منځ کې درنگه ماهيانو له ډنډ څخه تېر شول. د بښينو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته يې لاس و غځاوه. شاته يې په طلايي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه څرېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې مېنه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د مېو او اينځرو د که مېوه دانۍ تېلو هله. ويې ويل:

- وخورئ قوربان! خپل کور دى.

دواړو ورونو يو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات مېنې ته لاس کړ. پرته له سترگو رپولو يې چکوهله. حاجي غټا اينغر خولې ته کړ. تور پکول يې شاته تېلوا هه. سور تندي يې وځلېد. کنده پکې وه. ويې ويل:

- دا اين دې اکټر نجيب د وختونو داغ دی قوربان. يو ندي دوه دي. يو چا سره مې مامېله وه. ډېر يې وځورولمه. اخبر مې ويلې که سبا پورې دې پيسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټوکه بنکار بدلې. په خپل زور مغروره و. د غونډۍ د پاسه يې ځاتته کلار له. پينځه زامن يې وه. هر يو لکه دېو. سبا شپه ور واوښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سدر اتللو ته مې پرې نښودل. په شو ديقو کې مې پينځه واړه و غځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لارم. بيا مې سرگرځېده. بېخي غورځېدلې. ډاکټر ته يې بوتلمه. ويلې د سر هډوکي دې مات دی. وينه دننه تللې. جنگ کې گرم ومه. نه ومه پوښلې. ځواني وه نو. شاه زمان غږ کړ:

- تا خو سم د شاشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صيب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه. حاجي موسکي شو:

- بنه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شيخ ناست و. په ټول بدن کې يې يوازې دوه غږې خو ځېدل - بني لاس او خوله. شاه زمان تېغې سترگې ورپولې. لارې يې تېرې کړې. غږ يې واېست:

- ای اجي صيب! د باندېه گۍ شاته غونډۍ زموږ ده. داغې خطبه درکمه.

حاجي له خدا سره ککره وڅنډله:

- نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور يو قرار شخوند واهه. شاه زمان وويل:

- اغه سلگونه جريبه ده. ته کولی شې...

- زمانده په کار.

شاه زمان سترگې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ يې ووت:

- چې اسې ده بيا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغډې برابرې کو.

- زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پيسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لاتېز کړ. د شاه زمان رنگ بدل شو. ويې ويل:

- ټولې نشو پيدا کولی اجي صيب. په خداي که ابځ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال يې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې يې تکه سپينه گرد کې ربره و خو ځېدل:

- لاره نشته؟ ته ودرې بله کيسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ويشت درويشت کلن ومه. ډنگر پنگر لکه لرگي. د کارمل وخت و.

سهار وختي په کلي کې جنگ وښته. گېز او گېوز و قوربان. څه به يې اوږد ومه. د کومې خوانه زموږ په کور د توپ نالتي مرمی.

ولگېدلې. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خویندې مې، ټول شهيدان شوه. يو په ما ابځ بلا ونه لگېدلې. چيغې مې وهلې. ټول

کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور يې مړ وورور. او زامن يې ام زما انډيوالان وه. نه نه نه، ځانونه يې

وباسل خلاص. زه يوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته يې کتل کتل کتل. په خداي چې داغو کافر و راباندې زړه وسو.

ايځ يې ونه ويلې. بېرته ووتله. په يوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

د حاجي غږېد پ شو. ژوره سايبې واخېستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کيسه چې اوري. خودا نه معلومېدل چې د جبار غوږېدې که نه. په خرڅېدونکې چوکۍ کې يې مڼه پاکوله. د حاجي ږيره بيا وړپېدل. ټيټ غږ يې ووت: - پوه شوم چې سخته راشي نه خپل شته، نه کليوال، نه انډيوال. زړه مې تې تور شو. ما ويلې داسې ځای ته لاړ شمه چې يو ونه گورمه. بنا ته مې نيت وکړه. خو يوه روپۍ راسره نه وه. حيران پاتې ومه. بڼه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وگرځېدلې. راږپوې، بېلچې، تېرونه، کولنگان، هر شې چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته بڼې پيسې شوې. امغه نه نن دې حال ته ورسېدلې. لارې هر وخت شته قوربان. بيضا سترگې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

- بيا دې تره ونه ليدنه تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ يې ووت:

- اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته يې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تې ونيوله.

شاه زمان لاړې تېرې کړې. ويې ويل:

- آغه دې په تا خپله تېر شوي. لږ راسره گوزاره وکړه اجي صيب!

- ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه يې درېغومه. پوليسو نه مې خلاص نه کړئ؟ گوره کنه! خو په ايساب کې

يوه روپۍ نه پرېدلې. او څوک چې په نېټه ونه درېږي گونايې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې يې وړپېدلې:

- وه اجي صيب! د کومه يې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ويې ويل:

- د کريم اوستاذ ځمکه چې بنا کړې ده. د ټول قرض سر باسي.

شاه زمان سترگې بڼکته واچولې. مړاوی غږ يې ووت:

- اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

- خبر يې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی يې نشي. او زما يې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنگېد:

- اغه يې ډېره گرانه ده. د آينده دپاره يې ټولې سترگې امدې ته دي. زه به بيا ام ورته ووايمه.

ميرگل د پنجرې له شاخه ليدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني يې وکړه،

ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرگه يې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په گوته کې کارل. جر غږ يې ووت:

- اجي صيب! تاته د خلکو ټول رگونه مالوم دي.

- زه روشنفکر يم قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

- چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختگ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفکر وايي قوربان.

جبار بيا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وځواوه:

- هو قوربان هو. روشنفکران درې رقمه دي. ساده گان، چالاکان او هوښياران. ساده گان د وطن د پرمختگ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختگ. هوښياران ما غوندې خپل بيزنس ته پرمختگ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائيد کړه. جر غږ يې واپست:

- ما ويلې کریم اوستاد سر زوری دی. که ځمکه ورنکي، ورونو سره يې گوزاره کوو، که څنگه؟

د حاجي سترگې شخې شوې. جدي غږ يې ووت:

- خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

- نو چې دا دوه مړه وي اغه ځمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه گوته جگه کړه:

- يوې خبرې ته ښه غور شه قوربان! پيسې او جايداد دسې و بوله لکه کشتی. او قانون لکه قطب نما. کشتی ډېره موهمه ده. خو

قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه د ونيان کې لاره ښيي. وايي په دې څه خپل منزل ته رسېږي. که قانون دې مات که، لکه

قطب نما چې ورکه کې. يوه لاره به دې سل شي. حيران به يې چې په کومه لار شي؟ اتمن ډو بېږي. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل

يې که! خو ماتو يې مه قوربان! زه چې څه لرمه، د امدې برکت دی. څه نو قوربان! چې کریم اوستاد ښځه بو نه ځي.

oooooooooooo

د ما ښام لږه وه. کریم په کوټه کې گرځېده. سور او شين کېده. نازيه د پوال ته تکیه ناسته وه. په گرد مخ يې د حامله داری تور

چاپونه لا تور ښکارېدل. ژر ژر يې سا اخېستله. ويې ويل:

- غټوالي ته دې گوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کریم غاښونه وچيچل. په منډه ورغی. په شونډو ويې گوته ورکېکارله:

- چپ! چپ! چپ! ډېره وټنگېدلې. دلاوردی. وهمه دې کنه نو!

هغې يې لاس تېلواهه:

- وی لري! تانوبل څه شی ياد دي؟ وهلو ته تيار يې. چې دونه سپری وي کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رگونه وپرسېدل. په زنه کې يې ډيکه ورکړه. وپسېد:

- ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوي؟

- وی، تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لري؟

کریم ټول رېږدېده. ډارېده چې له کنټروله ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وټنښتېدله. دلاور په حويلی کې د موټر بانټ جگ کړی

و. د موبایل د څراغ رڼا ته يې يو يو فيوز کوت. غږ يې کړ:

- لالا! ته راشه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کيلي يې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سور اسويلی يې وخوت. وزې يې شاته لمنه کښه کړه. هغه په

قهر وگرځېد. غاښونه يې وچيچل. وزه يې په کښولو او سپېرو په انارپسې وټرله. د حويلی په کونج کې يې د مرغانچې دروازه

هم تېلوهله. دلاور غږ کړ:

- نو تا چرسی ته ولې ورکوه؟ چې خوږ ته يې ندی غورځولی شو کر و باسه خوږ ته!

کریم برک وهل:

- ویمه نور علي ورکړی. ته بيا گډ يې. که نه يې شې کولی سم ووايه! چې د شامامد کا کازوی راوومه.

- نه، اغه دونه نه پويږي. پروېزي راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.

نازيې له کړې څخه غږ کړې:

- که لاړې، مولا صيب باندې تاويدونه ام وکه!

دهغې په غږ کې قهر نه و. کریم د هوسايي احساس وکړ. له اوسپنيزې جیگري دروازي ووت. په لويه کوڅه کې دوه نا آشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نړيو جامو کې يې يخ کېده. د واسکت په نه اغوستلو پنبېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د خراغ رڼا کوڅه اوږده او تياره بنودله. نا آشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نا آشنا کسان ودرېدل. شاته يې وکتل. دننه خراغونو د مسجد حويلي روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په ويالې کې مخ اولاس کاوه. خو پروېز نه و. کریم په درندو گامونو برنډې ته وخوت. دننه په کوټې کې يې نظر وگرځاوه. سپينېرې و د محراب مخې ته اوږده ليکه جوړه کړې وه. شونډې يې خوځېدلې. کریم هاغه يو ته ودرېد چې خوله يې کړه وه. خلکو ويل گوزن و هلی دی. ده وپوښتل:

- وهاب کا کا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.

وهاب بره ور وکتل. شونډې يې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر يې وڅنډه. کریم وپسېد:

- بېخي کلي کې نشته؟

وهاب د سر څنډل تکرار کړل. کریم بيا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپين لستونې يې

بد و هلي وو. په سپين څادر يې غټه توره بیره وچوله. کریم په ټيټ غږ وويل:

- تاويدونه راته وکه!

- څه دپاره؟

- يو د نظر. بل چې اولاد مې په خير پيدا شي.

روان سپينېرې توره لونگي په سر کې کارله. د امام په غوږ کې وبنگېد:

- مولا صيب! مونځ قضا کېږي.

- دادی ملک صيب، دستي راځئ ورونو! درېږو.

امام ژر ژر لستونې کش کړل. مخ يې کریم ته واړاوه. غږ يې ټيټ کړ:

- پس د مانځه نه.

هغه مخ ته شو. سپينېرې پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کریم هم پايڅې بد و هلي. نيت و تړل شو. امام الله اکبر نارې کړې. په شاتنيو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کریم تلوار و. دلاور بايد په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازيې سره واوسي. خلکو ويل اميد واره چې ما بنام يوازي پاتې شي کافر پېريان ورباند کېني. بنځه بې سده کېږي او ماشوم ضايع کوي. په ټول لمانځه کې يې فکر هغې ته و. خود ده له بدو طالعو تر سلام گرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونگي شمله يې شاته ټپوله. ستونې يې صاف کړ. کریم نظر په خلکو و ځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوی تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وويل:

- ورونو! يوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ويلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. يو سړی به کوم

سرته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول يا لري يا نژدې خپلوان يو. د هريو بې ايزتي، د هريو شرم د ټولو شرم دی. او، نور اځئ

دا وړې وړې خبرې پټې نه کو! په گلپه يې حل کو! او، دلته...

کریم په زړه کې وویل «بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل بحث لنډه کړي. ویې ویل:

– ملک صیب! ته غلاته وره خبره وایې؟ قتل ته وره خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېړوخې وتښتېدلې مېړوخې کنه نو. خو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:

– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...

کریم یې بیا خبرې پرې کړې:

– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.

په مسجد کې زوږ شو. یو ځوان غږ کړ:

– کریم اوستا ذرښتیا وایې.

ملک لاس جگ کړ:

– ای گورئ! اسپ نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دنیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورتنه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چابل، د چابل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره موندنه کړې. سمه لاره موندنه ښودلې. او، اوس اغوی ته ښه او بد یوشی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په ...

کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:

– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته ووايي پوډر مه وه اغه یې پرېږدي؟ یا غل غلا پرېږدي؟ ای! مونځ څه شی دی مونځ کنه نو؟ سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جومات ډک ندی.

ډېر و د کریم خبره تایید کړه. ملک شونډې کېکارلې. لاس یې جگ کړ:

– صیبي شو، صیبي شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هر چا هره خبره ومني! او، گورئ! دا دنیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالی دي. بله خوا سختی. او، زه گورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې ننگه سختی ویني. هر چرته پسپس پسپس. او، خلک د ژونده بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟

کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لگوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:

– ای ای! ای خبره کومه. څه ته وایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سپری یې یاد کي کنه نو؟

– ولې په سرک مو کرېر وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خپسته؟ او، ټولې بدی مو ختمې نکړې؟ امداسې کال، سېکال.

کریم په لوړ غږ وپوښتل:

– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟

ملک موسکی شو. ویې ویل:

– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.

کریم نه پرېښود:

– ای ملک صیب ای! په شمه دېگ مه پخوه! سم غټ غټ لرگي تې لاندې که کنه نو!

ملک سر وڅنډه. ویې پوښتل:

– نو ته څه وایې چې ټول ورپته کو؟ دا اینسانان...

کریم د نبی لاس د پنځې په خوځولو هغه صبر کولو ته وبالله. ویې ویل:

- یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوي؟ پرې کوي یې که نه؟ د خلکو زور شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې گوته په گواښ و خوځوله. ویې ویل:

- ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوي؟
کریم په گوندو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نری، شونډې یې و خوځولې:

- امداده چې خبره وړانده کړه نو. دا څنگه چل دی؟ اغوی زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلوی یې که د اغوی پلو؟
ځوانانو هررر و خندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

- ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خویمه. دا کلی چا خرابه؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راو لېږل. لکه د مور مېړونه راته کوڅو کې گرځي. او، چې نور دې څه وړانې په زړه کې دی؟ مگر پام کوه! زه دې وینمه. ځان راباندې مه خرابوه!
کریم غټ سر کوږ کړ. ننوتې خوله یې و خوځېدله:
- ملک صیب! تور مه لگوه کنه نو! هر څوک سترگې لري.
ملک غږ لوړ کړ:

- غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلې به یې وه چې ته خو بچي نلري. او، د نورو بچي کندي ته غورځوي.
په شاته قطار کې چا پنخو هل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چوپه چوپتیا شوه. رنگ یې تک سور او بنسټی و. سترگې یې د ملک په څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رېږدېدل. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یو دم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږيري غږ کړ:
- ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسي ښایي.

کریم د مسجد د دروازي مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سایې تېزه تېزه اڅېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:
- مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکي کنه نو. مخ به یې تور شي.
ځوانانو سر و نه و خوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنگ تنگ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تابه ویل په دوی کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لگېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستني وهي. نری، شونډې یې ورپولې:
- ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوږي شي؟ آ؟
ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه بیره په موتي کې کلکه و نیوله. ویې ویل:
- ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داح، که سم شي.
امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

- هه واخله! په مټې پسې دې وتړي! الله پاک به خیر کي. کریم او ستاذه! خفه کېږه مه! ورو نه ام غوصه کوي.
کریم پنځو سې له جبهه واپست. گردې سږمې یې له قهره وپرسېدلې. ویې ویل:
- ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولا صیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښوده کنه نو.
- ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

امام بیسی پی په واسکت و منډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدله. ساړه اسیلی یې کول. ډنگر دوست محمد له مټې و نیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

— ری مه وهه او ستاڅه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خوا خوږې د کریم سترگې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرگ په جیب ننوېستل. په ډک ستونې یې وویل:

— هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلی په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لېرلېږه د غوز حمتونو خويي نتیجه ورکړې وه. روزل شويو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هر څه هغوی په خپله کول. دی نازیې ته وزگار و. مگر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

○○○○○○○○○○

د کریم یوه پښه په کوټه او بله یې د دلاور څنگ ته په حویلی کې وه. شپه چې هرڅومره پخېدله، دده حوصله کمېدله. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لاهم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په تېلفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کریم ورته غوښتې زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلی کې کوز او بروگر ځېد. نازیه کړې کې ولاره وه. ویې ویل:

— وی، خدای دې تباکي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وي، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ایله اوس پام شو. په زړه کې یې تېرشول «کاش چې امغه وخت مې ډگروال صیب ته تېلفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړو کې تور تېلفون کې پیدا کړه. زنگ یې وواوه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

— دا چې دې مخکې ویلي وو. زه دغه دیکه خپلې وظیفې ته راوړسېدلېم. دادی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپینږیری گورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راوړمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېرې شونډې یې کېکارلې. سوړ اسیلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

— نه ډگروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

— توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تر اغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترگې نازیې ته واپولې. هغه له کړکې څخه لاره. دلاور وایکم پطرو ل بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

— سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسیلی سره موټر ته ننوت. کیلی یې تاوه کړه. د ماشین غرهار و خوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولگېد تا به ویل د نجات د پرېښتې غږ دی. ایله یې غږې سست شول. نازیه بیا کړکې ته راغله. ساعت لس باندي دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرو ل شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوړ لاسونه یې په لټه وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

— ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

— نیمه شپه کې تگ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټر سکيل دپاره وژلی و آبله شپه.

— نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې ځمیره کومه که نه.

- په بل غم وانه ورې بل غم.

- نه...

نازبې غږ کړې:

- وی رښتیا وايي. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟

د دلاور کورته بېرته وه. تېز ووت. شپه پس کریم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی یې احساس کړ. نازیه سمه تخته ملاسته وه. په خپته یې لاس واوه. گرد مخ یې له درده گونجې شو. ژر ژر یې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کریم پښېمانه شو چې ولې یې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تگ ته ضرورت پیدا شي؟ په قاب کې یې د زېښل شوي نارنج ټوټې ولیدلې. ویې ویل:

- گډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!

نازبې غواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتې تلوپزون ته یې کتل. هلته خارجې ډرامه وه. د گودۍ په څېر بڼایسته نجلۍ د پلارد تداوي لپاره له مینې تېره شوه. له بوډا شتمن سره یې واده ته غاړه کېښوده. کریم نازیه له ډرامې نه منع کوله. باوري و چې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای یې کول چې د پخوا په شان ورته ویده شي. هغې یې له مخ تاوولو غږ کړ:

- وی خدایه، کېنه کنه!

کریم وپوښتل:

- ته څنگه یې؟

- وی اوسه پورې خو څه نشته.

کریم د هوسایۍ سا واخېستله. وړاندې ورغی. ویې ویل:

- شپه کې د تلوپزون آواز لرې ځي. خلک به وایي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.

- وی توبه! دا ام خان ته مولا وایي.

کریم موسکې شو. هغې په ریموټ کې د غږد ټپټولو تنۍ کېکاروله. دی یې څنگ ته وغځېد. ورسره په گډه یې ډرامه کتله. خو کله کله به یې سترگې ورواړولې. د هغې له څېرې معلومېدل چې پخه وینښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزیک راغی. هغې ریموټ جگ ونيو. تلوپزون بند شو. دی وپسېد:

- خوب درغی؟

هغې سر وڅنډه. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتانو وښویاوه. هغه ورتاوه شوه. ویې ویل:

- وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.

- سترگې پټې که کنه نو!

- وی الا، وېرېرېمه چې په خوب کې څه ونشي.

هغې کړکۍ ته وکتل. په حویلی کې تپه تیاره وه. د مېړه لاس یې کلک ونيو. کریم ډاډ ورکړ:

- مه وېرېرېرې! خیر و خیریت دی.

نازبې سوړا سوېلې وکړ. کریم ددې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وویل:

- هو رښتیا، ته خو سمه زمري یې کنه نو. په یاد دې دي؟ اغه دالېز کې مړک؟ هههه، ټوله ورغ کوته کې بنده وي.

نازیه موسکې شوه. سريې وڅنډه:

- وى مه وايه! خداى دې د توپ نښه كي! تشناب نيولې ومه...
د وارو وکت وکت و خندل. نازيې پېرې شونډې ورپولې:
- اغه وخت موبایل خداى وهلى ام نه و.
کريم يې بيا په تندي ورغوى کېښود. تر خټه يې کش کړ. نازيې سترگې نرمې پټې او بېرته لڅې کړې. کريم وويل:
- ښه وختونه وو کله نو.
نازيې سر و خوځاوه. د کريم غږ بيا ووت:
- اغه اول وار چې مې هوټل ته بيولې وې.
- وى الا، امغه وه. بيا مې چاينکي ونه خوړه.
نازيې سترگې پټې کړې. کريم يې پرله پسې په سر لاس تېروه. ويې ويل:
- اغه وخت مې ستا يو عادت ډېر خو ښېده کله نو.
نازيه په پټو سترگو موسکې شوه. ځان يې بېرته ستونى ستغ کړ. د کريم مخ ته وتې غټه زنه و خوځېدله:
- په خبره به چې پويه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وويلې؟ څه دې وويلې؟...» ما به قصدن نه وويلې. ته به مې مټې پسې
ونښتلې. خو چې مې ويلي نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکيانو خوى دې وکله نو.
د نازيې غږ په پټو سترگو ووت:
- وى اغه وخت ته نه په قارېدلې کله. اوس خو...
کريم سترگې کړې کړې ويې ويل:
- اوس لکه چې شين مخ گرځې. خو ځوانى وه، مستي وه. طاني کترې نه وې. بې غمي وه کله نو.
نازيه په خوب کې وځرېدله. کريم لاس نرم په خپته ور کېښود. لکه پلاستيکي توپ شخه او ښويه وه. له نيا شخه يې اورېدلي وو
چې مور او پلار په خپته لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وگرځاوه. يودم د لاندې له خوا تېلو هل شو. ده ژر لاس
جگ کړ. غږ يې ووت:
- او وا، هههه
په خپته کې غوټه وه. کريم د سپرې په دود لاس جگ کړ. نرم يې کېښود. وپسېد:
- اح! ودې خوړل؟ ته ما وهي آ؟ هههه.
کريم گوتې په غوټه ځاى نرمې وسولولې. وپسېد:
- مير حمزه! اى زويکيه؟ دا دې منونى لاس دى که منونى پښه؟ آ؟ اى! ډېره يې مه شخوه! ژوبله نشي کله نو. ستا وطن کې خو
ډاکټر ام نشته. څنگه به کوو کله نو؟ هههه.
د وزې بنگ بنگ او د چرگانو کغ کغ راغى. کريم د کړکۍ ښيښې ته ودرېد. د سترگو د پاسه يې لاس څپره کړ چې حويلې ښکاره
شي. د وزې تور بدن يې تر انار لاندې وليد. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کريم بېرته راغى. داسې و غځېد چې سريې د
نازيې له خپتې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځاى لاس کېښود، وپسېد:
- مير حمزه! اى اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک يم؟ امغه يم چې خوب کې مستي درسره کومه. غږ کې دې نيسمه. ستا ورې
ورې چاچى، ستا تنکى، تنکى پاپى، چې مچومه. په ياد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لندې دي. دستي وين شمه. کوشش

کومه، بېرته خوب نه راځي کله نو. بيا نو زړه مې خپه شي. په اوپلي کې بنه وژاړمه. اى اورې؟ خلک وايي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستونى ډک شو. يوه شېبه يې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنگوالی يې نه کمېده. او بنکې يې وڅڅېدلې. په سترگو يې ورغوى تېر کړ. وپسېد:

— اى بچيه! ډاکټره وايي ته البته پاڅاب يې. زړه مې ډېر درته ځورېږي کله نو. څه وکمه؟ اېڅ مې په وس ندي. کریم سلگى ووهلې. ويې ويل:

— وه گرانه مير حمزه! وه زما د لندو شپو ياره! وه زما د اورېدو وړ ځو درده! خداى شته زړه مې ستا ليدلو پسې چوي. اى زويکيه! سترگې مې په انتظار انتظار مرضي شوې. سوى کوي. وېرېږمه چې ستا تر ليدو مخکې رنډې نشي. اى! هر څه لرمه هر څه. يو تانلرمه. راشه په خیر کله نو! د ټولو مخ کې غاړى واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کله نو.

سپيو وغپل. زه بيا وبنگېدله. کریم په سترگو سولولو حويلی ته روان شو. شاته نازيې هر څه اورېدلي وو. او بنکې يې يودم لکه ناوه وېهېدلې. په حويلی کې زه بيا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غېږېدل. کریم غوږ ونيو. غږونه لېرې شول. دى نه پوهېده چې نور علي دوى دى که هاغه د ما بنام نا اشنا کسان. سپيان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازيې وار خطا غږ راغى:

— وى، الا، وى، الاخير! وه خدايه خير! اله سړيه!...

د کریم زړه وبنوېد. منډه يې واخېستله. نازيه نېغه ناسته وه. په خېټه يې لاس تېروه. د مېړه په ليدو يې وويل:

— وى، اله سړيه! مير حمزه مير حمزه! اله خدايه خير!

کریم وپوښتل:

— څه خبره شوې؟ ولې؟

— اله ډېرې لغتې وهي. وى، خدايه څه وکمه؟

— ته آرامه شه! سمه خبره وکه کله نو! دې کې نو څه خبره ده؟

— وه خدايه، دا څنگه سړى دى؟ گوره گوره! اح، اح، دغه ځاى دى. اله خير کې خدايه!...

د خېټې هماغه ځاى يې بنود چې کریم ورباندې لاس ايښى و. ده غوښتل هم بنځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي. شونډې يې وڅوڅېدلې:

— خو مير حمزه څوڅېږي. ته نو ولې ورته خفه يې؟

نازيې غږ جگ کړ:

— وه خدايه! تا وانه ورېدل؟ ډاکټرې څه ويلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

— آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندى وي خو پښې به وهي کله نو.

— وى، ته غلى شه! زرکوه د هاب کا کا دا يه اينږور راوله! زرکوه! اله اله...

کریم چټک ووت. په لويې کوڅې کې يې وروستى دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چينايانو غونډې د گردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

ننوت. په موټر کې وینس سړی نیغ کېناست. شېبه پس کریم یوازې راووت. د موټر سړي سر تیت کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کورته راغی. نازیبې ته یې کړ:

- اغه وايي پروا نکوي. خو چي پرده ونشکېږي. اوبه په ماشوم وچې نشي.

نازیبې ژر ژر سر و خوځاوه:

- وی. ډاکټرې ام امداد ویلې.

- څنگه شو؟ غلی دی؟

- نه، موټر چالان که! اله زړکوه چې څو! سازمان ته ام غږ که!

کریم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټې بند پسې ځوړند و اسکت یې واغوست. کیلي یې تل په بانډیني جېب کې اېښودله. اوس هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش یې وکوت. نازیبې غږ کړ:

- وی. څو نه وخت دې تېر که!

- د موټر کیلي نه پیدا کېږي. تانده لیدلې؟

- وی. الا! ماسره څه کوي؟ دلاور وړې نه وي.

- نه، اغه بېخي شترینګ ته ناست ندی.

کریم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وگرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه یې د پښو په ځای کې پیدا کړه. خپل بخت ته یې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته یې منډه واخېستله. ویې ویل:

- راجه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازیبې غلې وه. په خپته یې لاس تېروه. کریم په قهر شو:

- پاڅېره کنه نو! څه ته ناسته یې؟

هغې په آرامه وویل:

- اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.

کریم هم لږ آرام شو. ویې ویل:

- څه ورک یې که! څه چې څو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازیبې سر وڅنډه:

- وی. شپه ده. چرته ونه ولېږمه.

- بڼه ته ودرېږه! الله د کوشې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کلیوالو وي رابه یې ولمه.

نازیبې له لاسه ونيو:

- وی. نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نیمه شپه ده.

- نو څنگه کوي؟

- څه ته ویده شه! زه به ناسته یمه. که څه خبره وه جگومه دې.

- اسی نو بیا ته سمله کنه نو! د وهاب کا کا اینرور ویلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

کریم بالبنست ته شخه تکیه و کره چې خوب ورنه شي. نازيې يې په زنگون سرولنگاوه. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتو وښويواوه. همدا کار يې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. يو وخت تر نازيې مخکې دده باڼه ورغلل.

○○○○○○○○○○

سهار له کوڅې څخه د غواوو، وزو او مېږو رماڼې راغلي. بوی يې فضا نيولې وه. چوپان نارې کړې:

— های های! مالونه راوباسئ های!

کریم ښځه کېناست. په انگرې کې سپينه رڼا وه. زړه يې وښوييد. ژر يې نازيې ته وکتل. هغه د ډېوال بېخ ته پرته وه. ورپوې يې کړ. سر تر پښو يې وڅپړله. د هوسايي سا يې واخېستله. کمپله يې ورباندې واچوله. په حويلي کې انار ولړزېده. وزې له رماڼو سره زورونه وهل. کریم واسکت او کوټه بيا ولټول. د موټر کيلي پيدانه شوه. دباندي ووت. يځ شمال لگېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای ميځ شو. کيلي په سوېچ پسې څرېدل. له عميق تنفس سره يې مخ بلې خواته وړاوه. بېگه يې باور درلود چې کيلي يې اېستلې ده. ځکه يې سوېچ ونه کوټ. ځان ته په قهر وچې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا يوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رماڼې وهلې. ده يې غړوندي په زوره واېست. هغه له درده وچونگېدل. دروازي ته يې منډه کړه. په لويه کوڅه کې درمي د پښو په دوره ننوتله. په زور ځادر کې تاو ډنگر ځوان په لرکي ځمکه ټکوله او نارې يې وهلې:

— هرررر! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترگې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

— توپانيه! درغله کنه نو.

طوفاني په دورو کې شاته وکتل. سپينه خولي يې په خيرو زېره شوې وه. ترلاندې يې بېر سر وگراوه. ويې ويل:

— ومي ليدله څه! هرررر! هات!

کریم کور ته ستون شو. ډک سطل اوبه يې د موټر څنگ ته راوړې. لته يې پکې لنډه او ښه پنډې کړه. موټر يې پاک و مينځه. د شني پردې څنډه يې جگه کړه. نن يې کارگر رخصت کړي وو. لمر ورباندې تود ولگېد. د لاس سور ساعت ته يې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ويده نازيه يې له اورې و خوځوله. ويې ويل:

— مخ اولاس دې وکه چې څو کنه نو!

هغه يوه شېبه غلې او چورتي شوه. ټول پام يې خپلې خېټې ته و. وروسته يې سر و خوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې هاخوا نوي کور ته ودرېد. د هغه لينده ډوله کړکۍ، لينده ډوله پيکونه ښاېسته ښکارېدل. په زړه کې يې وويل «ای خدایه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کړې!» په لينده ډوله پلگيو ودانۍ ته وخت. هرچرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازي سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرگيو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ يې حويلي ته واېستلې. له تاكاي، څخه يې بېلچه سالون ته راوڅپړوله. وچه مصالحه يې په کراچۍ کې اچوله چې ټلېفون يې وترنگېد. سترگو ته يې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته يې ونيو. له هغې خوا غږ راغی:

— الو! کریم اوستاده! غم مکهوه! سړی د مرگه بچ دی. زه دلته نژدې غونډۍ سره يم. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

— څه شی لټوي؟

— نه پوېپرمه. ښه څه، ځانونه تيار کئ! زه زرد در رسېرمه.

کریم په بېلچه مصالحه ټولوله. ډکه کراچۍ يې په حويلي کې تشه کړه. اوس يې په لوټکه د ډېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازيه راغله. زرغون کميس يې له تور ټيکري او تور پرتوگ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې يې د موټر کيلي وليدله. غږ يې کړ:

- وی دادې خدای د تیږې لاندې کي! چپرته وه؟
- پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوي؟
- نازیبې ته خندا ورغله. سړیې وزنگوه. غږ یې ووت:
- بیا چپرته ښکاره پرته وه؟
- نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډگروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
- نازیبه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
- ته لرې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
- ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدلې. ویې ویل:
- وی، خدایه، زور او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
- کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زور کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیبې پتوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
- توږی، مې ویلې شگون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی د اغې سل روپۍ په مادي. اخیرت کې به یې غواړي.
- نازیبې سوږ اسویلی وکړ. بیا یې پېرې شونډې ورپېدلې:
- د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شوي اخیستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ څلور هگۍ ام راباندې دي.
- هغه موسکۍ شوه:
- وی، الا! مرمه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
- کریم وخنډل:
- هههه، شگون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
- نازیبه مړ اوې شوه:
- وی، ټوله شپه مې گډوډ خوښه لیدلې. خدای دې ښه کي!...
- دروازه وټکېدلې. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
- اغه دی ډگروال صیب بېچاره راغی.
- جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ. ده وپوښتل:
- خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
- پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټپلو هلو موراوستی. راته کنکشن یې که!
- کریم سړاېست. په لویه کوڅه کې د غلام څښور ورور بختیار د جیگري کړولا په ډالې پروت و. لاس یې جگ کړ. ویې ویل:
- چیرا غونه چالانه پاتې وه. هت تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پروڼه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
- کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه ناشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
- داد چا مېلمانې دي؟
- د جبار کسان دي پیره.
- نو دلته څه کوي؟

غلام له اوږو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته راوستله. له زور کور څخه یې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازیه په زینې ناسته وه. په خپته یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغږول، راووت. نازیه وپوښتل:

– وی اغه سپری څنگه نه رارسېږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې هاخوا غږونه شول. چادري کړې بڼې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې نارې کړې:

– ای خلکو! چېرته یی؟ کریم لالا! نازیه وړېندارې!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

– آ، آ، دادی دلته یو.

چاغکی خور یې د شنې چادري مخه جگه کړې وه. له دهلبز څخه بېرته دالان ته راووتله. په جگ غږ یې وویل:

– دا ټول وایي مورام څو. ځایېږي؟

شاه زمان او دلا ورپښه نیولي حویلی ته ننوتل. کریم سر وڅوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازیه درانده گامونه واخېستل. ویې ویل:

– وی زموږ کور څنگه گډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لگیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. د باندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخېست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترگې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژر یې کوڅې ته گوته ونيوله:

– هه هه، الته پروت و.

هغه دهلبز ته و تنبېدل. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له خپرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وڅوځېدل:

– خو کریم لالاته ووايه! که صیب منصب راغی بیا څي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ویې ویل:

– ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکی شو. ویې ویل:

– دا؟ دا دونه خبره نده.

هغه لمړته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خود صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونۍ پاک کړې. شونډې یې وړپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلې که ته د بنار ځمکه ورکړې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وڅوځېدل:

– اجي رسول؟ دا څنگه سپری دی کنه نو؟ چې ومې ویلې نه یې درکومه خونه یې درکومه.

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سرور اندي کړې. اوږده زنه يې و خو خېدله:

- موږ ته يې راکه موږ ته!

- دا دې لابله! اغه خو څه خامه خېسته نده چې څه خیر دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.

دلاور ور مېرکوب ونيو:

- څنگه درته ووايو؟ موږ ورته زېنت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اينجن موبلاينو ته.

کریم پوه نه شو. يو قرار يې کتل. د دلاور غټه زنه و خو خېدله:

- دسې چل دی چې موږ د...

شاه زمان مداخله وکړه:

- اجي صيب رسول ته يې ورکوو کنه. انديوال دی.

دا حل کریم کټ کټ وخنډل. ويې ويل:

- کېنه خوار شې کنه نو! انديوال دی. اغه تا غوندې سپري ته والیکم نه وايي. هه هه.

- ولې نه؟ په تاريخ کې اين شازده گانو د غريبانو سره دوستي کړې. د اورډن عبداللهد فلسطینی مهاجرې سره دوست نه و؟

رانيا چې نومېدلې، چې بيا يې ورسره واده وکړه. اجي رسول ډېر ټينگ شو. ما ويلې څه تانه به يې موږ واخلو. اغه ته به يې ورکو.

کریم ته بحث جالب نه و. د ټلېفون ساعت ته يې وکتل. په آوازيې وويل «دا ډگروال صيب څه شو؟» شاه زمان ته يې مخ کړ:

- ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د ورور نه يې اخلي، پردي ته يې ورکوي. دا څه شی شو؟

- داغه ډېره خوبه شوې ده. وايي هر څنگه چې کېږي د کریم او ستا زنه يې اخلمه.

دده ماغزه و خو ټېدل. څېره يې بدله شوه. گردې سېرمې يې وپرسېدلې. ويې ويل:

- ورته ووايه چې قيامت ته صبر وکړه!

- پيسې درکوي، خوشې خويي نه اخلي.

د کریم د مخ پوستکي له قهره کش شو. خپلې چې پېنې ته يې اشاره وکړه. ويې ويل:

- دا گوره! ما په دغه قيمت گټلې ده. تنکی الک و مه گيلکاري مې کوله. غټانو سره مې تيرې لگولې. سل واره زخمي شوی يم

سل واره. اخبر ابادني سمه درغنه وولېدلې. ټول عمر گو ډ شومه. اوس يې اجي ته ورکمه، څه دی چې داغه خوبېږي کنه نو.

ولې زه د بڼه شي لايق نه يم؟ زما د خلکو ډېر شيان خوبېږي. چاته خو مې ندي ويلې چې رايې که.

دلاور غږ کړ:

- انديوال دې درکړې ده. پيسې خودې يې ندي تللي پيسې.

- څنگه ندي تللي؟ خبر يې، که اسې گډ يې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جيگه کړه؟ بل بېلډينگ مې په ټېکه نيولی و. الته مې گټلې

په دې مې لگولې. پينځه مياشتې يې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې يې دا ځمکه راکړه. هو، کولی يې شو قيمته يې

خرڅه کي. زما پيسې راکي. خو اغه امر سپری و کنه نو. په انديوالی کې يې د پيسو ايساب نه کاوه. خدای دې وېښي.

هغه تور ټلېفون غوږ ته ونيو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:

- ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.

هغه ټېنغې سترگې کړې کړې:

- بيا خو يې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

- الو ډگروال صیب! ته چرته يې کنه نو؟ په مور بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو گږپوان يې تک سور او بنټی و. موټر يې گېرته و اچاوه. په آینه کې يې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې يې وویل:

- ځه ورک يې که! دلته وسله وال مې نه پرېدي چې درشمه.

- دريشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ويې پوښتل:

- ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

- زه يې څه پېژنم. ای وروره! نه کېږي نو. که بنارته راغلې زنگ راته ووهه!

ټېلفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ويې ویل:

- خورې! راځه چې ځو! ډگروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته يې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخېست. نابیره ډزې شوې. ټول يې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازيې ته په غوږ کې وپسېد:

- دغه دی شرو شو. اوس يې گوره کنه نو!

نازيې بيا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترگې هواته تاوېدلې راتا وېدلې. کاغذ يې بېرته له ځمکې جگ کړ. دلاور ته وپسېد:

- زه اوس پوه شوم دا څه خبره ده. په کلي جنگ دی.

دلاور په سږمو کې وپسېد:

- هه، په کلي جنگ. دلته د وروسانو رایسې جنگ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

- ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

- ځه مېړه! ستا هر کله ویرېنگ خراب وي. وايې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترگې برکې کړې:

- مستري شی يې نو. د حلوا په ځای دې گریس خوړلي.

د راکېټو زورور درزد دواړو رنگونه تک سپین واپول. له کوشې څخه د شېرو غږ راغی:

- جنگلاوه، جنگلاوه، جنگلاوه...

د کریم چاغکی خور دروازي ته په تگ کې وبنگېدله:

- وی بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

- چرته لارې کنه نو؟ مور سره نه ځي؟

هغه پښه نیولې شوه. چادري يې له مخه جگه کړه. ويې ویل:

- دې ډزو کې؟

- هو ځکه نو. موږ سره څه کار لري؟

خوريې زړه نازړه راوگرځېدله. د کور شاته د داشکې ضربه شوه. لکه دننه په حويلۍ کې چې وي. د بنځو او نجونو چيغه وختله. خوريې بيا منډه کړه. وسيمه او هاجره له کريم سره نښتې ودرېدلې. ميندو يې له لاسه کښې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل. کور تش شو. نازيې مخ مېړه ته کړ. په سترگو کې يې گيله وه. کريم سړي له هوا ډک او تش کړل.

oooooooooooo

سوالگره د سرک په چمپ گرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکې لاس تر زړې چادري واېست. اکثره به تش پاتې شو. د دروازې غنگس راغی. هغې بنی خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته راغلل. لاره يې بنده کړه. په ډرپورانو برگ برگ شول. يو تن يې سوالگرې ته وبنگېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته وکتل. حاجي رسول په کرکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژرځان سم کړ. سوالگرې په چادري کې پنځو هل. بل موټر ته يې د سوال لاس ونيو. لويه فولادي دروازه خلاصه شوه. تور پيک اپ موټر په تېزۍ راووت. د ټايرونو له خړپس سره په سرک تاو شو. پاس حاجي مخ وگرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېرو ترخو او بو گيلاس يې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکۍ يې گونجې گونجې شو. په فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرگ خمند سړي ورته گردې گردې سترگې نيولې وې. په بادامو يې شخوند واهه. حاجي تش گيلاس کېښود. ويې ويل:

- د خمزورې د دانو او به دي قوربان. کولو ستروول ته ام ښې دي، شکر ته ام.

بيا يې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پينځه ويشت دانې زرگونې يې ور کړل. بله دوسيه يې ور تېلو هله. ويې ويل:

- اوس نو دا د بناړ والۍ نه خلاص که قوربان! څو نه مصرف به راشي؟

خمند سړي په دوسيه کې پانې واړولې. سړي جگ کړ. له ډکې خولې يې خبره ژوولې ووتله:

- دوه لکه.

- کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکيتونو ريس د سره کومک کوي.

سړي سر وځنډه. ويې ويل:

- بېگا اغه او بناړ وال د بېرک کره مېلمان نه وو.

د حاجي رنگ سور واوښت. د تېلفون غږ پورته شو. دواړو چېب ته لاس کړ. حاجي ته زنگ و. هغه خمند سړي ته مخ واړاوه:

- خير ويسې چې خبر دې کړمه قوربان! څه نو، ته دا کار وکه!

سړي د چای گيلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپين غټه تېلفون غوږ ته ونيو. د نوي خبر له امله يې ژر ژر سا اخېستله. د کرښې هاخوا ته جبار په لوی گاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپين موټر د امبولانس ټاپه لگوله. جبار په تېلفون کې غږ کړ:

- الو الو! اجي صيب! اورې؟

- هو اورمه قوربان. جنگ وښته؟

- داسې ډولونه درزېږي. هه هه.

هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر تپت کړ. په جر غږ يې وويل:

- لږه کړه ده.

دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:

- څه دې وويلې؟

- نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنگلاوې ته تيارۍ نيسو. څنگه شو؟ وغږېدلې؟

- هو قوربان. ستاسو خواته به شوک يو ډرامونکي.
 د خرڅکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندى هم گونجې شو. تېلېفون ته يې شونډې نژدې کړې:
 - په طيارو ايتبار نشته قوربان!
 جبار سر و خوځاوه:
 - پوپېر مه. ما ويلې زما کسان خو کوڅو ته وځي.
 - اېڅ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو الله دى چې جنگ تېر شوى وي.
 راکټونه نژدې ولگېدل. جبار دباندې ووت. اول يې د ودانۍ بښينو ته سترگې واړولې. روغې وې. وروسته يې شاوخوا وکتل.
 په تېلېفون کې يې وپوښتل:
 - ته راځې اجي صيب؟
 - حتمن قوربان حتمن.
 جبار يې په خبرو کې تغير احساس کړ. ويې پوښتل:
 - خيريت خو دى کنه؟
 په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې يې اړه نه لرله بښې نه لگېدلې. ټنډه يې تروه شوه. خو بيا يې هم د خير او خيريت ډاډ ورکړ. جبار وويل:
 - هور بنيتيا، د کريم اوستاذ څارمې پرېښوده. دې جنگ کې پيشکه نشي گرځېدلې پيشکه.
 حاجي المارى خلاصه کړه. تور واسکت يې په خړ بدل کړ. ويې ويل:
 - د وتلو لار نشته؟
 - شته خو...
 - البته خپل کسان ودر وه قوربان.
 - نه اجي صيب. موږ سرگړولو ته وزگار نه يو. دوئ پوپېرې کاريې.
 - اصلي جنگلا وه د کريم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوى شوې؟ او په اغه صيب منصب ام پام کوه! چې بياران شي.
 جبار سېرمې وپرسولې. په کلکه يې وويل:
 - د اغه چې په ياد وي د پخواته به ونه گوري. بې غمه اوسه!
 د حاجي له قهره سترگې پټې او خلاصې شوې. په کلکه يې وويل:
 - زه درته و ايمه و دروه! د هر کار دپاره لږ تر لږه دوه لارې گوره! که يوه ونه چلېږي بله به وي. پوى شوې که سلم ځل يې ووايمه؟
 جبار تروه ټنډه د خوړ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لگېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ واپست:
 - صيي شو. خداى پامان.
 له تېلېفون بندولو سره يې وويل:
 - څه خپل کار کوه!
 ○○○○○○○○○○
 چېرته نژدې د وسلو کر سه هار شو. مرميو د انارو پانې ورژولې. کريم په دالان کې سر تپت کړ. د چرگانو کټکتاک و خوت. آن په هوا کې د چنچنو سپل جهت بدل کړ. کريم د حويلۍ په منځ کې د موټر څنگ ته ودرېد. د ډزو په ځاى پسې يې سترگې وگرځولې. مگر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوى و. هغه بېرته د هلېز ته ننوت. نازيه په کوټې کې وه. کريم له دروازې غږ کړ:
 - ته نو ولې کېناستلې؟
 هغه رپېدله. د توشکې څنډه يې په منگولې مروړله. ويې ويل:

- وی خدای دې خیر کي! ما خو ویلې گډوډ خوبونه مې لیدلي.
- د درنو وسلو ډوزور واخېست. نازیه وچونگېدلې. کریم یې څنگ ته کېناست. موسکې شو. تلوپزیون ته یې سترگې جگې کړې. یون تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سپرمو کې وپشېد. برق لار. هغه وخنډل:
- هههه، یو درېدنگ. دېشونه خو ختم شوه.
- نازیې غږ جگ کړ:
- وی دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.
- کریم نری شونډې و خوځولې:
- امد خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکی په بدې زورورېږي.
- وی بس که نور! غټ سپری یې، ماشوم ماشوم کېږي. خلک مری خلک.
- د کریم خپره یو دم تروه او سترگې تنگې شوې. په فرش یې مخامخ پلټی. ووهله. ویې ویل:
- پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوبنتي وه؟
- آغله؟
- غله نه وه. زناکار وه.
- وی توبه. غلی! په تانن څه شوي؟
- غور و نیسه! مور ورباندې د غلا نوم کېښوده. هو کنه نو. چاته یې سپینوې چې کامیابه نشوه؟ اغوی به زموږ مخ کې کته پورته کېدل. راپورې خنډ به یې. مور نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پویه شوې؟
- وی مرمی. عقل نلري. په چا لگي، مالومه نده.
- په امغو لگي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. گوره کله کله دې ادې ته گرمه شې. چې خولې نه دې ونه وځي!
- نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونيو:
- وی چپرتنه څې؟ زه وېرېږم.
- دروازې پورې. ته ام راوځه کنه نو!
- د چرگانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوی هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولې ځوان منډې وهلې. رنگ یې الوتی و. د کریم نه خوبنېده. قمار باز و. ځوان د خپل کور دروازه تېلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:
- الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟
- په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذه د چا دو عا به وه. خدای وساتلمه.
- ځوان کور ته ننوت. کریم پنخو هل. بېرته وگرځید. نازیې په دهلبز کې سور تلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګڼو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:
- وی ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېږدي. وایې جنگ دی.
- بڼه؟ هههه، املته دې وي! مور ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!
- وی ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.
- نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور د پاسه تېرې شوې. نازیې گلداره دسمال غږولې و. له فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې ورانتقالولې. کریم وویل:
- دسمال لري که! بیک شته کنه نو.
- وی نه، ډاکټرانې به وایي د جامو په ټولو نه پوېږي.

هغې پر سېدلی د شمال په بیک کې ومانډه. چادري یې له بکسه واخېستله چې په سړي کې د الوتکې غږ ټیټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجر کېده. د بنیښو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازيې چادري وغورځوله. په کریم یې ورتوپ کړ:

– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه! ...

رنگ یې تک سپین اوښتی و. سایې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګډ بوی راغی. کریم د نازيې په شالاس تېر کړ. ویې ویل:

– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وي کنه نو. مگر بد گوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته. خرخکې لارې. نازيې خپته ونيوله. وسونگېدله. کریم وارخطا شو. نازيې وویل:

– په ماشوم درد و. پېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟

– هو، نور علي دې یادومه. دا جنگ اغوی شرو کړی کنه نو.

نازيې وره پزه مونجه کړه. ویې ویل:

– وی، دا ځناور. موټريې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!

کریم برگ شو:

– غلې شه جینی! ښهرا مکوه! موټر بل چا وړی و.

– وی زموږ بنیښې چې ...

– اغسې ام نوي کور ته نن بنیښې راوړي.

نازيې مخ واراوه. د رنگارنگو وسلو غږونه وو. وچ کړ سهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کریم له مټې ونيوله. نازيې لاس کش کړ. ویې ویل:

– امدلته ښه یمه. ځان راباندې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.

کریم په قهر شو:

– په تا څه شوي؟ سمه لېونی یې ولا.

نازيې چیغه کړه:

– وه خدایه دا څنگه سړی دې را کړی؟ جنگ دی جنگ. گولی ورېږي. بمونه ولېږي.

کریم هم غږ جگ کړ:

– په موږ پورې څه؟ چا چې کلي کې انډو خر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنگ روان دی خپل جنگ. د بخت سره جنگ. پاڅې تکره شه! خپل جنگ وگتته کنه نو!

د نازيې ستونی ډک و. سړي شاته په دېوال ولگاوه. وبنگېدله:

– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وایي د کوره ونه خوځېږي.

– ادې دې څه پوېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټري څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟

– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.

د کریم رنگ سور اوښت. تاو راتا و شو. بېرته یې سترګې د ښځې په څېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:

– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟

– هو، څه! ته دې زور ووهه!

کریم غاښونه وچپچل. یو دم یې مخ وگرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د قوتبال توپ ووااه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولگېد. ژر ژر یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:

– صیي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو ...

د هغه سینه تنګه تنګه شوه. سایې په زور کښوله. نازيې وړې سترګې جگې کړې. د کریم نری شونډې ورپېدلې:

- اوس خود خان دپاره نه وايمه كنه نو. ته ما د زخمي گوتې نه مه نيسه!
- وي، خدايه، دا سپري څه وايي؟ زه په تا وېرېرېم په تا.
كريم په سراچولو او ستوما تيا وويل:
- چې مير حمزه نه وي نوزه دا ژوند...
ستونى يې ډك شو. اوبنكي يې وڅڅېدلې. نازيه يودم پاڅېدله. دروازې ته يې لاس ونيو:
- څه مخته شه!
كريم شترنگ وخرخاوه. موټر لويې كوڅې ته برابر شو. د هغې په پاى كې سر ك بڼكارېده. د وهاب ټولې كورنۍ منډې وهلې.
بڼځو مخونه په ټيكيو كې تاو كړي وو. په يوه سترگه يې لاره كتله. د دوى په ليدو سپينېرې وهاب حيران شو. گوزنې وهلې كېه
خوله يې وڅوڅېدله:
- وگرځه د اغه زو! وگرځه!
كريم له بڼينې سر واپست. ويې پوښتل:
- ولې كاكا! تاسې چېرته؟
- د اغه زامنو! زما كور كې سنگر ونيو. ما ويلې ووځئ. نژدې يې ويشتلى ومه. دا يې راکه.
كريم ترې كاغذ واخېست. پكې ليكل شوي وو «قدر منو ورونو! كلې پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ ووت:
- ته كومې خواته لكه لېونى روان يې؟
- شفاخانې ته.
هماغه د گردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه يې كريم ته دروازه خلاصه كړې وه غږ كړ:
- ابا! راځه كنه!
- راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېديا به گرځو كنه.
كريم موټى له بڼينې واپست. ويې ويل:
- هه دا كيلې واخله كاكا! زموږ كره ننوځئ! اغه لږ چپ دى.
- وگرځه د اغه زو! په سر ك چرگان ولي چرگان. تا پرېدي؟
كريم گېر بدل كړ. موټر نرم وڅوڅېد. سپينېرې ورسې حيران حيران كتل. له سر ك څخه ضربه شوه. مرمى د موټر په څنگ
ولگېدلې. نازيې چيغه كړه. سپينېرې له بچيانو سره منډه واخېستله. كريم ژر موټر شا ته بوت. رنگ يې سپين واوښت. ايله يې
پام شو چې په خورا بد وضعيت كې دى. جنگ ورباندې د موټر يوازينۍ لاره بنده كړې ده. پلې لارې اوږدې دي. كه نازيه د تللو
وس هم پيدا كړي تر غرمې رسېدلى نه شي. اوس به څه كوي؟ سل كڅلې يې و كړې. په كور كې يې سپري د مېلمنو كوټې ته
ننوبستل. سپينېرې وهاب له وطني قالينې د بڼينې ټوټه واخېستله. حويلۍ ته يې واړه كړه. ويې ويل:
- زموږ ام يوه كړۍ جوړه نده پاتې. دې جنگ سره به څه كوو؟
كريم د هغه خبره بېخي وانه وړېدله. لاره گودر ترې ورك و چې بڼځه په كومه زېږنتون ته ورسوي. وهاب وڅوځاوه:
- د اغه زو! په تا څه وشوه؟
كريم د نهيلۍ اسويلې و كړ. ماشومه راغله. اوږده كوڅۍ يې په ملازنگېدله. ويې ويل چې مورمې كريم استاد ته غږ كوي.
سپينېرې هم ورسره دهلېز ته ووت. اينېرېرې مخامخ په دروازې كې ولاړه وه. د شادر له سوري يې په يوه سترگه كتل. ويې
ويل:
- وروره! اله بڼځه دې زر كلينيك ته بوځه! چې ناوخته نشي.
كريم دننه ناستې نازيې ته غاړه اوږده كړه. هغې ژر غږ كړ:
- وي، زه ورته هرڅو نه وايمه اله بڼځه ډاكتره نشته. دا كلكه ده چې لاړ شئ.

د وهاب د اینرور غبرووت:

- وروره! املیات کې خپته خبرې. نور مریض پټ وي. لاس یې ام پې نه لگېږي.

کریم سر وخنډه. بنځې وویل:

- و! دا څنگه سړی دی؟ بچی دې مری گوره. دا ح.

کریم جیټکه و خوږه. سربداله شو. مخ یې هاخوا د پخواته و اړاوه. سپیږیږی یې په اوږه لاس کېښود:

- داغه زو! تاته د بنځې او بچی نه خپله خبره موهمه ده نو؟

کریم بیانا زبې ته وکتل. هغې خپته کلکه نیولې وه. زگېروي یې کول. ده سر ښکته و اچاوه.

oooooooooooo

جنگي الوتکې گرځېدلې. له یوې بالاخانې څخه په بابا کلارا اکتونه ولگېدل. دورې جگې شوې. دېوالونه یې سوري کړل. له

هغې خوا یې په هماغه کور رنگه مرمۍ وويشتله. سور لوگی ترې پورته شو. الوتکو د لوگي په ځای بم وغورځاوه. کریم دلته په

کوڅه کې سرتیټ کړ چې په چره ونه لگېږي. چادري کړې نازیې ته یې هم لاس و خوځاوه. ویې ویل:

- کېنه! کېنه کنه نو!

هغې په سختۍ ځان کور کړ. له بام څخه غبر راغی:

- ای! د نواب دې بالاخانه یې والوزوله.

کریم پاس وکتل. غاږه یې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د بنځې قهرجن آواز جگ شو:

- وه ځوانیمرگ نشې! کته شه! د جنگ سیل ام چا کړی؟ ونه لگېږي.

ځوان کټ کټ وخنډل. ویې ویل:

- نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلې دي.

کریم په زړه کې و شرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازیې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وښکېد:

- د جومات په کوڅې کلینیک ته ځو!

نازیه سسته سسته روانه وه. شپه پس د اوږه په کونج تاو شول. مخامخ میدان ښکارېده. د کلینیک تیت دېوال یې ولید. د

جنراتور غبراته. کریم په زړه کې وویل «خدا یه پاکه! ما وښه! د مجبوریت نه یې نارینه ډاکټر ته بیایمه» دوی پښه تېزه کړه. د

کوڅې سر ته ورسېدل. په کلینیک کې ډزې وې. د یو کور په دروازې کې ښځو مخامخ میدان ته کتل. د کریم په لیدو پناه شوې. د

خلکو غبرونه راتلل. ده غټ سر له کونجه و اېست. ډله خلک ولاړ وو. کلینیک ته یې کتل. دوو تنو د سپین لنگوټي والا جگ

سپینږی کلک نیولې و. هغه د میدان خواته زورونه وهل. هلته د خریلي سراو چنگې پزې ځوان ناست و. سترگې یې پټې او په

غوږو یې گوتې ننوېستي وې. په زوره زوره غږېده:

- بازگله! میلی کوه! تربور دې مړ شو. وه وه و! ته خو ژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...

کریم نازیې ته وپسېد:

- ته امدلته ودرېږه!

خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ویې پوښتل:

- دا ولې؟ په متین څه شوي؟

د مونجۍ ږیرې ډنگر ځوان، چې سپینږی یې له مټې کلک نیولی و، وویل:

- غوږونه یې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډیلاگ وایي. بصیر کاکا په قار دی چې ودې شرمولمه.

کریم کلینیک ته لاس و نیو. ویې پوښتل:

- البته څه خبره ده؟

په دوو پښو ناست سپینږی وویل:

- وسله وال ننوتې. بلا ورپسې، زموږ مریضان بند پاتې دي.
د کریم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ویې ویل:
- تاسې ته خو څه نه وایې، خپل مریضان راوباسئ کنه نو!
سپینږیري غږ کړې:
- دا، څه نه وایې. سړی ولي.
- نه کنه نو. لېونیان خو ندي.
د سړې ټوپۍ، ځوان په ډک ستونډي ځواب ورکړ:
- لېونیان ندي. وسلې لري. څوک یې مخې ته درېدلی شي؟
کریم وویل:
- زه درېرېمه کنه نو.
ټولو وروکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلینیک ضربې شوې. کریم پښه ونيوله. خلکو ته یې مخ کړ:
- داغوی مخه څوک نیسي؟
نازیبې غږ کړې:
- وی! لا! لېونی شوی یې؟ راوگرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرگه کړه. کریم د مېرمنې څنگ ته راغی. په برگو سترگو وپسېد:
- غږمه باسه! بڼځه یې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټیټ کړې:
- وه خدایه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کریم غلی شو. سوږ اسویلی یې وخوت. خلکو ته یې غږ کړې:
- ای! زه وایمه که موږ غونډه ورشو څوک به راباندې ډزې ونکي.
هماغه سپینږیري وویل:
- ساده کېرېمه! اغوی چې د خلکو خاطر کاوه جنگ به یې نه کاوه.
- نو څه به کوو کنه نو؟
- څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هیله ناست یو. څو چې جنگ ودرېږي. خپل مریضان خو نشو پرېښودلی.
د نازیبې غږ ووت:
- وه خدایه، جنگ به کله درېږي؟
کریم چورت واهه چې څه وکړي. متین یو قرار د ډرامې ډیالوگونه ویل. د غونډې له پوستې پرله پسې ډزې کېدلې. د کلینیک وروستی بڼیښې هم دانه دانه تویې شوې. دلته اند پښه لایاته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابیره درېه هار شو. ددوی څنگ ته په دېوال مرمۍ ولگېدلې. خلکو د کوشې د سر کور ته منډه واخېستله. کریم او نازیبه هم ننوتل. یوازې متین په سپین میدان پاتې و. یوه شېبه هم نه چوپېده:
- وران که! د ورور پټی وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېده چې کلي کې څوک په خېټه موږ شي. شابه شابه غیرتې!
د پلار یې زړه ډک و. بیا یې له دروازې څخه په ټول زور نارې کړې:
- متینه! متینه! وه د خره زو! پاشې کنه!
خو زوی یې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غریو نیولي غږ یې وویل:
- تاسې راکئ ټوپک! خپله یې ولمه. دوښمنی نه خو به خلاص یمه.
ځوانانو بیا کلک ونيو. په زورونو کې د سپینږیري د لونگۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کریم پرې زړه وسوزېد. ویې پوښتل:

- ای بصیر کا کا! دی خو جوړ و کنه نو.

- نو. ډزو سره د سپې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنگ دلته راغی. کړپ په منځ میدان کې راته کېناسته. د توپ مرمی د کلینیک په کونج ولگېدله. د وړه جگه شوه. یوه کوټه کږه پرېوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «للا مې الله دی. لالا مې...» جنگ زور واخېست. مرمی د متین څنگ ته ولگېدلې. سپینږيري بصیر په نهیلۍ نارې وروهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:

- گوره گوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.

خلک وغوړېدل. امید یې پیدا شو. د باندي ووتل. بصیر لوڼگۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکتونو ویشته. دوی بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:

- څه شی یې خوښېږي؟ اغه ورته وښه راځي.

سپینږيري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:

- اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوښېږي. لار، زوی مې ختم شو.

- ته خو کوشش وکه کنه نو!

- څه شی ورته وښیمه؟ ایڅ شی یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوتله. چې ورک شي. چې راغلمه سپی مانه مخکې ولاړ دی. غو جله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.

کریم روان شو. نژدې غو جله کې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترگې برکې کړې:

- دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟

کریم د سر په خو ځولو هغه حوصلې ته و باله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوړونه یې لکه د زانو وزرونه خو جېدل. ځان یې په متین و سولاوه. هغه په غږ کې و نیو. سپي لکۍ ښوروله. یو دم په کلینیک د راکتونو د لگېدو باران شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورو له لاسه خوشې کړ.

منډه یې واخېستله. چیغې یې وهلې «وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورو یې جرئت نه کاوه چې ورپسې و غغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ گامونه اخېستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لگېږي. یو دم یې متین مخې ته راووت. کلک یې و نیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کښولو کښولو کورته راوست. ورو ته یې په قهر شو:

- دا لېونی ولې پرېدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.

اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخېستله. ځوان ته یې په سرکړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلگه زینه سرپټي د لان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:

- ماته یو سړي ویلې وراړه مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوپېدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. گرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریضي یې نه وه. چې رښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.

سپینږيري هغه په غږ کې کلک و نیو. په تندي یې ښکل کړ. د اکېټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دورې پورته کړې. ټولې کوټې ونړېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډکې کریکې وختلې. نوری د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډزې غلې شوې. یو تن غږ کړ:

- مدینه تورې، مدینه تورې!

د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې د پخوا ته منډې وهلې. تک سپین سړي لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لړلې و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندي راتا و شول. هغه وحشت خپلې وه. سړي لږ زېده. سترگې یې تاوېدلې

راتاوېدلې. ویې ویل:

- ایڅوک ژوندي ندی. ایڅوک، ایڅوک.

خلکو په چیغو د کلینیک په لور منډه واخېستله. لمسي د نیا آسماني جامې ټکو هلې. دورې یې وکړې. د تندي په وینه یې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونيو. له روانېدو سره یې په ځان پسې کش کړ. تا به ویل ډارېږي چې څوک یې ورڅخه ونه تښتوي. کریم ورپسې منډه کړه. ویې پوښتل:

- توږی، چرته ځې؟

هغه ودرېدله. کریم وویل:

- بنځه مې په اولاد مریضه ده. ډاکټرې ویلې خامخا دې املیات شي. ښار ته مې بیوله. لاره بنده وه. څنگه وکمه کنه نو؟

د مدينې توږی، ننوتې سترگې تنگې شوې. اوبنکې پکې وځلېدلې. گونجې شونډې یې ورپېدلې:

- هی هی! دلته ایڅوک نشته. ډاکټران خاورولاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسي یې کش کړ. دواړه ووتل. په کریم بیا سر وگرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان

ته یې سترگې واړولې. زړه یې غوښتل له درده چیغه کړي. په جیب کې یې ټلېفون وترنګېد. غوږ ته یې ونيو. غږ راغی:

- وهاب یمه.

- هو وهاب کاکا!

سپینېږي د کریم د کور په دهلېز کې بچیانو ته اشاره کوله چې ووځي. کږه خوله یې ټلېفون ته وړاندې کړه. ویې ویل:

- دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې یې لټولئ.

- څوک وه؟

- داغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړی، مې ویشتي وه.

- ولې؟

- زه ورته وایمه کور کې نشته. داغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور یې لټ په لټ کې. د بنځو مخونه یې وکتله. ستا بنځه یې

لټوله. هې هې! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

- ښه؟ مور سره یې څه کار وکنه نو؟

- داغه زو! زه څه خبر یمه؟ ته به خپله پوږېږې نو.

د وهاب بچیان د لویې دروازې څنگ ته منتظر وو چې له هغه سره یو ځای ووځي. کریم وپوښتل:

- څه شوه؟

- نه پوږېږمه. کلینیک ته به درغلي وي نو. ای! ډزې غلې دي. مور وځو. نور به څو نه سپک شو. کیلي چرته کېد مه؟

- چرته ځې؟

- هرې خواته چې لاړو. مدام کلي نه ووځو.

- په کومه لاره وځئ کنه نو؟

- ټول خلک د جې په پله ځي. وایه کنه! کیلي څنگه کمه؟

- د لویې دروازې بني خواته په دېوال یې کېده! چې ښکاره نشي!

کریم چورت واهه چې دا مخپټي به څوک وي؟ له ده سره به یې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازیه ولې لټوي؟

بنځې ته یې کیسه وکړه. هغه هم حیرانه وه. کریم په کوڅه کې مخ ته شو. په تگ کې یې وویل:

- په جې پله ځو.

نازیه له ځایه ونه خوځېدله. غږ یې ووت:

- وی. الله مو ترنشته کنه.

کریم ودرېد. مخ یې راوگرځاوه:

- راځه! د باسکېل لاره خو شته. بانډه گۍ کې به یې چانه واخلمه کنه نو.

دواړه روان شول. بيا د تېلفون زنگ راغی. کریم په تگ کې غوږ ته ونيو:

- الو! شازمانه روکی!... کلینیک ته راغلي یو... ختم شو کنه نو... نه نه، مور ننوتی نه وو... هو، شفاخانې ته یې باید

ورسومه. که نه ماشوم مری... روان یو... سرک خو بند دی. وایي د جې پله لاره خلاصه ده...

د نازیې کانگې راتللې. کریم له مټې و نیوله چې ونه لوېږي. شناوی ږیره یې وخوځېدله:

- ولې؟ ولې؟

نازیې سر وڅنډه. په ډک ستوني یې وویل:

- وی، تا ویلې کلی به سم شي.

- صبر وکه! دستي خو نه کېږي کنه نو.

- کلینیک وران شو.

- بلا ورپسې! بېرته به جوړ شي.

- وی، کلینیک به جوړ شي، اغه خلک؟

په کریم دا بحث ښه نه لگېد. د ژبې له سره یې چق واېست. ویې ویل:

- ته پرېده! ما پورې څه؟ زما دې میرحمزه په خیر پیدا شي کنه نو.

هغه بیا گوډ گوډ روان شو. نازیه ولاړه وه. هغه بېرته وگرځېد. نازیې خپته نیولې وه. ویې ویل:

- وی، دردونه ورو ورو نژدې کېږي.

د کریم سترگې غټې غټې راووتلې. ویې پوښتل:

- نژدې کېږي؟ دا به څنگه شي کنه نو؟ خو درته وایمه وخت مه تېروه!

نازیې چیغه کړه:

- وی، زه تللی نشمه، ته گله یې. یو شی پیدا که چې پکې لاړه شمه!

کریم هم برگ شو:

- دا حال کې څه شی پیدا کمه کنه نو؟ نه گورې رنده یې؟

- هر شی چې پیدا کوي پیدا که! نرته یې که زه؟

کریم له قهره په سږمو کې وغوښېد. نازیه په ژړا شوه. ویې ویل:

- اله خیر کې خدایه! وی، زه دې نه یمه، بچی مې دې روغ پیدا شي! الله ته ورحمېږې...

oooooooooooo

نازیې په مېړه پسې درانده قدمونه اخیستل. د دوو کوچو د تقاطع ځای راوړسېد. کریم په کونج کې ودرېد. ورو یې سراوږد کړ.

د بلې کوچې په سر کې ډله وسله والو سنگر نیولی و. خو ډزې یې نه کولې. یو تن د پخواته وکتل. کریم ژر شاته شو. وپسېد:

- توکل په خدای! منډه به کو!

نازیه غلې وه. کریم پوه شو. په غېږ کې یې جگه کړه. گوډ گوډ یې وځغاستل. چپ زنگون یې برېښ کاوه. وسله والو ورباندې

ډزې وکړې. مرمیو له دېواله نرې، دوږې جگې کړې. خو کریم تېر شوی و. ښځه یې نرمه کېستله. له هرې خوا د وسلو غږونه

راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوچې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو یو ځوان راگیر

کړی و. هغه خپلې پیسې او موبایل بېرته غوښت. یو تن ورباندې توپک ونيو. د ځوان سترگې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د

وسله والو نظر په دوئ ولگېد. غږ یې کړ:

- ای! دلته راشی! اله!

کریم په بله کوڅه وگرځېد. نازیه یې له لاسه کښه کړه. هغې وویل:

- وی، منډې نشمه وهلی.

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه يې په ځان پسې وتړله. په کوڅه کې د پنبو دربار شو. وسله والو ترڅو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوتکې سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. یو تن وپوښتل:

— ای! اغه بنځه او سرې څه شوه؟

امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته گوته ونيوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. بنځه او مېړه يې د لرگيو له کوټې را واپستل. ويې پوښتل:

— دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟

کریم وويل:

— درنيا ورځې غله دي مولا صېب. البته يې د يوسف کاکا زوی وشکاوه.

دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټيو په پوله پوله يې ځان کوڅه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړوپکې د جې پله په لور منډې وهلې. دوی هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې هاخوا يې په دوو کسانو سترگې ولگېدلې. په چارخانه دسمالونو يې مخونه پټ وو. هر څوک يې په ځير کوت. د يو سرې ماشوم په غېر کې و. ويې پوښتل:

— څوک لټوي؟

مخپټي ځواب ورکړ:

— کریم اوستاذ.

— څه يې کوي؟

— تا پورې څه؟ ليدلی دي دی که نه؟

سرې سر وڅنډه. مخپټي په خټ کې سپېره ورکړه. ويې ويل:

— څه نو! پوښتنه مکوه!

د ډزو غېرونه او د اوبو شور و. کریم د هغوی خبرې نه اورېدلې. مگر معلومېدل چې يو څوک لټوي. چورت يې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. پنبه يې سسته کړه. دا مهال يو مخپټي وليد. راتا و شو. خپل ملگری يې په څنگله وواهه. کریم نازيه د پله په خوله کې ودروله. يوه شېبه دواړو خواوو يو بل ته کتل. شاته يو ځوان سا نيولی را ورسېد. په قهر يې وويل:

— کریم اوستاذه! څې که نه؟ لاره دي بنده کړې ده.

ځوان منان نومېده. په چرسې مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله يې رټلی و. کریم او نازيه څنگ ته شول. منان بيا پنبه تېره کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کتاره يې ونيوله. بېرته راوگرځېد. خو د کریم سترگې په مخپټو کې وې. منان په لور غږ نارې کړې:

— کریم اوستاذه! څه کومک وکمه؟

دی ورباندې په قهر شو:

— څه ورک شه! مه درېره کنه نو!

دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کریم نازيه کښه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په پټير ولگېد. د کتارې له پاسه په سرکونډۍ خور ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کریم او نازيه د تيرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزۍ پله ته ورسېدل. بنځه او مېړه په اوله کوڅه کې بنی لاس ته تاو شول.

oooooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جگ شو. شاه زمان او دلاور وړوکي مسجد ته ننوتل. څوک يې لټاوه. مسجد حويلۍ نه لرله. په ځای يې د اوداسه لپاره لويه فلزي څپره وه. په سرپټې برنډه گۍ کې خلک په يو سپينيزيري چارپېر وو. هغه د کلي په وضعيت غږېده. نابره په گاونډي کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولگېدلې. مسجد يې ولېز او ه. بښېښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د بنځې کريکې جگې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالنستونه، د خام دېوال ټوټې او د کرکۍ پارچې په حويلۍ کې تيتې وې. کوټې مکملې ويجاړې وې. زړې بنځې په دوره او لوگي کې چيغې وهلې.

خلک ژر ژر د دستکواو لوټو په لېرې کولو لگيا شول. د ځوان جسد يې واېست. بڼې په منډه په زوی ځان وچاوه. خلکو بيره کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاورد بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس يې وليد. د جامو په منځ کې سور قطی بنکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سيټ پکې و. ژر يې په جېب ننوېست. دلاور وپسېد:

— دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو گوته ونيوله. دلاور وبنگېد:

— د شهيدانو مال دی.

شاه زمان برگ شو:

— اغې دونيا ته يې وړي؟

— گونا لري گونا.

— او چپ شه! ولې يې بل چاته پرېدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شپرو لېونی په منډه ننوت. نارې يې وهلې «جنگلاوه، جنگلاوه...» د قطارو جسدونو په ليدو بېرته په منډه ووت. يو سپينبري د ماشوم جسد په لاسونو کې جگ کړ. په ژړا يې وويل:

— اخ اخ! ويش ويش ويش!

بڼې په وحشتناکه کريکه ورمنډه کړه. دوه کوچي شاته کريم د هغې غږ واورېد. سوړ اسويلی وکړ. نازيه له ډېرې ستړيا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نږدې ټوټه کېناستله. ويې ويل:

— وی، زنگونه مې درد کوي.

د کريم هم سا سوزېدله. نری شونډې يې ورپېدلې:

— دې ځای نه چې ووځو بڼه دی.

نازيې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به يې د خټې له درده مخ گونجې شو. په ډک ستوني يې وويل:

— بڼه، لږ صبر وکه!

کريم هم ددمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام يې شاته کوچي ته و، چې مخپټي را نه شي. د نازيې غريو نيولی غږ ووت:

— وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ دپاره ولگېده.

د کريم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غابڼونه يې وچيچل:

— دا سپيتوب به پکې مخکې پيدا شوی و کڼه نو. جنگ به ولې کېده؟

د نازيې او بڼکې روانې شوې. د راکټ مرمی چرته نژدې ولگېدله. د تيرو او لرگيو ټوټې په کوچي کې تويې شوې. د دواړو رنگ پک والوت. نازيې وويل:

— وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کريم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې يې وکتل. غته زنه يې و خو ځېدله:

— بڼه دی چې لانه رو. اغوی به موږ الله لټوي کڼه نو.

— وی، خدايه دا څوک دي؟

— څه خبريمه.

د نازیبې د چادري مخه په اوبنکو لنده شوه. غږیې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته یو څوک زموږ مخه نیسي. موږ څه گونا کړې؟

کریم سترگې پټې کړې. ویې ویل:

– بخت دی بخت. زه خو وایمه، ته یې نه منې کنه نو.

د هغه سترگې هم ډنډ شوې. نازیبې سلگۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د بنځو عالمغال او د سوزېدو بوی راته. کریم د لاس په

خټ سترگې و سولولې. د گوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته یې سر اوږد کړ. تورې لوڅې یې ولیدلې. نازیبې ته زنگ راغی.

هغې د تل په څېر لود سپیکر وواهه. مور یې پوښتنه کوله. نازیبې ورته وژړل. مور یې په ژړا کې دعا کوله چې په خیر له کلي

ووځي. د کریم له سترگو اوبنکې وڅڅېدلې. په زړه کې یې ویل «وه خدایه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې

غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسیمه او هاجره وه. منډې یې وهلې. کریم له درده مخ بلې خواته واراوه. ویې ویل:

– داح، یو دوئ کمې وې کنه نو.

ورېرې یې په غږ کې و نیولې. ویې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د ساد سوزېدو له امله په پراو پراو خبرې کولې:

– پلاران مونه وه. واجد ماما مې مورگانې جې پله ته بوتلې.

نازیبې غږ کړ:

– وی، تاسې یې پرېښودلئ؟

وسیمې گرد مخ وڅنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی، الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرمیو کې؟

– خو موږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې څو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسیمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شپو هلو سره لاس راټول کړ. کریم درېواړه تپلو هلې:

– مه درېرئ! زر زړځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچیانه لهجه وویل:

– امدلته سنگر نیسو. ای! ته اغې کوڅې ته گوره! ته دېخواته...

غږد نور علي و. کریم له کونجه په احتیاط وکتل. لس دولس تنه د غټ گټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لوروتو یې کوڅې څارلې.

نور علي په مخاږه کې غږېده. په لوړ غږ یې وویل:

– موږ په درې شاخه کې یو. اغوئ ستاسې خواته و تښتېدل. ژوندي درنه ونه وځي!

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ورنارې یې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

- کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده غواب ورنه کړ. نورعلي وپوښتل:

- ښه ته نو دلته څه کوي؟

کریم ورباندې برگ شو:

- تا مو تر خراب راوه کڼه نو. زما دې ټول کار وړان که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

- نه وینې زما څه حال دی؟ په جې پله یې بوځه کڼه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سړیې ورپرېدېده. نری شو نډې یې کېکړلې. ویې ویل:

- نشمه. الله ستا دوه خبیثان دي. ډزې یې راباندې وکړې کڼه نو.

- په تايې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

- په مخونو یې چارخانه دسمالونه تا وکړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

- بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کڼه. څه که په منځه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

- مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

- اورمه.

- ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مونیولي وه.

- شابه نره! اوس چیرته دي؟

- دوزخ کې.

سړي په زوره زوره وځنډل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وځنډه. نازيې نارې کړې:

- وه سړیه راځه!

کریم دلاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وگرځاوه. ویې ویل:

- گوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کڼه نو. ما کلینیک ولیده. لوتی لوتی شو.

نورعلي پخو هل. سړیې په غرور وښوروه:

- ودې لیده؟ الله مو ښه چل پې وکړه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

- مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

- غم مڪوه! خپل عمل دهر چا مل دی. مسلمان جنت ته ڄي، کافيروزن ته.
کریم سوڙا سویلی وکړ:
- ولې، تانه لیدله؟ اغه کافيروه؟
- خونو اوس به جنت کې وي.
کریم کاره وروکتل:
- دورکیانو خبرې پرېده! احتیاط کوه!
- جنگ دی کنه کریم اوستاذه جنگ. ندې دي اوریدلې؟ په جنگ کې حلوانه ویشل کېږي.
کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:
- گوره روکی! موږ خو ویلې کلی جوړوو. دا خو وړانږې کنه نو.
- تادا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.
کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووايي. د نورعلي غږ بیا ووت:
- غم مڪوه کریم اوستاذه! صفا جان اغايې پرته جوړوي.
کریم پوه نه شو. سترگې یې تنگې کړې. نورعلي دوام ورکړ:
- اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. ددې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پاچايي چلېږي. هرڅه به
گل او گلزار شی. ته نه یې خبر کریم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.
کریم وبنگېد:
- اغو پورې به کلی ملی نه وي.
نورعلي سوڙا سویلی وکړ:
- تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.
شایې واروله، لار، یو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جگ شو. کریم په منډه کې نازې ته اشاره وکړه چې نښته.
له مېرمنې څخه مخکې شو. د بنی کور نیمکښه دروازه یې تېلوهله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرگ کتکتاک و خوت. سپي
وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلی کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو
ژړل. ددوئ په لیدو په غوډلې ننوتل. همدا یوازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږيري ته مخ کړ:
- وبښه شامامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.
په ملاکوږ سپینږيري سترگې ورواړولې. غټه پزه یې لوگي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویې ویل:
- اورې جنگ کې پرده نه کېږي.
کریم لمبو ته لاس ونيو:
- دا ولې کنه نو؟
- اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچي واپستله نو.
- څوک خو ژوبل نشو؟
شاه محمد سر وڅنډه. کریم وویل:

— څه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو!

د سپینږيري غږ ووت:

— اورې امداسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمی یې ویشتلې دي.

کریم یې نمجنو سترگو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ راوگرځوي وپوښتل:

— اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کریم د ماشوم د سرچپه والي، کلینیک ته د تگ او د جې په پله د ډزو کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

— شامامد کاکا! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

— اورې زما اوستا درد یو دی. ستالوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کریم د هغه روانو او ښکته وکتل. خپلې سترگې یې ډنډه شوې. ویې ویل:

— جک نشته جک؟ ټایر چې جگوي.

— جک؟ د موټر؟

سپینږيري په کونج کې وړې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کریم جک او د لرگي کونده واخېستله. زینه یې د کوټې د پوړو ته کېښودله.

سپینږيري له لاندې کتل. کریم و خوت. لوگی یې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستیک، ټوکر او لرگي مخلوط بوی و. د لمبو توده

هوا چلېدله. مخ یې تاو ونيو. د سر له خواد دویم دستک وتلې برخې ته یې کونده ولگوله. په هغې د پاسه یې جک ونيو. سړي

اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستی یې وخرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدلې. دستک یې ځایه شو. رسی یې ورڅخه تاوه کړه.

سپینږيري ته یې وویل:

— کاکا! کښولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور یې په رسی واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره دننه

کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوډلې د غوايي غږ راغی. کریم نارې کړې:

— پام کوه جینۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وویل:

— تړلې مې دی.

بنځو او ماشومانو د غوډلې له دروازې کتل. کریم بل دستک ته جک بند کړ. ویې پوښتل:

— الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

— هو کنه. ښار نه ماښامي کې راتلله. وپېرېدلېمه ورباندې.

د دې کوټې چت یې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. یوازې لوگي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په

شاته شاته تگ غپل. سپینږيري لویه دروازه کلکه بنده کړه. کریم په زینه و خوت. کوڅې ته یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنگ

کور ته یې سترگې واړولې. ویې پوښتل:

— گاونډیان چېرته دي؟

شاه محمد سر وڅنډه:

— هی هی! چې ورځ سرچپه شي هر څوک په ځان شي. اورې وروړ مې بچي ایستلي دي. زه خبر شوی ام نه یمه.

کریم ددې کوټې دستک بې ځایه کړ. رسی یې پکې واچوله. سپینږيري پښې ځمکې ته بندې کړې. رسی یې کښه کړه. په شو شېبو کې یې وروستی دستک هم وغورځاوه. کریم په لوگي کې ولیدل چې د کوټې د شا د پوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږيري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

— اورې خدای دې اېڅکله شا ځمکې ته مه وروله! خدای دې بچي په خیر پیدا که! خدای دې...

د کریم سینه تنگه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنگ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

— چېرته یې؟

دی تېلفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

— کلي کې.

— کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

— ته څوک یې؟

— د تورې زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د تورې د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لاریات شو. نری شونډې یې و خو ځېدلې:

— د تورې کوم زوی؟ اغوی څو کلي کې نشته کنه نو.

— پیره زه ام تلوېزون گورمه. وایي زرین کلا کې جنگ دی. ته د چا کره یې؟

— د ځان کره.

— نه، الله خونه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په تېلفون کې هم و. کریم وویل:

— اغه د جې د پله سره ته وې؟

— نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچپچل. ویې پوښتل:

— مانه څه غواړې؟

— هاهاها، چې ودې گورمه درته وایمه.

— اوس ولې نه وایي کنه نو؟

— په تېلفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا بنکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

— اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر تېلفون بند کړ. ویې ویل:

— ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه اوسې.

— نه نه، زه لرې یمه.

تېلفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

- د شامامد کاکا کره يو. ای! و سیمه او هاجره مور سره دي. مه یې لټوی!
- بنه؟ مورگانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام یې کوه!
- تېلفون بند شو. کریم بېرته زنگ و واهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصر ووه. فکریې وکر چې ده ته زنگ ووهي.
- بنايسته شېبه یې تېلفون ته سترگې نیولې وې. زنگ نه راته. دا وخت و سیمه په منډه راغله. وار خطا وه:
- کاکا! کاکا! بنځه دې وایي دردونه ډېر نژدې شوه.
- ډېر نژدې شوه؟
- وسیمې غټ سر و خوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای و څرخېد. له نهیلې څخه یې سا اخېستل تېز شول.
- د نازيې زگېروى راغی. غوايه وغورېد. شاه محمد وویل:
- اورې ملک صیب نژدې دی. زنگ ووهه! اغه ډېر څه کولی شي.
- کریم سوړ اسوبلی وکر:
- نه نه کنه نو. نور علي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.
- اورې زه مو د لانجې نه خبریمه. خپه کېره مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه گورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سپړى ندى گوره.
- وه کاکا! ما خوبل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.
- شاه محمد وروکی طلايي تېلفون غوړته ونيو. کریم غوښتل وېې دروي. هغه یې لاس تېلو اوه. په تېلفون کې یې ملک ته مشکل واضح کر. هغه ژمنه وکره چې اوس راځي. کریم وویل:
- کاکا! بنه دې ونکره کنه نو.
- اورې ته وار خطا کېره مه! زه خویمه.
- نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شي؟
- دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کرې:
- اورې څوک یې؟
- له هغې خوا غبر راغی:
- پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!
- غبر د مخپټي و. کریم وار خطا شو. وپسېد:
- مانه ویلې. امغه خلک دي. سپړى درته څه ووايي کنه نو؟
- د شاه محمد له تنبټېدلي رنگ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جگ غبر یې وپوښتل:
- اورې څه کار دې دی؟
- کریم اوستاذ ته ووايه چې راو وځي!
- اورې اغه لاړ.
- پیره په سپینه بریره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووپرېره! دروازه خلاصه که!
- شاه محمد وار خطا سترگې گرځولې. غټه پزه یې و مروړله. په دروازه باندي د تومانیچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد.
- سپی اول وکورنجد. ورپسې یې غپا پیل کره. د ماشومانو کریکې شوې. مخپټو دروازي ته لغتې و نیولې. خو خلاصه نه شوه.

په پای کې یو تن په دېوال او بڼت. سپی ورباندې حملې کولې. هغه په تومانه په ککره وویشته. سپی له کورنچېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخپټې بل ملگری ته دروازه خلاصه کړه. په حویلی کې یې سترگې وگرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوتې ته او بل غوجلې ته روان شو. شاه محمد په کوپې ملا په دویم پسي منډه واخېستله. ویې ویل:

- ای ای! اورې غوجلې کې بنځې دي.

خو مخپټې تېلو اوه. هغه ولوېد. بېرته ژر جگ شو. بنځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوی د سوری کوتې له لارې د کور شاته وتی و. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخپټې بېرته ووت. ملگری یې وارخطا غږ کړ:

- الهه اهنده که! دا سوزېدلې کوټه سوری ده. په دې وتی دي.

دواړه په لوگي کې ورک شول.

oooooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټد لگېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جگ کړ. شاته مخپټو د کوڅې کونجونه لټول. ده په شونډو گوته ونيوله. څلور واړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شا خونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنگ شوی وي. په خپته کې د درد له امله یې زور واهه. تېلفون و ترنگېد. ټولو شتې وهل. کریم ژر چېب ته لاس کړ. د بندېدو تنۍ یې کېکارله. سودا یې شوه چې مخپټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه بنکارېده. ویې ویل:

- لږ به نور صبر وکو. چې اغوی بڼه لرې لار شي. بیا به د باغ نه ووځو.

تېلفون یې راوېست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. تېلفون یې چېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونيو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منگولو کېکارل. د غاړې رگونه یې وپرسېدل. د مېړه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېر کال جنټري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړی، تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترگې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې گوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

- د عقرب په پینځمه مې زړه ولگېده. ما ویلي بچي پاتې شو کڼه نو.

د نازیې گرد مخ له درده تک سور او بڼتی و. غږ یې ووت:

- وی په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلي وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړې واچوله.

هاجرې په جگ غږ وویل:

- اغه مور ته چې دې کېک راوه. کڼه کا کا؟

کریم سر و خوځاوه. چششش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې گوته د عقرب پینځه لسمې ته ور وړه. شناوی بریره یې ورپېدله:

- دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

تېلفون یې په چېب کې ولږېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټه غږ وویل:

- د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنگ مه وهه، څوک یې وانه وري.

تېلفون یې چېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږ کال جنټري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په نښه شوې وې. هغه

گوته یو ویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه ووايي د ملک غږ راغی:

- کریم او ستاذه! کریم او ستاذه! چرته یې؟

ټول وار خطا شول. ملک په باغ کې سترگې گرځولې. توره لونگۍ يې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو يې پښه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنټرياني يې په جېب و منډلې. نجونې له سونگېدو سره په غېږ ورننو تلې. نازيې مېړه له مټې کلک ونيو. وپسېدل:

– وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ ددوی خواته کتل. کریم يې واره و. یو دم تاو شو. په ملاسته يې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوره وکړه. کریم نازیه له لاسه ونيوله. نجونو ته يې وویل:

– اله منډه کئ!

خلور واره کوچې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ يې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوی منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې يې تېز تېز گامونه اخېستل. دا وخت يې شاته مخپټي راپیدا شول. ډزې يې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولگېدلې. نازيې او نجونو چيغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخپټو غالمغال شو. کریم نازيې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلي يې وکتل. ملک د یو مخپټي تومانچه او د بل مټه نیولې وه. په قهر يې وویل:

– ډزې ولې کوی؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترگې يې ورباندې برکې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټپلواه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دنیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ويې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخپټي تومانچه د ملک تندي ته ونيوله. له ډز سره يې وویل:

– ملک وې.

هغه له زگېروي سره په لاره کې اوږد و غځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنگ تک سپین واوښت. په بنځې او نجونو

پسې يې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سایې سوزېدلې. غاږه يې کړه کړه. ويې ویل:

– وه خدایه خېټه مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جگه کړه. گوډ گوډ يې منډې وهلې. پښې يې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خواته ویا له او د

ترکاری پټي وو. کریم نور د نازيې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویا له ته کېوت. اوبه کمې وې. غږ يې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړو کې پله لاندې تخته کېناستل. پښې يې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو گوته ایښې وه چې

غږ مه باسی. د نازيې سا اخېستلو غږس کاوه. همدا شېبه مخپټي راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه يې

ټپوهله، دننه يې کتل. ددوی څنګ ته ورسېدل. یو تن يې غږ کړ:

- دلته دي پيره دلته!

د کريم زړه وښوېد. خو مخپټي ددوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد:

- پاڅېرئ! بېرته شاته ځو. زرکوي کنه نو!

oooooooooooo

کريم له ښځې او ورېرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډکېد. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځپلې څېرې ته په کتو يې ستونې ډکېد. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلې؟» هرڅومره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غبرگاتو لوله تتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واپروله. نازيې شېبه په شېبه زگېروي کول. ويې ويل:

- وي ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تنبېدلې.

- زه څه خبر ومه کنه نو؟

- وي خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونې لاک شو. د راکټ مرمۍ په گاونډۍ کوڅې کې ولگېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل:

- ځي! مه درېرئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلې واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. دننه يې سترگې وگرځولې. د نوي کور چت څوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لاسست شو. ټولې پيسې او خواړۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مگر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ورنډه يې کړه. چرگان په کټکټاک و تنبېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې توربخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چرې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې دريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامۍ تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سرو زرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاوې وې. ويې ويل:

- هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منع دهلېز کې کېناستله. په خپټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل:

- وي بلا ورپسې! مور نه اسپ ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترگې وگرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سر واپست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنگ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه دروند شی چې جگوي. په سر ولاړ لمر ته يې اشاره وکړه:

- وي ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېرې. يوڅه وکه کنه! خوشې خوشې گرځې.

- څه وکمه کنه نو؟

نازيې سلگۍ ووهلې:

- نر يې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايې څه وکمه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل:

- خپټه دې وسولومه!

هغې سر وځنډه چې په سولولو نه کېږي. د خټې لانديني برخه يې په دواړو لاسونو نيولې وه. تا به ويل که يې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده يې کله مخ يې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنگ بيا زور واخيست. هاجره او وسيمه له نازيې سره جوختې کېناستلې. ټيکري يې ژوول. کریم تا وېده راتا وېده. چورت يې واهه چې څه وکړي. د نازيې تور پرتوگ ته يې پام شو. سرېبناک لوند و. زړه يې په سينه کې کېکاږل شو. يو دم يې منډه کړه. موټريې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ويې ويل:

– اله اله، رايه موټر کې کېنه! څو، څو!

– وی په سرک؟ په مرميو؟

– هو، پروا نه کوي. زرکوه کنه نو!

نازيې دېوال ته تکيه وکړه. له زگېرويو سره يې سر وځنډه:

– وه خدايه مړه شومه. وه زه اېچرته نه ځمه.

سلگي يې ووهلې. کریم په دوو پېسو کېناست. له لاسه يې ونيوله. ويې ويل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازيې په قهر وروکتل. په گرد مخ کې يې پېرې شونډې وربېدلې:

– وی پرې مې ده! ته څه وايي؟ لېونی شوی يې؟

کریم يې د پرتوگ لنډې برخې ته اشاره وکړه. د نازيې لکه چې تر اوسه پام نه و. ورې سترگې يې غټې غټې راووتلې. د کریم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې مير حمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ رايه پاڅي! يابه ټول نه يو، يابه ټول يو.

د نازيې واريار خطا و. د مېړه په مخ روانو او بڼکو ته يې وکتل، پاڅېدل. نجونې هم وځوځېدلې. کریم د لاس په خټ او بڼکې پاکې کړې. ويې ويل:

– نه نه، تاسې اوسې! خطر دی، بڼه؟ زه سازمان ته واييمه. اغه درېسې راځي. پوه شوی؟

نجونې يې د نوې ودانۍ د تاكاوۍ په کونج کې وړې چار دېوالۍ ته ننوېستلې. ويې ويل چې دباندي هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ يې بڼکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تنبېدلې رنگ ورسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کرپېده. نازيې غږ کړ:

– وی وروکنه! مړه دې کړمه.

کریم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازي نيمه لاره بنده کړې وه. هغه يې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حويلۍ په چمن کې د کانکريټي چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کریم په زوره کلمه وويله. توبې يې واپستلې. بېرته شترېنگ ته کېناست.

هرڅو مړه چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زياتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په بڼينه کې يې مخپټي وليدل. په دوی پسې يې منډې ووهلې. د تومانيچې مرمۍ يې د موټر په ډاله ولگېدلې. کریم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنگ بڼينې ډانه ډانه پرېوتلې. هغه په نازيې چيغه کړه:

– سمله! سمله کنه نو!

خپله يې سر تپت نيولی و. اکسلرېټر او شترېنگ يې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شړکس راو لوېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولگېد. شاخ ترې ولوېد. مخ يې چپ پلو تاو شو. نازيې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و.

کریم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بريک ته يې پښه واچوله. خود موټر د ټوپونو له امله بيا په اکسلرېټر کېکاږل

شوه. هغه شترنگ وخرخاوه. د توپونو او د راکټونو ډزو غوږونه کښول. د یو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچپور ډولگېدل. آرامه آرامي شوه. اوږده شپبه گنگس و. وروسته یې ورو ورو سترگې روښانه شوې. سربې جگ کې. موټر په وچې ویالې کې کور پروت و. شاتنی بنسینه نه وه. راکټونه په بابا کلا لگېدل. خوده یې غږونه نه اورېدل. نازیې ته یې اندېښنه شوه. سربې اوږد کې. ورمېرېې درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کریم رپرېدې ونکی لاس وراورد کې. ویې بنوروله:

– نازیې! وه جینی! نازیې!

هغه وخوځېدل. کریم خوشحاله شو. هغې سرراپورته کې. بې حاله وه. ویې ویل:

– وی چپرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانه ورېدل. خود شونډوله حرکت یې پوه شو چې څه وایي. ویې پوښتل:

– ته ښه یې؟

نازیې ځان ته ښکته وکتل. په خپته یې لاس وگرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایي سایې واخېستله. کریم له خدای تعالی څخه د مننې په دود د موټر کور چت ته وکتل. نازیې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونيوله. مېرې یې له اوږو کشه کړه. په کور سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته گوته ونيوله. ویې ویل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وڅنډه. ویې ویل:

– نه یې اورمه.

کریم خپل غوږونه په ورغوو و موبنل. پشس پکې پیدا شو. د راکټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چپرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازیې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

– ته دلته ویالې کې غلې کېنه! زه رآخمه.

نازیه هم په جگ آواز غږېدله:

– وی چپرته څې؟ مه څه! زما مړی چاته پرېدې؟

– دننه گورمه. که څوک وي چې زېرتون پورې مویوسي کنه نو.

نازیې په نهیلې مخ واړاوه. کریم د موبایل لږ زېدل احساس کړل. له جبهه یې راواېست. شاه زمان و. غابونه یې وچپچل «کومک نه کوي اسې زنگونه وهي» ټلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېو د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانې ولیدله. حیران شو. په دومره جنگ کې یوه مرمی هم ورباندې لگېدلې نه وه. د قیچي شوو بوتو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیدارانو د طیارو د بمبارد سپل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانې په لویې پیک دارې دروازې ننوت. ده ورپسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش دننه غځېدلی و. چپ لاس ته دريځه خلاصه وه. په لوی گراج کې رنگارنگ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای خدایه ورحمېره! چې د نازیې د پاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لویه کتاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېرې پرېدې او همرنگه کوچونه یې لرل. په مخامخ د پوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډېر غبراغی:

- سندوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لويه کوټه وه. شين فرش او شنې توشکې پکې غږېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماری لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تاکاوی ته کېوتله. غږ له هماغه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کېوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتی شو. دا ځای ورته غیر معمولي بنکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې بنکارېدلې. بنی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هر ډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټر پمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښي وو. داسې برېښېده چې زاړه شيان دلته ساتي. سترگې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلې و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوږو زېره شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او درېهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتا وېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلي وو. دوو کسو په کېل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سردننه کړ. جبار د سرې له خولې رابرتپ لېرې کړ. موبایل یې ونيو. ویې ویل:

- ورته ووايه چې د سلو لکونو یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې و تنبتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکبنه دروازه ننوت. هلته یې غټې سری ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابرتپ لګېدلی و. کورې، کورې، وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه رډې رډې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسی ځړېدله. په کونج کې ډکه بو جی ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونيوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې ورپرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پرسېدلې شونډې یې و خو ځولې:

- خدای ته وگوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

- چپ چپ! زه دې نه وهمه.

- ځوړند وه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

- ورو غږېږه! زه ددې خلکو نه نه يممه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ور خلاصه کړه. ځوان وپسېد:

- زړگی يممه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

- لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلبز کې غږ شو:

- لالا! نن زبردسته ورغ ده. داسې جنگلا وه مو ونيوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې و غور ځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جر غږ یې وویل:

- نه، داڅه سپېره خلک دي. جنگلاوه خو په نورو ځايو کې بڼه ده. ځي وخت مه تېروي!
يو غبرگ ځوان د پيسو او گانو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:
- اوس چېرته لاړ شو؟
جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:
- د جومات کوشې ته لاړ شئ! جنگ باندې گي کې دی. اي خلک کورو کې شته، که وتي دي؟
د نړۍ اوږدې پزې ځوان وويل:
- زياتره وتي. ځنې شوده گان شته. مري خو وځي نه.
- رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموي يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسي!
ځوان کټ کټ وخنډل:
- چې امبولانس وويني لکه دموره ولی چې يې راغلي وي. پالوان ام لکه رښتياڼی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.
ټولو کړس کړس وخنډل. څلور واړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلا دانو سره پاتې شو. زنگ ورته راغی. هغه غټ تور ټلېفون غوږ ته ونيو:
- الو! اجي صيب!... هو جنگلاوه راټولوو... بڼه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه!... سمه ده.
جبار ټلېفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وگرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟
خو نه پيسې گټي؟...» جبار د څنگ کس ته مخ کړ:
- الکه سنډوله! اغه د توجار زوی راو له!
دلته په کوټه کې زړگي سلگۍ پيل کړې. ويې ويل:
- ما وهي. ما خلاص که!...
کريم د هغه په خوله رابرتپ ولگاوه. خپل موبایل يې په جيب ورومانډه. وپسېد:
- دغه کلي ته زرين کلا وايي. داد جبار باغ دی.
دروازه خلاصه شوه. چاغ، ډيروړ ځوان ننوت. بندي يې له گربو اڼه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ شاته پټ و. په احتياط يې دهلېز ته سر بنکاره کړ. هغوی په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په ويالې کې يې نازيه له مټې ونيوله. وپسېد:
- جگه شه چې ځو!
- وی پرې مې ده! څه خبره شوه؟
- خبره بله ده! بيا درته وايمه.
خو نازيه د دردونو له امله سونگېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جگه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:
- اوس چېرته ځو؟
- خپل کور ته.
- وی زېږتتون ته نه ځو؟

په کریم د زېږنتون نوم داسې خوږ لگېده لکه څوک چې جنت یادوي. زړه یې ډک شو. سړیې وڅنډه. ویې ویل:

– شازمان رښتیا د اجي او جبار انډیوال دی. اغه ته به ووایو چې دوی نه کومک وغواړي.

– وی، خدای دې تبا کي! تراوسه یې ولې کومک نه کاوه؟

کریم څه ونه ویل. تېز تېز یې قدمونه اخیستل. د نازيې غږ بیا ووت:

– امدلته ورته زنگ ووهه کنه!

– نه، چې دلته مو ونه گوري. دوی نه پوپېږي چې زه خبر یمه.

– د څه شي نه خبر یې؟

– بیا درته وایمه. یو وار زموږ کار وشي کنه نو.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

کریم د دېوال له کونجه خپلې کوچې ته وکتل. ډارېده چې مخپټي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوتې، لرگي او د کور سامانونه هر چرته پراته وو. د ژوندیو موجوداتو خوځښت نه لیدل کېده. لکه د بلاکانو کوڅه چې وي. له بله پلوه مرمی. وی چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لگېدو امکان و. اوس د چخپیت کټ څنگ ته شکېدلې توشکه هم ښکارېدلې. نازیه سسته پسته وه. شایې په دېوال وښویوله. په دوو پښو کېناستله. شونې یې له درده کېکارلې. زگېږوی یې و خوت «امح» کریم وویل:

– مه کېنه! رسېدلې یو.

نازيې یې لاس ونيو، پاڅېدله. قدم یې واخېست. پښې یې سستې شوې. د لوېدو په مهال کریم ونيوله. په غږ کې یې واخېستله. د خپل کور مخې ته یې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خړپ خړپ شو. کریم شاته وکتل. د گاونډي د کوټې نیم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخپټي نه اوسي. خو غږ په کوڅه کې د لوتو له منځه راته. کریم سر تپت کړ. برگ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوږ. د کریم کانگې راغلې. غاښونه یې وچپچل. لوتې یې ورپسې واړه کړه «چغی!» سپي دارې جینگې کړې. وغږنجد. لاس یې په خوله کې ونيو او په کوڅه کې یې منډه کړه. کریم ژرد و اسکت له جبهه تومانچه ډوله وسله راواېستله. نازيې ویوښتل:

– وی، دا څه شی دی؟

کریم وویل:

– البته لاره کې پرته وه.

هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لگېد. مرمی د کوچې په پای کې کنډ والې ته ننوتله. سور لوگی ترې پورته شو. طیاره راغله په هماغه ځای یې بم وغورځاوه. کریم کېناست. خو نازيې په ولاړو په سر لاسونه ونيول. دواړه کور ته ننوتل. نازيې دوه درې قدمه واخېستل. په حویلی کې ودرېدله. کریم بیا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې یې له غږې کېستله. دا وخت په حویلی کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوی وډار شول. گاونډیانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې یې کولې:

– هی د توپ نښه دې شي! هی مرمی دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ويني!

له دوو نارینه گانو څخه یو قمار باز تیمور و. هاجره او وسیمه یې له لاسونو نیولې وې. دا هغوی ژړل. چې خپل کاکایې ولید په چیغه یې ورمنډه کړه. کریم په تیمور برگ شو:

- دا ولي؟ په دوي دې څه کړي کنه نو؟

زړې بنځې وويل:

- خوشاله اوسه! خداى وساتلې.

کریم تېمور ته اشاره وکړه:

- دده نه؟

- نه.

کریم هوا ته لاس ونيو:

- د بېم نه؟

ځوانې بنځې دخادر له درزه وکتل. په قهر يې وويل:

- د بې پتې نه.

- بې پتې؟

تېمور سپينه ځولۍ شاته تېلو هله. ويې ويل:

- دسې چل و، چې کور کې ومه. چينغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. گورمه چې دوي ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غږ تا کاوی

کې و. چې ورغلو جونې چينغې وهي او دوه کسه يې جامې باسي. يو يې په خوله لاس ونيو. بل وايي اوس يې پرېده اخر کې يې

وژنو. مور ورباندې نارې کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کریم وړاندې شو. تېمور يې په غږ کې کلک ونيو. سترگو يې نم وکړ. ويې ويل:

- خيږ وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر بښکته واچاوه. شونډې يې وخوځېدلې:

- ملامت نه يې کریم اوستاده. که مور کې وړانې نه ودا حال به ولې راته؟ اولزه. اوس قمار نو څه شى دى چې ما وهه؟ پيسې

بايلې، خلکو کې سپک يې، پلار او مور دې ځورېږي. بس دغسې خلک يو کنه. البته پښېمانه شو چې گټه نلري.

کریم سر وخوځاوه. د نوي کور په لور يې اشاره وکړه. ويې پوښتل:

- اغه کسان څوک وه؟

دويم ډنگر سړي وويل:

- نه مالو مېدله. په مخ يې چارخانه دسما لونه تا ووه.

د کریم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې يې ورپرېدېدلې. بيا يې وپوښتل:

- چېرته لاړه کنه نو؟

تېمور سر کوږ کړ:

- ما د دېواله د کنډوهه وکتل. د لنډۍ ويالې خواته يې منډې وهلې.

کریم دواړه په غږ کې ونيول. له بنځو يې هم مننه وکړه. هغوى د ډزوله امله کوپ کوپ ووتل. ده نازيې ته لاس اوږد کړ:

- ته دې تېلفون راکه!

شاه زمان او دلاور ته زنگ نه تېرېده. سپکې سپورې يې ورته وويلې. بله شمېره يې ووهله. د حويلې منع ته روان شو. همدا چې اړيکه ټينگه شوه ويې ويل:

- الکه ودری جنگ ودری!

نور علي له خوتنو سره په بالاخانه کې په دوو پېښو ناست و. ماتې کړې ته يې سر جگ کړ. په دوربين کې يې بابا کلا ته وکتل. موبایل يې شونډ و ته ونيو. په کوچيانه لهجه يې وپوښتل:

- کریم اوستاذه! خدای دې خیر کي! بیا څه خبره شوې؟

- نور څه وشي؟ موبړ ويلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موبړ ويلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله بنځه د گډې د بچي سره مري. شفاخانې ته يې نشمه بيولی. دا څه حال دی کنه نو؟

- دا خو ستا شخصي موشکل دی.

د کریم شونډې لا ورپرېدلې. چيغه يې کړه:

- ټول کلی تبا شو وایمه. ته وړند يې؟ ددې جنگ د گټې نه تاوان ډېر دی. بند يې کي!

نور علي په آرامه وويل:

- ستا ایمان کمزوری شوی.

د کریم ماغزه بڅي سرچپه شول. غاښونه يې وچيچل. برک يې وهل:

- او کپنه کمقله! زما پيشو ماته مياو. چا درباندي د دوو خرو وربشي نه ويشلې. بېرې دې نوم و بېرې. ما درنه سپری جوړ که کنه نو. نور علي وخنډل:

- او هو هو هو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.

- ای ای بېرې ای! په خدای چې...

له هغې خوا غږ شو:

- بېرې دې اغه پلار دی کوپخوليه!

کریم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټلېفون يې بند کړ. اوږده شېبه يې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازيې له دلانه کتل. ده يودم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې يې سيخ گول واخېست. د دروازي په لور روان شو. نازيې ته يې وويل:

- ستا ټلېفون دې ما سره وي.

- وی، نه، ادې مې زنگ وهي.

- وهي، وهي به کنه نو.

نازيې غږ کړ:

- وی، الا! ته چپرته څې؟

کریم په تگ کې ځواب ورکړ:

- نور نه کېږي. يا به زه نه يم يا دا دوه خبيشان.

- وه خدایه موبړ به څه کوو؟

- بله چاره نشته کنه نو.

نازیبې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کریم له لویې دروازې ووت.

○○○○○○○○○○

کوڅه سمه نیمه لاره او نیمه ویاله وه. لنډی ویاله یې بلله. هغه له خوږ څخه پیلېدلې. د کلي له منځه تېرېدلې. بېرته خوږ ته کېوتله. په زرین کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډی، ویاله، خو نن هغه وچه وه. کریم یې په غاړه قدمونه اخیستل. په زړه کې یې ویره وه. ددې وېره چې دا بد شگون به په ټول کلي کې ده ته زیان ورسوي. دوه خبرې وې. یا به دی بېرته ژوندی نه ستنبړي، یا به یې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه یې شاته زور واوه. د نازیبې وروستي مړاوي کتل یې له سترگو نه لېرې کېدل. په ځان یې شک و. چې په رښتیا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله یې بنځه او بچی پرېښودل؟ نرېدلې دېوال ته ورسېد. د قران شریف پاڼې په کوڅه کې پرته وې. پښه نیولې شو. پاڼې یې بنکل او د دېوال په درز ننوېستلې. دننه حویلی ته یې وکتل. هرې خواته د کور سامان تیت و. خود انسان حرکت نه لیدل کېده. خپله لاره یې ونیوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې پرېښېده لکه مېړه چې د ځناورو کمین ته روانه وي. گوډ گوډ کېده. خو گامونه یې مضبوط اخیستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کس په ونو کې ولگېدلې. پاڼې او ورې څانگې په خرڅېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کریم سر تیت نه کړ. یو قرار یې لاره وهله، کونج ته ورسېد. نابیره یې غږ واورېد:

— ودرېږه! دېخواته دېخواته!

کریم سیخ گول وهلو ته تیار کړ. په آرامه یې مخ وگرځاوه. یو کس ورباندې د دېوال له شاخه د ټوپک نښه نیولې وه. مخ یې دومره تور و چې بیره او وروځې پکې نه بنکارېدلې. داسې یې اول ځل لیده. ویې پوښتل:

— څه وايې کنه نو؟

— خبرې مه کوه! راځه!

کریم وړاندې ورغی. خو باغ ته نننه ووت. ویې ویل:

— زه کار لرمه. هرڅه چې وايې امدلته ووايه کنه نو!

لویه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالی خولې والا ځوان غږ کړ:

— ای څه ورته ونه وايې، څه ورته ونه وايې! کریم اوستاد امدادی.

بیا کس شو. مرمۍ ډېرې تپتې ولگېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کریم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ویې ویل:

— الاگله ته یې؟

— هو کنه. ای! په داسې څه کوې؟

کریم چورت واوه چې الله گل ورسره څه کمک کولی شي. سیخ گول ته په کتو یې شونډې ورپېدلې:

— دوه کسه لټومه. مخونه یې په چارخانه دسمالو نوپټ دي.

— بڼه بڼه، ما د لرې نه ولیدله. بره کوڅه کې یې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کریم پوهېده چې الله گل یې په خبره باور کوي. ویې ویل:

— اربکیان دي کنه نو. او چې زموږ کسان وویني وژني یې.

د الله گل څېره قهرجنه شوه:

— دا څه وايې؟ کشکې دې مخکې ویلي وه. ای! نو ته یې څه کوې؟

— ما پسې امدی. چې مې کي. یو ټوپک راکه! بېرته یې راوړمه.

الله گل سر و خنده. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په بنکاره یې د گیلې په دود کېزې وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله گل خوی یې په قهر کې. اوس څنگه هغوی ورته راوړي. په زړه کې یې وویل «خان به ور ونبیمه او نوره و تېسته. اغوی به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله گل ته به نارې کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کور ته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په خټو لړلو توشکو سره په کوڅې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلی کې کروپ باسیکل پروت و. کریم ننوت. نارې یې کړې:

— میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کې. ځوابنې یې تلیفون وکړ. ده وویل چې کور ته لارم زنگ در وهم. د سردپاسه یې د بالاخانې د دالان څوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سردپخسې په کره ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلی کې یې سره پلاستیکی رسی پیدا کړه. یو سړی تر دستک تاو کړ. بل سړی د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه و خوت. پاس کور دالان ته راغی. ځان یې شاته نیولی و چې نسوینه نه شي. تر پینو لاندې یې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلی او نږدې کوټې بنکار بدلې. رسی یې کښه و نیوله، کېناست. سیخ گول یې څنگ ته کېښود. تېلفون یې واېست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنگ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

— ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

— اوو، کریم اوستاذ یې؟ تاسره مو دښمني نده پیره. تا کې موروزي ده.

هغه کړس کړس و خندل. کریم اورېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنگ وهلی دی» ده وویل:

— زه غواړم ما مېله درسره و کمه.

— ښه خبره ده پیره. ما مېله مې خوبېږي. چپرت یې؟

— د مېرزا کره.

— درغلو. چپرت لار نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه راننوخې زه به رسی. کښه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سایې واخېستله. څنگ ته پروت سیخ گول ته یې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آوازي یې وویل:

— چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې د دېوال کنډو ته سر جگ کړ. وسله والو کسانو پندونه په شا کړي و. یو یې وویل:

— ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټېلوا هه:

— کېنه بچو! هر چا چې هرڅو نه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې سترگو ته راتا وکړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» څو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میر حمزه به څنگه وي؟ نازیه گي مې؟» ستونی یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار و باسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جگا وه. په غږ یې وویل:

— نه راځي کنه نو.

نابره يې مخامخ په حويلۍ کې دواړه مخپټي وليدل. له حيرانتيا څخه هينس پېنس شو. هغوی په بله لار راغلي وو. کټ کټ يې خندل. د دواړو په لاسونو کې تو مانچې پيدا شوې. کريم خان يوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولگېدلې. سيخ گول په کړنگس حويلۍ ته ولوېد. هغوی ورمنده کړه. کريم غوښتل په کنډو ځان کوشې ته واړوي. خورسۍ يې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. د لان چپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کريم خان په کنډو وپسې کلک کړی و. پښه يې وځنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان يې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوشې کې يې په گوډه پښه منډې وهلې. دلته چپه شوي د لان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخاني له لارې کوشې ته کېوتل. په کريم پسې شول. ډزې يې هم کولې. يوتن ورباندې غږ کړ:

- پيره! په دا گوډه پښه به چيرته لار شې؟

کريم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې يې کړې:

- الاکله! الاکله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نژدې کېدل. کريم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تو مانچې مرمۍ يې واسکت سوری کړ. د باغچې د بلې خوا د پوال ته رسېدلې و چې مرمۍ يې په تشي کې ولگېدلې. په ځمکه ولو غږېد. زخم يې سوخت شروع کړ. د پرتوگ په بډه يې توده وينه کېوتله. شاته يې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشي يې نيولی و. په دپوال يې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دپوال ته ورسېدل. کريم خان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک يې په لاس کې ځوړند نيولی و. کريم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سيمساره تاو شو. سمدلاسه يې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دپوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سريې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله گل موسکې شو. په خپل کس يې غږ کړ:

- اغو دواړو نه وسلې واخلي!

د کريم يو لاس په تشي کې و. بل لاس يې په ځمکه ولگاوه. سريې جگ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خو ځېدل. له مرميو ډکې گردنۍ يې په غاړه وې. الله گل له څو تنو سره د کوشې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نژدې ورغی. همدا چې يې گردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله گل په باغچې ضربې وکړې. ويې ويل:

- کوشې ته شئ کوشې ته!

هغوی پناه شول. شاته ورپسې د بنمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کريم سر کېښود. ځان يې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. بني پايشه يې په وينو وه. لمنه يې جگه کړه. تشي يې وکوت. په پسته کې لگېدلې و. وينه روانه وه. لاس يې ورباندې کلک ونيو. په خاپوړو د مخپټو څنگ ته لاړ. د يو چارخانه څادر يې کش کړ. هک حيران شو. دا هماغه څپور غلام و چې سهار يې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کريم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه دښمني وه. ژر ژر يې ملا وتړله چې وينه ودرېږي. د دويم کس څادر يې لېرې کړ. د غلام د ورور بختيار څڼې په رېگ خورې شوې. د کريم سترگې تېغې تېغې راوتې وې. په غږ يې وويل «خبشان» د غلام څنگ ته موبایل پروت و. هغه يې جېب ته کړ. شايې واړوله. غوښتل يې د باغچې په دپوال واوړي. غبراغی:

- پيره ح! کومک وکح!

کريم بېرته راوگرځېد. غلام کله سترگې خلاصولې، کله پټولې. ويې ويل:

- پيره خدای ته وگوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

کریم غابونونه وچيچل. له ستونډي يې ونيو. ويې پوښتل:

- نه نو ولي؟ ولي موزه وژلمه کنه نو؟

غلام وټوځېد. بدن يې لړزېدل پيل کړل. لارې يې په سختۍ تېرې کړې. ويې ويل:

- پېسې درکومه ح. څو نه چې غواړې ح.

کریم چيغه کړه:

- پېسې دې ځان ته ورکه رډيله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟

غلام سترگې خلاصې او پټې کړې. ويې ويل:

- اح، اح، ويلې امدان ح، مېړه او بنځه ختم که ح. درې لکه درکوه ح.

کریم يې ستونډی خوشې کړ. ويې پوښتل:

- چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...

غلام لکه اورېدلي چې يې نه وي. ويې ويل:

- ډاکټر ته مې بوځه ح! که جوړ شومه ح، دواړه ح، درته ح، وژنمه ح. پېسې مه راکوه ح! د نروعه ده ح.

- اغه څوک دي څوک؟

- ستاح، ستاح، ستاح، سسس...

کریم چيغه کړه:

- څه شی ستا ستا ستا؟

د غلام لړزېدل او شتو هل تېز شول. يودم سوړ پرېوت. سري يې کوږ او سترگې يې ودرېدلې. کریم يوه شېبه غلی ناست و. چورت

يې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره يې غواړي؟ ما چاته تاوان رسولي دی؟ هېڅ يې سرکار نه کاوه. غوښتل يې

پاخېرې چې د شاله خوا يې لغته وخوره. د غلام په جسد پرېوت. مخ يې وگرځاوه. الله گل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ويې ويل:

- تا خو ويل اړبکيان دي کنه؟ دا اړبکيان دي؟

کریم په قهر شو:

- غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...

الله گل غابونونه وچيچل. په دوو پېښو کېناست. ويې ويل:

- زه تا ښه پېژنمه. ولي دې زموږ کسان شهيدان کړه؟

کریم بيا هک پک شو. له کېناستو سره يې جسد ونو ته گوته ونيوله:

- دا دواړه؟

الله گل سر وخواوه. بېرته پاڅېد. کریم وويل:

- دوی ما پېسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ويلې؟ ته اوس ما ددوی سره برابرې؟

الله گل بله لغته په ورون کې ورکړه:

- چپ منافقه! ته چې کوشو کې گرځېدلې، موږ شکي شوو.

هغه مخابره غوږ ته ونيوله. نور علي ته يې وويل:

- کریم اوستا ز مور د کشف کسان شهیدان کره... نیولی می دی هو... هو، امغه یی ام چل و... منافقان امداسی وی... چی کلی ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چی زندان جوړوو... اوس پی څه وکمه؟... نه نو... ښه؟... هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یی مخ خپلو کسانو ته وراوه:

- الکه ته او ته دا مرکز ته بوځی!

هغوی د ټوپک په شپیلۍ کریم مخ ته ټپلوا هه. ده الله گل ته مخ کړ:

- ای! نور بلا پسې، ماما خپل خو دی یمه کنه نو. دونه خو...

- ځکه درته څه نه وایمه. که نه امر و چې ضربه دی کمه.

- چرته می لېرې؟ زه کار لرمه. تاته خو مالومه ده. ښځه می مریضه ده. مری کنه نو.

دده سترگی د کچې شوی. الله گل شا اړولی وه. دوو تنو کریم مخ ته ټپلوا هه.

دوی د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ورنغله. هغه یی نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یی کلی ته کتل. کریم یی په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یی پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی گران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه دده د وینو تېری چې وی. د غټې سپینې بېرې خاوند کاره ور وکتل. ویی ویل:

- منافقین الله تعالی خپله شرموی.

د کریم خوله وچه شوه. سرور باندې وگرځېد. اوبه یی وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

- غلی منافقه! ام مو وژنې امرانه اوبه غواړې؟

د کریم ورته ماغزه و خو ټپدل. تنفس یی تېز شو. دوست محمد غبرگه کړه:

- مگر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملگرو ته مخ کړ:

- دا پر ښه گیلکار دی. اغه سنگر به یی جوړ کو. بیا به ورسره گورو.

د غټې سپینې بېرې خاوند سر و خوځاوه. بې وهلی ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته ووا هه:

- مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنگکاری وکې گوره! که نه خیر دی نشته.

دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کېوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

- ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد و نه کتل. کریم بیا غږ و اېست:

- دا د مور مېړونه مو څوک دی؟ د کومه شوی کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

- نور علی وایي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

- دلته څه کوي؟

- امدوی مور ته وسلې او پیسې را کوي کنه.

کریم چورت واهه چې هغوی ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال ورباندې دومره گران دي؟ زه خو په غلطه روان نه يم؟ بڼه او زوی مهم دي که د خدای درضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمخې پناه روان وو. دوست محمد مخ ورواړاوه:

- تشی دې ولې؟

کریم یې سترگو ته ځیر شو. خواخوږي پکې ښکارېدلې. ویې ویل:

- غلام او بختیار وویشتلمه.

- ولې؟

- امدان خوزه ام پوپېدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوږ بلې غاړې ته جگېدل چې نابیره چورلکه پیدا شوه. سمخه یې په راکېټ وویشتله. توره دوږه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږانگازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندی په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاني واورېدل. دوست محمد تر غټې تیرې لاندې پټ شو. خو کریم په گوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې نښه ورباندې ونيوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوگرځېدلې. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیرې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې ورباندې وکړې. مرمی د کریم شاخوا په ځمکه څښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ وروگرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سرېداله روان و. یو مهال یې په سترگو تیاره شوه. ږنگ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترگې روښانه شوې د غلام او بختیار جسد ونه یې څنگ ته پراته وو. تېلفون یې له جیبه راواېست. زنگ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروامې بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلورته یې وویل:

- د نازيې وربندار تېلفون دی.

دلور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

- الو الو! شازمانه! ته چرته ورک یې؟

- کلي کې يم. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلور غوږ نیولی و. تېزې مړی یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کيسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترگې لا غټې شوې. ویې ویل:

- نه، بل څوک به وه. تاریخ د داسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کار یو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

- غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنگه وه؟ خلکو په خپلو سترگو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچپچل:

- نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندې گونجې شو. ټېغې سترگې یې د دلور خواته واړولې. هغه غټ مخ ته بره

ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

- غلام او بختیار د تاریخ کندی ته لوېدلې دي.

دلور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

- شازمانه اورې! دلور د سره دی؟

- هو .

- په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که ورېنډار دې ژوندی وي زړې شفاخانې ته ورسوی کنه نو!

- صیې ده. ته چېرته یې؟

- زه لگېدلی يم. ماته مه گورئ کنه نو! ای زر کوئ! خدای ته وگورئ!

تېلفون بند شو. کریم لاس په ځمکه ولگاوه چې پاڅېږي. تومانچه گوتو ته ورغله. په رېگ کې پټه وه. را جگه یې کړه. چورت یې واهه چې وایې خلی که نه؟ په پای کې یې د واسکت په جېب ننوېستله. له گردنیو د مرمیو په اېستلو بوخت شو. د بختیار ترڅنگلې لاندې یې بله تومانچه ولیدله. هغه یې هم واخېستله. سر یې بیا وگرځېد. له باغه راوتی لېنتي کې اوبه نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې یې وراوږدې کړې. همداسې یې زړه وتښتېد. درب شو، سر یې پکې ولگېد. اوبه تیتې شوې.

oooooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په ورې تا کاوی کې گرځېده. د نم بوی و. سگرېټ یې ولگاوه. کله کله به یې د باندې ډزو ته غوږ ونیو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژر ژر یې مړی وهلې. ورور ته یې سترگې جگې کړې. غټه زنه یې و خوځېدله:
- راځه ډوډی و خوره! خبره اسې ام وړانه شوه وړانه.
شاه زمان برگ شو:

- چې ورک شه! ما تاته وویلې چې خپله یې ولو. نه، ورور باندې ماشه نشمه کښولی. دادی و خوره نو.
دلاور و وگرځېد. په ډکه خوله یې وویل:

- زه څه پوېد مه؟

- بلا! مرگ! زه څه پوېد مه، زه څه پوېد مه. چې په دا خوله یې در کمه!

- او ته دې پټکې پرېده! څه کوو؟ که پینځو بجو پورې اغه ځمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.

شاه زمان سړي د سگرېټ په لوگي وپرسول، بېرته یې تش کړل. ویې ویل:

- کریم لالا خبر ندی چې غلام او بختیار موږ لېږلي وه.

دلاور سر و خوځاوه. شاه زمان له سگرېټ څخه دوه پرله پسې کښه وکړل. په زینه حویلی ته وخت. دلاور بېرته وړوکی سپین دسترخان ته تاو شو. د شور واله کاسې یې مړی وهلې. شېبه په شېبه یې په نارضايتی سر څنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان یې په لاس کې وو. یو یې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ویې پوښتل:

- څه یې و کمه څه؟

شاه زمان تېغې سترگې برکې کړې:

- ته دا واخله ای! څونه و پرېږي.

دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وویل:

- دا وار سستي ونکې! سست خلک په تاریخ کې ناکامه وي.

دلاور مړی تېره کړه. ویې ویل:

- ای! که کریم لالا پوی شي پوی؟

- په څه شي؟

- د غلام ټلېفون ورسره دی کڼه. نن تا ورته خوښه زنگونه وهلي زنگونه.

شاه زمان چورتی شو. ویی ویل:

- نه، دې ته به یې څه پام شي؟

- که شي؟

- او ته پیشکې مه راخوښې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنگ وهل خو دا مانا نلري. دسې کوو، زه به یې په خبرو کې گیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!

دلاور برنډې برنډې کتلې. شاه زمان سگرېټ کش کړ. لوگی یې په مخ راغی. ټپغې سترگې یې تنگې شوې. لوگی د کوټې د چت تر وراسته دستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تردېواله لاړ. بېرته راوگرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویی ویل:

- لږ ناوخته ځو. چې کریم لالام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.

oooooooooooo

کریم سترگې وغړولې. نیم مخ او ټټر یې په اوبو کې و. پاڅېد. خټې یې له مخه ومینځلې. تشی یې وسوزېد. لمن یې جگه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنگېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډارېده چې وینه دننه نس ته تللي نه وي. که نه نو ولې یې زړه تښتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو در بهار شو. یوه ډله حربکیان راوړسېدل. غټ غبرگ مشر یې د غوړو څڼو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:

- ویی نیسئ!

د کریم لاس ولړزید. غوښتل یې تومانچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمی پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونيو. د کریم غږ ووت:

- څه مې کړي کڼه نو؟

مشر له سرتاوولو سره څڼې واچولې. ویی ویل:

- تا لاڅه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا اېڅ ندي صایبه؟

د کریم سترگې بیا له تعجبه راووتلې. نری شونډې یې ورپېدلې:

- دا ستاسې کسان دي؟

مشر په گوانس سر وڅوځاوه. ویی ویل:

- هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنگه وپېژندله؟

کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنډاق په خټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر ویل:

- وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟

د کریم په خاورو ککړه شناوی. ربیره ورپېدله:

- زه د ایچا سره نه یمه کڼه نو.

خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنډاق د چېپې پښې په زنگون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په بڼې پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:

- موږ دې پېژنو گوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تازموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ خو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنگه خبرېږئ؟

کریم په غریو نیولې غږ وویل:

- نه کنه نو. زه یې بندي کړې ومه. اغوی ام وایې...

مشر په سپرېه داسې کلک وواهه چې کریم په ځمکه ولوېد. یوه شېبه یې گنگس کتل. غوږونو یې بنگس کاوه. مشر لگیا و. گوته یې څنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته یې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر یو تن ته امر وکړ:

- وله یې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کریم سر بیا گنگس شو. کور کېناست. سایې بنده بنده شوه. سترگې یې ټپغې ټپغې او بښتې وې. ستونې یې له سا اخیستلو سره غږس کاوه. لاس یې جگ کړ. ویې ویل:

- وایمه، وایمه، هرڅه وایمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. یو قدم وړاندې راغی. سر ته یې ټکان ورکړ:

- وایه وایه صایه!

کریم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه یې زور کړ، پاڅېد. شناوی بریره یې ورپېدلله:

- ما سره د جنگ نقشه ده.

- کومه ده؟

- په مغزو کې ده.

- وایه وایه!

- قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر یوه شېبه قهرجن کتل. د مخابراتې شور جگ شو. تنی یې ووهله. ویې ویل:

- قوماندان صیب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

- الکه چېرته ورک یې؟ ولې تراوسه نه یې رسېدلې؟ بسم الله گي کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالی خبر ورکړ:

- ما اصلي کس نیولی دی. پوی شوې؟

- څوک دی؟

- اوس یې درلېږمه. خپله به یې وگورې. د دوښمن د جنگ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

- سمه ده. د بسم الله گي چیغې وختلې. په یوه سا کنځا کوي. ته ځان زرسره!

مخبره بنده شوه. مشر د بله واهلو پایڅو ځوان ته امر وکړ:

- دا بابا کلا ته بوځه! که یې دروغ ویلي وه خپله یې وله! پوی شوې؟ جواب یې زه وایمه.

کریم یې مخ ته کړ. هغه په یوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور یې بېخي کم شوی و. ځوان وویل:

- سم څه نازولیه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سور غورځومه.

کریم د شونډو په کېکارلو او د غاښونو په چیچلو د پښې درد زغمه. ویې ویل:

- په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بیا ماته شوه کنه نو.

هغوئ د لنډۍ ويا لې په غاړه روان وو. کریم چورت واهه چې څنگه ځان خلاص کړي. کلیوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته و غواړي. هغه ودرېد. ویې ویل:

- ای! تاسې خبر نه یئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

- په پاڅو شهیدانو تومت وایې؟

- د کریم سا سوزېدلې. ویې ویل:

- په خدای او رسول.

- ته څه پوی شوی؟

- خو اغوئ ام په امډې گونا نیولی ومه کنه نو.

ځوان کټ کټ و خندل. ویې ویل:

- بڼه کیسه دې جوړه کړه.

- نه، دې ته حیران یمه چې زه یې ولې وژلمه؟

ځوان بیا و خندل. د ټوپک په خوله یې ټپلوا هه:

- څه چې کیسه به دې دلته خلاصې شي. البته به څه وایې؟

کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل یې په جیب کې د مرمیو شرنګي ته د ځوان پام شو. ویې پوښتل:

- دا څه دي؟

د کریم هم پام و اوښت. په یو جیب کې یې پیسې وې. ودرېد. ویې ویل:

- ای وروره! زما بندي کولو کې تاته څه گټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

- یو دوښمن به کم شي.

- زه دوښمن نه یمه کنه نو. او که خوشې مې کې تاته گټه شته.

ځوان ور ځیر شو. د کریم د ننوتې خولې نری شونډې بیا ورپېدلې:

- زه به پیسې در کمه. شل زره. برابر مو ترسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سپمو کې وپشېد. د کریم غږ بیا ووت:

- زه به وتښتمه. ته به هوايي ډزې وکې. که چا څه ویلې وایه دوښمن لاره نیولې وه. ایله مې ځان وباسه.

ځوان یې غټې څپرې ته کاره وکتل. ویې ویل:

- په تا څه ایتبار دی؟ او کیسه کول دې ام خوبښېږي.

کریم پیسې را واپستلې. په ورغوي کې یې ور کېښودلې:

- زه دونه کمقله نه یمه کنه نو. د نیکی قدر راسره شته.

ځوان شا وړوله. پیسې یې وشمېرلې. شرناکه موسکا یې په شونډو و ځغېدلې. تېز راوگرځېد چې ضربه یې کړي. کریم نه و.

هغه د بلې کوشې د دېوال په اوږدو په یوه پښه ټوپونه ووهل. له کونجه تا و شو. شاته یې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

ټلېفون يې راواېست. شاه زمان ته يې زنگ وواوه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کریم په قهر شو چې ولې تراوسه رسېدلی نه دی. ټلېفون يې ورباندې بند کړ.

○○○○○○○○○○

د ټوپکو ډزې بيا داسې وې چې تابه ويل آسمان غږ مېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کریم په پېښه کښولو په کوټه ننوت. وسيمې او هاجرې ورمونده کړه. گاونډی بنځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. گوتې يې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند د شمال يې په کړه منگوله د نازيې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کریم يوه شېبه دېوال ته تکیه ولاړ و. نازيې ته يې کتل. هغې سر جگ کړ. دده د خوشحالی او ښکې وبهېدلې. له خولې يې ووتل:

- ته تراوسه ژوندی...؟ مير حمزه به...

د نازيې غږ له زگېرويو سره ووت:

- وی اوس ام کله کله خوځېږي.

کریم د بې وسۍ سلگۍ ووهلې. نازيې غږ کړ:

- ته چېرته وي؟

کریم دوه تومانچې او موبایل وروښودل. نازيې په ډک ستوني وويل:

- وی وخت دې ډېر تېر کړه.

کریم سر و خوځاوه. سترگې يې جال جال شوې. دېوال ته تکیه کېناست. د بنځې يې په وينو سور تشي ته پام شو. په گرد مخ کې يې وړې سترگې غټې غټې راووتلې. چيغه يې کړه:

- وی وی وی! ته لگېدلې يې؟

د جگېدو هڅه يې وکړه. په سختۍ کېناستله. کریم لمنه پورته کړه. تشي يې وکوت. د غلام خادې په وينو تک سور و. ويې ويل:

- پسته ده. وينه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شومه کنه نو.

نازيې يې غځېدلې پښې ته وکتل. د کریم زړه تنبېده. لمنه يې خوشې کړه. ويې ويل:

- که تللی شې ماته مه گوره ځه! لاره خوشې ده. د جې د پله.

- وی الا پښې زماندي. زه کله بې تا چېرته تللې يم؟ ته مې بوځه!

کریم سر وڅنډه. نازيه دېوال ته تکیه تکیه کونج ته لاړه. واسلین يې له وړې الماری راوړ. څنگ ته يې کېناستله. پايشه يې

ورجگه کړه. واسلین يې په زنگون و سولاوه. کریم له ډېره درده و سونگېد. نازيې سولول نرم کړل. په دسمال يې وتاړه. ويې ويل:

- پاڅېږه چې ځو!

د کریم په سترگو تياره شوه. اوږد و غځېد. رنگ يې تک سپين واوښت. نازيې د «ولې؟ ولې؟» چيغې وهلې. نجونې هم په ژړا

شوې. کریم بېرته سر را جگ کړ. ويې ويل:

- لږې اوبه راکۍ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منگيو ځای ته منډه کړه. په وړې برنډه گۍ باندې کودرې پراته وو. يوازې يو منگی روغ ولاړ و. حلبی

گيلاس يې ډک کړ. دننه نازيې د کریم په تندي لاس کېښود. په گرد مخ کې يې ډبلي شونډې ورپېدلې:

- وی الا، ته مه سمله! پاڅې! د مير حمزه غمه و خوره!

کریم سلگۍ ووهلې. عميقه سا يې واخېستله. له اوبو يې غږ وکړ. زړه يې لږ بېداره شو. ويې ويل:

- شازمان او دلاور ته مې ويلې چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خبره؟

نازيې د پوځي د تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنگ ووهي. د غلام ټلېفون يې په لاس کې و. د روښانو لوتنې يې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ويې نه پېژندله. هرڅومره يې چورت وواهد د شاه زمان شمېره يې په ياده نه شوه. دا موبایل يې کېښود. د نازيې ټلېفون يې له جيبه واېست. د شاه زمان نوم يې پيدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وويل اوس درځو. دده پوښتنه يې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ورنه کړ. طياره د کور په سر وښکېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چيغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلېفون ولوېد. د پوځي لار لار راغلل. له چته خاورې تويې شوې. نازيې اخ کړ. خپته يې ونيوله. له درده يې زگېروي وکړل. لاسونه يې شاته په ځمکه ولگول. خپته يې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کور ودرېد. ويې ويل:

- د نوي کور تا کاوی. ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازيه په څلورو شوه. د پوځي لاس ته يې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه يې زور نه اخېست. نازيې لاس ورکړ. هاجري د کریم او وسيمې د نازيې بل لاس ونيو. څلور واړه ورو ورو د الان ته ووتل. د چاودنې له امله د حويلې د پاسه دوره خوره وه.

oooooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لاری درولې وه. ويل يې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د گرځېدو اجازه نه شته. څنور کلينر په جينگه خوله زاری کولې. ډرپور را کېوت. د برېتونو لکۍ يې د زني تر سره رسېدله. سمدلاسه يې جيب ته لاس کړ. پيسې يې د ترافیک په موټي ومنولې. هغه د پيسو مقدار ته وکتل. شايې واړوله روان شو. ډرپور وښکېد «ټول ايمان يې امداد و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې روميان اچول. خپتور مشري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډ کروز په گڼه گڼه کې راتا و شو. شاته يې له پيک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برگ شو:

- روند يې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وڅنډه. د روميانو کراچۍ يې ټپلو هله. دواړو موټرو په میدان کې بړیک ونيو. نری دوره يې په ډنگر عينکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وار خطايۍ جگ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر يې ونه وهی. ساتونکي شاوخوا ودرېدل. د پيک آپ له سيټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښويي او هوښيارې څېرې خاوند د لنډ کروز څنگ ته په درناوي ودرېد. د دې په شان غټ ځوان دروازه کښه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عينکي سړي سره تر روغېروسته يې نظر په میدان وځغلاوه. ډرپور موټر هم ولاړ وو. مخ يې بېرته راوگرځاوه. ويې پوښتل:

- اينجينر صيب! دلته څنگه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنگر عينکي انجينر وويل:

- شاته برخه کې؟

- نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

- ښه، دا موام واخېستله اجي صيب؟

- امداسې يې وپوله قوربان. د قرض په بدل کې يې را کوي.

انجينر موسکي شو. سترگې يې په ټوله ځمکه وگرځولې. ويې ويل:

- هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

- د صرافي مارکېټ؟
- کېږي.
- ته پې کار شو که قوربان!
انجينر سر وځنډه:
- اول قواله جوړه که اجي صيب.
- داسې و بوله چې جوړه ده.
انجينر وويل:
- زه وایمه چې کار پاک وي.
- غم مکوه قوربان.
وړوکی سوزوکی راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکی ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برگ شو:
- دلته ایجازه نشته.
موټروان وويل:
- پینځه دقیقې یې درومه، بېرته وځمه.
- ایجازه نشته. کونې یې؟
موټر مخ وگرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وويل:
- ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچی ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوی روان شول. د انجينر غږ جگ شو:
- اجي صيب! زه خبریمه د مارکېټ امر دې اماندی اخیستی.
- اخیستی یې و بوله قوربان. زه یوازې نقشه نه غواړمه، تعمیر امر ته جیگ که!
په انجينر دا خبره بڼه ولگېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د بڼو په او هو بڼیاري څېرې ځوان ته گوته ونيوله:
- الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتگ سره یې دوه بستې زرگونې د انجينر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په چېب و مندلې. د سرک په لوري کې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکایې وويل:
- ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
- بله افته باید تاداب اېستل شوي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کېږي نشي کتلی.
انجينر سر وځوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډ کروز ته وځېږول. موټر په عمومي جاده وگرځېد. حاجي رسول وويل:
- چې موږ کار پیل کو او لوجه ولگوو، بیانو بناروال بېرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخیستله. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
- تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم او ستاډ یادومه. بڼه څه گټه؟ خوار شې گوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وځوځول. حاجي ډرپور ته وويل:

- زرین کلاته څو قوربان.

∞∞∞∞∞∞∞∞

شاه زمان په لاره تېز تېز گامونه اخېستل. غاښونه يې چيچل. دلاور ترې يو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چرې کلکې نيولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د يو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نيمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وويل:

- دې بوډی راباندې ناوخته که!

دلاورد چرې په څو که د لاس څټ وگراوه. غږ يې کړ:

- ترور ده کنه. نو په چايې غږ کړی وای په چا؟

- رنگ يې ورک که! موږ کار لرو. دا وايي اله اور مړ کئ! اله اور مړ کئ! بچي يې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. کور دې شه! اغه مرمی. ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

- د ثواب کار و د ثواب!

- غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې يو؟ وبه دې گورمه چې الته څه کوي؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنگ يې تېنښتېلی و. سترگې يې تاوېدلې راتا وېدلې. ويې ويل:

- که دا وار مې ماشين بور شو زما نور بس دی بس. دا لاین پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سگرېټ څخه يې کش وکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

- بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تگ ته دوام ورکړ. غټه زنه يې وڅوځېدلې:

- خدای مېرېانه دی. که ايڅ کار نه و د شامامد کا کا بچيانو سره به ميستريخانه کې شريک شمه شريک.

شاه زمان هم ورپسې پېنښه تېزه کړه. ويې ويل:

- اغه لېوني دي چې تاسره خپله گټه نيمه کي؟

- سوال به و کمه. نور توبه!

- پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونيسه! دسې به وکو، د ميرگل غونډې به د اجي سره شو. خدای مېرېانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباريان جوړ شي. نه وايي چې اوسې په خوی به د اغو سې. ماته دا تاريخي چانس بنکاري. او تاريخ گوره سړي ته يو ځل چانس ورکوي.

- نه نه، دا بدل موبلاين دي. په نيمه لاره کې دې پرېدي نيمه لاره کې.

- غلی ورک شه! يو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستريخانه کې چې ناست يې.

- ته دې ام د تاريخ مالېمي پرېده!

شاه زمان يې د خولې پېښې وکړې:

- د تورېخ موليمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غونډې پرې دوپرې نه وایمه. دې ته علمي بحث وايي. ای کمقله! وادې نه ورېدل ميرگل څه ويلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

- زه پوېېرېمه اخوا دېخوا يې څه ته ويلې څه ته.

– څه ته يې ويلې؟ مډا پيسې پيدا شي. ته وايې ټول خلک حلاله گتې؟ دروغ. ما په تاريخ کې څوک ندي ليدلي چې په حلاله پيسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واپاره. ويې ويل:

– داسې ام نده نو. چې ځان گوري جهان گوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرې نه پتولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخستلې که په چل؟

دلاور په جيب لاس ومانډه بېرته يې تش راواېست. ويې ويل:

– کومه دی؟ پيسه داره خو نشومه پيسه داره.

– پيسه دارې. ته يوازې پيسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بيا مخ واپاره. شاه زمان سگرېټ کش کړ. لوگي يې په خوله کې ورک شو. بل کش يې وکړ. ټول لوگي يې په يو ځل واپست. په رنګ کور ننوت. ويې ويل:

– کوڅې نه دا لاره بڼه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوی له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوڅې ته تر داخلېدو مخکې لاس جگ کړ. دلاور ودرېد. هغه سراوږد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه بڼکارېده. کوزې خواته روان شو. سگرېټ يې گوتې وسوزولې. بل يې ورسره کنکشن کړ. نيم سوخته يې تر تورې ننگر هارې، څپلې لاندې وسولاوه. له نوي څخه يې څو پرله پسې کښه وکړل. سترگو ته يې جگ کړ. مطمئن شو چې بڼه لگېدلې دی. ويې ويل:

– هاجره او وسيمه به راته گوري. چې لاس دې ونه لېزېږي گوره!

دلاور په سېمو کې وپشېد. شاه زمان وويل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې د ونيانې گوري، د ټولو ژوند د بل په مرگ کې دی. خدای تالا امداسې پيدا کړي. پوی شوې؟

ځناور وگوره! که د غوا سره شرافت وکي د ولېږي مري کنه.

دلاور غټ مخ ورواړاوه. زنه يې و خو ځېدلنه:

– ملا صيب وايي اينسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مگر اينسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهيم الی سلام چې اسماعيل...

شاه زمان برگ شو:

– غلی ورک شه! ته جنگ ته روان يې که تبليغ ته؟

دلاور له ډاره لېږي شو. شاه زمان وويل:

– ته په څه خبر يې؟ تاريخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې گرځي ته وايې د سپيتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوی نيکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر و خوځاوه. ويې ويل:

– تاريخ ما ام ويلی. ستا يوازې جنگونه په ياد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرگ ځوان نابره د دوی مخه بنده کړه. سپينه چينه يې په تن وه. دواړو شتو هل. هغه غټ ټېلفون وړاندې کړ. ويې ويل:

- وغربېره!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونيو. حاجي رسول د لنډ کروزر په شاته سيټ کې د دوو ځوانانو په منع کې ناست و. تکه سپينه گردۍ بڼه يې و خو ځېدله:

- دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرگ ځوان دلاور ته دوه ماشينگنې او دوه تومانيچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسايۍ سا واخېستله. ويې ويل:

- اوح، اجي صيب ته يې؟ خير ويسې! ما ويلې...

تور لنډ کروزر له دوو پيک آپو سره زرین کلاته تېز روان و. حاجي رسول د شاه زمان خبرې پرې کړې:

- چې کار وشو خپله به يې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

- سمه ده.

- که کار ونشو موږ به يې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جيتکه وکړه. پوهېده چې هدف يې د دوو وژلو وو. شونډې يې و خو ځېدې:

- غم مه کوه اجي صيب! اسپ به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټېلفون بند کړ. دلته امبولانس د کوشې سر ته راغی. غبرگ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وويل:

- موږ يې څنگه پيدا کړو څنگه؟

شاه زمان تومانيچه او چاره د نصابي جامو په جيب ومنډلې. غږ يې ووت:

- پېريان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشينگنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وويل:

- اوس بڼه کار شو. چرې نه په کار کېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وڅنډه:

- نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان يې د مور په نس کې يادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا يې وکړه. شاه زمان د سگرېټ د کښولو په ترڅ کې تېرې وروکتلې. ويې ويل:

- ته و بڼيه! يو يو ډز څنگه کېږي او ضربه څنگه کېږي؟

دلاور ماشينگنه واړوله او اړوله. په شاجوري يې يوې او بلې خواته زورونه ووهل. شاه زمان يې لاس ټپلوا هه. په غټه گوته يې

نړۍ او سپنې ته اشاره وکړه. ويې ويل:

- دا گوره! اوس يو يو ډز کوي.

هغه په او سپنه فشار راوړ. وبنوېدله. په بله درجه کې ودرېدله:

- اوح! اوس ضربه کوي.

دلاور وپوښتل:

- امداد دوه گېره لري دوه گېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ويې ويل:

- خادري راکش که کمقله، چې طياره دې ونه ولي!

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

د تاكاوې، چت او دېوالونو درزونه كړي وو. د هر راکتله ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنگ ته ولاړې وې. رنگ يې الوتې او د ټيكرې څنډې يې ژوولې. شېبه په شېبه يې زينې ته كتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې يې په كاكا څه ونه شي. كريم اوږد پروت و. يوازې خپته يې له سا اخستلو سره جگېدله او ټيټېدله. نازيه يې څنگ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده يې مخ اسمان ته واړاوه او چيغه يې كړه:

– وى الاح!

كريم ورپرېدېد. ورو يې سر جگ كړ. له خولې يې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازيې بيا چيغه كړه:

– وى الامره شومه ح.

كريم كارېه ورو كتل. اوښكې يې وڅڅېدلې. په پټو سترگو له ځان سره وبنگېد:

– خلك حرام خوري. قتلونه كوي. بې ناموسي رسوي. نه يې خداى وهى نه بنده كنه نو. ما د چا يوه روپۍ نده خوړلې... خلكو لا زما خوړلې... دا ولي؟

وسيمه او هاجره وسونگېدلې. نازيه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره يې زگېروي كول. لاس يې د كريم په مخ كېښود. په هغه يې پوست ورغوى ښه ولگېد. مخ يې ورپسې كلک ونيو. بېره يې وڅوځېدله:

– اى نازيې! ته خو وينې. ما كوشش ډېر وكه كنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دى اغه وگټله. ما بايلوله.

نازيې سر وڅوځاوه چې مه ژاړه. د كريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ويلې ته ودرې، داسې سرچپه كاني درباندي وكمه. اغه دى ويې كړې. لارې يې بندي كړې، روغه ورځ يې راباندي سرچپه كړه. كه د اوله مې غاړه ايښې وه دونه به يې نه څورولمه.

نازيې هم سلگۍ ووهلې. كريم وويل:

– اولاد يې راته په خپته كې سرچپه كه كنه نو.

دواړو يوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته كريم ژوره سا واخستله. دا ځل يې په ستوني كې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په كليوالو ام دونيا سرچپه شوه.

هغه مخ نازيې ته واړاوه. ويې ويل:

– خداى شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خداى خود زړه نه خبر دى. ما الكان د نېك كار دپاره ټولول كنه نو.

نازيې هماغسې سلگۍ ووهلې. د كريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ويلې چرسيان، پوډريان، بېلماخان به ورك شي. اغه لا خرابه شوه كنه نو.

نازيې په سر لاس ورتېر كړ. په سلگيو كې وپسېدله:

– وى خدايه! زه پويېممه. تا د كليوالو خير غوښته.

– نو ولي سرچپه شوه؟ ولي؟ ولي كنه نو؟

نازيې ورو كتل. مړ اوې سترگې يې پټې كړې. سريې په ځمكه كېښود. اوښكې يې د سترگو له كونجه د غوږو خواته وكولېدلې. ويې ويل:

- تاته خان ټولو نه او بنسار بنسکارېده. ځکه.

کریم له سا اخیستلو سره د سلگیو جیتکې خوړلې. ویې ویل:

- نه نه...

- هو کنه. د چا خبره دې بېخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهرردوله. ویې ویل:

- د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې وروکتل. تندې یې راټول شو. سپرې شونډې یې ورپېدلې:

- یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې ورباندې کوي ودې کي.

- نه...

- وی. دا څوک دی؟ تايې اېشکله نوم ندی اخیستی.

کریم عمیق نفس واخیست:

- زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مگر د خان باره کې نه غږېده.

- کور یې چېرته دی؟

- ندی راته مالوم.

- وی پېری به وي.

- نه، بزرگ غوندې بنسکاري. بنسار کې یې دېره ده.

- چې بزرگ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

- اغه ښې خبرې کولې.

- وی. دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اڅپه یې ښه وي. تايې اڅپه ته فیکر نه کاوه؟

- دا خوزه کمقل ومه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

- ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږي خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وچرپېدله. د پېرو شونډو سر ونه یې سپېره وو. اوبه

یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنگ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې

په حویلی کې په مرمی ونه لگېږي. خپله په سختی پاڅېد. په دېوال یې لاس لگاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خوزه یې

ورسره تښتېده. چېرته نژدې راکټ ولگېد. کور وچرکېد. له چته شگې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېدله. دوه پلگيه

وکولېد. بېرته پاڅېد. زنگون یې کلک ونيو. له خولې یې ووتل «اوووح، امممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا

یې واخیستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښی پښه ټوپ واهه. په حویلی کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له

یوازیني روغ منگي گيلاس ډک کړ. بېرته روان و چې گاونډی ښځه بېر سر راغله. چيغې یې وهلې. په کریم یې شوې منگولې

څښې کړې:

- اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زړکوه خو! اله د خدای دپاره...

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. اوبه یې په پټېر چپه شوې. په بدن یې سره خپه راغله. گیللاس په ځمکه وکولېد. بڼڅې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جگ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سرد پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خوبل سړیې د کوټې په منځ کې لگېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د بڼڅې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېوآره ماشومان سپېره راووتل. بڼڅې بچي په غېږ کې کلک ونيول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سایې سوزېدلې. مخ یې بڼڅې ته کړ:

– لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلی وتی دی کنه نو.

د بڼڅې ایله اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیټکری یې جگ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یی خو.

– مور تللی نشو کنه نو.

– مېر مه ای اجازه نده کړې خو.

– اغه چرته دی؟

بڼڅې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

بڼڅه له غایه ونه خوځېدلې. د کریم زړه تښتېده. بېرته خپلې حویلی ته راغی. گیللاس یې له ځمکې جگ کړ. شېبه پس په زینه

تاکاوی ته کېوت. سړیې زنگېده. نازیې سترگې پرانېستلې. کریم گیللاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد

وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وی ولې؟ وه سړیه پاڅېره! څه وشوه؟

کریم سر وڅنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوېرېمه. کله مې زړه و تښتې. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله اوبه راوړئ! وی سنگتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه گیللاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترگو تیاره شوه. شوارې پرېوت.

○○○○○○○○○○

شاه زمان او دلاورد کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې خانگې او پانې

یې تر پښو لاندې شوې. شا وخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې

ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مېر نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– ډزې دي کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تگ راتگ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې تېلو هله.

غڼگس یې وڅوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه بښنه یې ام نشته.

– راکېټ به لگېدلی وي راکېټ.

- چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برنډې برنډې وکتلې. شاه زمان بېرته ډاډ ورکړ:
- نه نه، خيرو خيريت دی. مخکې يې راسره خبرې وکړې.
په تا کاوی کې نازيې سريوې او بلې خواته زنگاوه. خېته يې نيولې وه. زگېروي يې ختل. بيا به يې د کریم په مخ اوبه وشيندلې.
وبه يې خوځاوه. په پای کې کریم سترگې وغړولې. نازيې ورته د خوشحالی او ښکې وڅڅولې. گيلاس يې هاجرې ته ورکړ. کریم
شاوخوا وکتل. ويې پوښتل:
- د شازمان او دلاور سره لارې نه شوي؟
نازيه وغځېدله. ويې ويل:
- وی، ح، ندي راغلي ح. وی، ح، الله ح.
کریم لاسونه ولگول. د جگېدو هڅه يې وکړه. مگر زور يې ونه رسېد. بېرته پرېوت. ويې ويل:
- دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بيا يې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترگې يې نجونو ته واړولې. ويې ويل:
- دا ټلېفون راکه!
وسيمې له ځمکې څخه د غلام ټلېفون ورکړ. کریم وويل:
- آبل راکه!
هاجرې گيلاس وړاندې کړ. کریم واخېست. ويې ويل:
- د نازيې ټلېفون يادومه. د شازمان شمېره مې په ياده نده کنه نو.
هاجرې او وسيمې د نازيې جېبونه لټول پيل کړل. کریم اوبه وڅښلې. زړه يې لاتازه شو. لاسونه يې ولگول، کېناست. خېته يې
وغوړېدلې. وږې و. وسيمې او هاجرې ته يې وکتل. هغوی هم ټوله ورځ ډوډی نه وه خوړلې. خو غږ يې نه کاوه. ده چورت واهه
چې په دسترخوان کې ډوډی پاتې وه که نه. په لاس کې يې د غلام ټلېفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه وروڼه له زارې کوره تېز
راووتل. شاه زمان وويل:
- تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د گوتو په سرونو ورو وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوي ودانۍ
ننوتل. په تا کاوی کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تا کاوی د زینې په سر کې نارې کړې:
- کریم لالا! موږ راغلو، موږ راغلو.
چا ځواب ورنه کړ. هغوی په زینه کېوتل. د تا کاوی په منع کې يې لوبې وليدلې. لکه دوی ته چې منتظرې وي. خو کریم او نازيه
نه ښکارېدل. دوی پښه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې د پاسه ټول کړ. ماشينگنه يې ښکاره شوه. وسيمه يې په غږ کې
کلکه ونيوله. په مخ يې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه يې واپستل. شاه زمان وپوښتل:
- کا کا دې څه شولورې؟
وسيمه غلې وه. د کونج له وړې چار دېوالۍ غږ راغی:
- دلته يم. ونه خوځېږئ!

کریم د چار د پوالی په خوله کې کوږ ولاړ و. د تو مانچې شپېلۍ یې سیخ دوی ته برابره وه. د لا ورویل:
- لالا! ولې؟ دا څه کوي دا؟

کریم سر و خوځاوه. سترگې یې ډکې وې. شناوی بیره یې ورپېدله:
- زه په ټوله خبره پوی يم. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کله نو. زه وایمه چې شازمان څنگه دیکه په دیکه
زنگ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوی ته ورکوله.
- نه لالانه، په خدای که...
کریم د غلام ټېلفون وروښود:

- په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یې؟ کریم لالا او ورپندار مو څنگه کړه؟
د کریم سترگې پټېدلې. سړیې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
- ای ای! خبره خلاصه ده کله نو. وسلې کېدې!
دواړه وروڼه یو دم د خپلو لوڼو شاته کړو پ شول. شاه زمان غږ کړ:
- ډزونکې! ورپه دې لگېږي.

د لا وروڼه څرکه کړه:
- دا دواړه خو په جنگ کې درپسې درغلي. دونه ورباندې گران یې گران.
کریم نارې کړې:

- بل څوک وغولوی! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کله نو!
هغوی په شاتگ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کښولې. کریم د تو مانچې نښه نیولې وه. له چار د پوالی راوت. خطایي ډز
یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چار د پوالی کې له زگېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او د لا وروڼې نه خوشې
کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترگو یې سیا هی کوله. همداسې په زینه ورپسې وخوت. دواړه وروڼه په حویلی کې له
شني پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازي له څنگه یې کتل. یو دم ضربه شوه. دده څنگ ته مرمۍ ولگېدلې.
هغه ژر شاته شو. د لا وروڼه راغی:
- لالا! لالا!

کریم ځواب ور نه کړ. بیا ضربه شوې. د نازیې زگېروي راتلل. کریم په اندېښنه د تا کاوی په لور مخ وگرځاوه. یو دم پاڅېد. د
کړکۍ نه یې څو ډزې د حویلی د دروازي په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشیگنې ضربه شوې. دا هاغه وروڼه
وو چې ده ورباندې مکتب ووايه. وروڼه یې ورته وکړل. کریم سلگۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل «بخته! چې نور دې راته څه
کرلي دي؟» د مېرمنې زگېروي ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تا کاوی ته منډه کړه. نازیې له چار د پوالی راوتې
او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترگې خلاصې کړې. ویې ویل:
- ویح، پرې مې ده ح!

کریم یې څنگ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نری شونډې یې ورپېدلې:
- پاڅېره کله نو؟
نازیې اوږد زگېروي وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مری مری شوې. په ژړا کې یې وویل:

- ای نازیبي! ته مه مړه کېږه! میرحمزه در سره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې و خوځوله. ویې ویل:

- ای! امدونه وه؟ آ؟ دې د دنیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیبي! اورې؟ زه نه وایمه، مری خو هر څوک مری. سخته اغه ده چې ارمانجن مړشي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو څړه ږیره و خوځېدله:

- په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچي راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یوازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو ام زما د پاره ویلې. زړه خو دې نه وکنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازیبي ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

- زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام

خوښېدلې. د ځانه راته گرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه

خوږېدلېم. ځمکه راته سور اور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې د دنیا نه گرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شوزه بدل شومه. نه پوښېمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډر گران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. د باندې ډزې یې لږې لږې اورېدلې. وینګېد:

- ای گرانې! اغې د دنیا کې خوبه درېو اړه یو ځای شو...

په سترگو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

oooooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په بامونو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شېبه په شېبه د لاس ساعت سترگو ته

جگا وه. نجونې د نړېدلي دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. د لاور وپسېد:

- ای! لالا او ورېندار خپله مری. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ورواړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

- ته به پاتې شي؟ پینځه بچي کېږي کنه.

د لاور په افسوس سر و خوځاوه. شاه زمان وویل:

- چې څنګه یې اویلی. ته راو باسو؟

موبايل یې وترنګېده. د جبار زنگ و. په جر غږ یې وویل:

- سازمان یې؟

- هو.

- یو سات وخت لری.

ټلېفون بند شو. د شاه زمان سا اڅپستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واړه څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. د لاور یې

حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

- تاسې به یو تاریخي کار وکړئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شی! اغه مړ کئ!

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور یو دم ورتا و شو:
 - دا څه وایې؟ د مغزو ویرېنگ دې خراب شوی ویرېنگ.
 - او غلی! په تاریخ کې شازادگانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
 دلاور سر وڅنډه:

- نه نه...

شاه زمان په قهر ورتا و شو:

- چاره څه ده؟ که داسې ونکو یو سات پسته به موږ ام تاریخ شو.
 - کښه تاریخ شو تاریخ شو! زه مې خپله لور نه پرېدمه نه.
 - په تا لکه چې مانه ډېره کرانه ده.

د ننه کریم هماغسې د نازيې په څنگله سر ایښی و. سترگې یې پټې وې. هغې شتو هل. ژر ژر یې سا واخېستله. سترگې یې خلاصې کړې. غټه گوته یې د مېړه په اننگي ووهله. غږ یې کړ:
 - و سړیه ح! د میر حمزه پلاره ح!

کریم یو دم نېغ کېناست. له خولې یې ووتل:

- آ؟ نازيې! څه دې ویلې کنه نو؟ میر حمزه څه شو؟

د هغې سترگې پټې وې. په زور وهلو کې یې ډېلې شونډې ورپېدلې:
 - ما ویلې ح... ته څه ح! ماته مه گوره ح!

کریم یوه شېبه کتل. بیا یې خپل مخ په ورغوو کې ونیو. ویې ویل:
 - ته را پورې خاندې؟

- نه کنه ح. زه خو مر مه ح، ته خو به ژوندی یې کنه ح.

د دلاور غږ راغی:

- کریم لالا! کریم لالا! وسیمه او هاجره درته یوڅه وایې. ویې نه ولې!

د کریم سترگې مړ اوې مړ اوې کېدلې. د زینې په لوري یې واړولې. وسیمه او هاجره پښه نیولې روانې وې. لاسونه یې شاته وو.
 کریم غږ کړ:

- تېزې راځئ کنه نو.

خو هغوی له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کریم شاته په ستنه سر لگولی و. بیا یې غږ کړ:

- پام پام کنه نو! پښو ته گورئ! ونه ولېږئ!

هغوی هم پلگيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن یې رېږدېده. سا یې تېزه تېزه اخېستله. کریم لاس اوږد کړ. ویې ویل:
 - راځئ کنه نو!

خو هغوی نه نژدې کېدلې. دی په ناستولېږور و سکېده. یو دم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. د کریم سا بنده شوه.
 هغوی په ماشو زور واهه. دی په بېرته شاته و سکېده. ځان یې په نازيې واچاوه. هغه یې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې یوې او

بلي خواته ولگېدلې. ده شاته وکتل. نجونو زېر رنګ نيولې و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولگول، پاڅېد. په تړپونو ورغی. دواړه يې له مټو ونيولې. نجونو هېڅ نه ويل. يو قرار يې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غېر راغی:

- هاجرې! وسيمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بيا بيا غږ ونه شول. کریم په لور غږ خوا ب ورکړ:

- ژوندی دي.

مخ يې نجونو ته واراوه:

- تاسې زه وژلمه؟

يوې هم خوا ب ونه وايه. کریم دواړه مخته تېلو هلې. په خپلو ټيکريو يې په ستنې پسې وتړلې. د نازيې ټلېفون يې راواخېست.

زنګ يې وواهه. ويې ويل:

- ای! خبيشه! اورې؟ پينځه ديقي وخت درکومه. لاسونه جگ کړ دننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورگانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسيمې چونګس پورته شو. شاه زمان وويل:

- نه نه، ته دا کار نکوي.

- ولې زه درته نرنه بنکارمه؟ تاسې يې ماسره کولی شئ، زه يې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ يې کړ:

- ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

- ماسات قيد که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

- ته ودرې! ته غوږ ونيسه! په خدای او رسول...

ټلېفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوايي مرمی ونه لگېږي. ويې پوښتل:

- څه وايي څه وايي؟

- وايي تسليم شئ که نه هاجره او وسيمه وژنمه.

دلاور نېغ ودرېد:

- ماسات ته وويلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بيا تاسره گورمه.

شاه زمان مړاوی و. ويې ويل:

- دادی وگوره! مادرته نه ويلې؟ وروردی او وروردی. دا يې ورور. وړې ماصومې ورېرې يې دي. اغوئ څه گونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسيمې تومانچه ونيوله. هغوئ کړيکې وهلې. نازيې سر لږ جگ کړ. ويې ويل:

- وی، ح خوشې ح! مه کوه ح!

- ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سپری کېدل اسانه دي. بڼه سپریتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کړيکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان يې له لاسه کش کړ:

- راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست يې څه ته؟

- مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تام وژني.

- خیر دی. چې لور کی مې خوشې کی لور کی مې.

شاه زمان په آرامه وویل:

- لپونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راو وځي! امدا چې راووت زه یې ولمه. دلاور وویل:

- بڼه او بڼیاریې. خپله نه ځې. مالېږې ما. که ومې ولي؟

- نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وپرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.

شاه زمان د دېوال له شاخه نښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې ډزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:

- کریم لالا! چېرته یې؟

له هغې خوا جواب راغی:

- تا کاوی، ته راځی!

دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شې. ده غږ کړ:

- نه، هر څه چې وایې په اوښلی کې یې ووايه په اوښلی کې!

- تاسې نه غواړی، چې لورگانې مو ژوندی اوسي کنه نو.

د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جگ شو. دلاور وویل:

- مکوه مکوه! در ځمه.

ورو ورو وړاندې ورغی. دنوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان

ورپسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تا کاوی، د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه بنکارېدل. دهغه ټول

پام په کونج کې وړې چار دېوالی ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم ورپسې سالون ته ننوت. کریم په حویلی کې له کونجه

تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرگی په ځمکه لگاوه. دنوي ودانۍ په زینه و خوت. شاه زمان د لرگی ټک ټک واورېد. مخ یې

وگرځاوه. کریم تومانچه ورباندې نیولې وه. په شونډو یې گوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جگ کړل. دواړه په زینه تا کاوی، ته

روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:

- الکه! شاته ونه گورې! ټوپک کېده!

هغه هم داسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:

- مخونه دېوال ته کئ!

د دلاور ټوپک یې په لرگی لېږې تېلوا هه. پلاستيکي رسی یې ورکړه. نری شونډې یې ورپېدلې:

- د سازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!

دلاور هم داسې وکړل. کریم وویل:

- اوس ته شا واړاوه!

خپله یې د رسی په بل سر دده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې ووا هه. هغه و لوبېد. دده خپله هم سر وگرځېد. شاته چپه

شو. بېرته کېناست. سر یې وڅنډه. سترگې یې ښې خلاصې و نیولې. پاڅېد. لرگی یې د دلاور ملاتړ واړاوه. هغه چپغې وهلې،

ده واورونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې

تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بېخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې وراړولې وه. ویې پوښتل:

- ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وڅښل.
- ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوی بیا سر وڅنډه. کریم غاښونه وچيچل. لاس يې په دېوال ولگاوه پاڅېد. ويې ويل:
- ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې و خوځېدلې:
- د اجي رسول د لاسه د اجي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ويې ويل:
- ای خپلې مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ يې ووت:
- داغه په مور قرض دی.
کریم له چيغې سره مخ تاو کړ:
- په ما پورې يې څه کنه نو؟
- یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوگرځېد. خپل تندي يې په گوتو کې کاره. ورو يې وويل:
- یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
- تاته موندی ویلي لالا. مور په پوډر ریانو پوډر خرڅوو پوډر. څه وخت منځکې یو سپری راغی. ډېر پوډر يې په کار وه. خارج ته يې وړل. ښه گټه پکې وه. مور د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سپری ته وړل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي را پیدا شو اجي. مور يې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېږي. کریم سر وڅنډه:
- تاسې څره وی چې دا کار مو کاوه؟
دلاور سر و خوځاوه:
- څره نو څه ته وايي؟
شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ويې ويل:
- بیا مور د ځمکو قوالې ورکړې. خواغه کمې وې. یوه افته وخت يې را کړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وڅنډل:
- له پونی دی؟ چې تاسې مړه کي پیسې به يې څنگه شي؟
دلاور ژر وويل:
- اغه امداسې کوي.
- دا جنگ کې يې پلار نشي راتللی.

شاه زمان سر بنسکته و اچاوه، ويې ويل:

- ته يې مه منه.

- تاسې خو ژوندي يې كنه نو.

- نن پينځو بجو پورې وخت شته.

كريم شا واروله. ويې ويل:

- چې مانه مو پته كړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟

- خو اچي ستا د بنار ځمكه غواړي.

دلاور غبرگه كړه:

- ويلې ويې وژنئ، ځمكه يې درته په ميراث پاتې كېږي. قرض يې خلاصېږي.

- تاسې ام ومنله؟

- نه، موږ اول تاته وويلې تاته. تار انكړه.

- تاسې خو داسې ونه ويلې كنه نو.

شاه زمان تېغې سترگې بلې خواته واپولې:

- څنگه مو ويلې وه؟ كه ته خبر شوى وې چې موږ پوډر خرڅوو...

هغه خبره نيمه پرېښودله. كريم سر و خوځاوه:

- چې جنگ شو تاسې ته خداى دركړه كنه نو. هر كار و كه څوك نه خبرېږي. چې غلام او بختيار مو څنگه راضي كړه؟

دلاور وويل:

- موږ خبر وو چې اغوئ په پيسو هر كار كوي هر كار.

د كريم زړه ډك شو. سلگى يې ووهلې. ويې ويل:

- مبارك! تاسې كاميا به شوى. مبارك! نازيه گى او مير حمزه مو ووژل.

دواړو ورونو د پرتې وړېندار په لور وكتل. كريم په سلگيو كې غږ واپست:

- په تاسې لورگانې څونه گرانې دي؟ امداسې په ما ام بنځه او بچى گران دي كنه نو... يو بچى و... پيدا كېدو پورې پاتې

نشو...

ژړا يې د خبرو مخه نيوله. عميقه سا يې واخېستله. ويې ويل:

- زه په ژوند كې نور څه لرمه؟ په خوب كې، په وينه، په لمانځه كې مې بچى لیده. تاسې اغه رانه...

هغه په چينغو چينغو وژړل. نازيه و سونگېدله. بيا په اړخ او بښتله. كريم په ټوپونو ورغى. غږونه يې ورباندې وكړل:

- نازيې! نازيې!

هغه وبنگېدله:

- وى ح، ژوندى يم ه ح.

د كريم بدن په سلگيو ولړزېده. په پاى كې يې ژوره سا واخېستله. لارې يې تېرې كړې. مخ يې ورونو ته وگرځاوه. ويې ويل:

- كه زه ستاسې او تاسې زما په ځاى واى ماسره مو څه كول؟

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمی تېره کړه. هغوی هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونگېدلې. کریم دواړه له ستني خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونيولې. په مخ مخ یې بنکل کړې. ویې ویل:

— لېونو! تاسې خو زما ورپرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

— خدای ته وگوره! بد شوي. مرگ زموږ سترگې نیولي. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوبنکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچپچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترگې ژر ژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخیستله. هاجره وسونگېدلې. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونيو. د هغه ټپغې سترگې بېخي له پولو راوتلې. دا ځل د وسیمې سونگی وخت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یو دم شا واپوله. په برابر غږ یې وویل:

— وربندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه وروڼه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

— که ما مېله مو قبوله وي زر کوی کنه نو.

دواړو ژر ژر سر وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیبې سر ته ودرېدل. د هغې سترگې نیمې خلاصې وې. له سا اخیستلو سره یې اوږد زگېږوی وخت. ملایې له ځمکې جگه کړه. بېرته درب ولگېدلې. شاه زمان کریم ته کړ:

— که په شفاخانه کې مړه شوه؟

— تاسې یې ژوندی ورسوئ. زما جايداد ستاسې شو.

دلاورتا و شو چې وربندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

— کراچی شته.

هغه یې په کراچې کې کږه سملوله. دواړو ورونو د سترگو په رپ کې له حویلی واپستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې میرگل له درېو تنو سره ولاړو. هغه وپوښتل:

— ترورزیه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وویل:

— وربندار موده. شفاخانې ته یې بیا یو.

— بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاوردلاس ساعت ژر سترگو ته وروړاندې کړ:

— پینځه ویش دیقې خوشه پینځه ویش دیقې. دونه وخت کې مکمل اینجن جگېږي.

میرگل بېرې وروڅې بره کش کړې:

— نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دنیا کې جگوه! دونه وخت کې ایله ورسېږو.

— دا جی صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

— بس مخکې به مو کړی و.

کریم لرگی په ځمکه لگاوه راوړسېد. د نازیې په پښو یې چاډري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنگ پک الوتې و. شاه زمان تېلفون راواخېست. ویې ویل:

—ته ودرېږه! د اچي صیب سره وغږېږمه. الو! اچي صیب!... هو کار شوی و بوله. خو وړېنډار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خود کریم لالا سره زموږ مامېله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې را کوي... شل ديقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

تېلفون بند شو. میرگل وویل:

—ترورزیانو! بس مخته شی!

شاه زمان یو قرار وړکتل. په پای کې یې په آرامه غږ واپست:

—ته ودرېږه! دا وړېنډار خو کور ته بوغو کنه. دونه وخت خوشته.

ټول بېرته حویلی ته ننوتل. په تا کاوی کې شاه زمان تېلفون راواخېست. ژر ژر یې گوتې ووهلې. غوږ ته یې ونيو:

— الو! قوماندان صیب سرور یې؟... شازمان یمه، مالېم شازمان... ما ویلې یو کار وکړه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې

ته یې بیایو... نه، لگېدلی ندی. بڼځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اچي رسول کسان مې نه پرېږدي... ته څنگه پکې نه یې؟... دا خوشتاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... گوره... ته غوږ ونیسئ...

تېلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

— الو! نور علي!... نور علي شهید شو؟... ته څوک یې؟... الله گل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وگوره خوریه! کومک

وکړه!... مریض مې مري... هو وړېنډار مې ده... د اچي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېږدي... څنگه دې په اچي زور نه رسي؟... هو کریم اوستا ژوندی دی...

تېلفون بند شو. هغه له ځان سره سپوږمې وویلې. دروازه وټکېدله. میرگل نارې کړې:

— ترورزیانو راووخئ کنه! پینځه لس دقیقې پاتې شوي.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

— خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مور ته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولږېدله. شونډې یې مری، مری شوې. درېو اړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرگل غږ کړ:

— بس راوخئ که درېسې در شو؟

کریم نارې کړې:

— الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلی گیله د ځانه کوی!

د میرگل مخ تک سور شو. ویې ویل:

— ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور اوږي. بېرختي د دېوال له سره سالون تربرېد لاندې ونيو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور

ننوتل. کریم لرگی لگاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بېخ کې وويشتل. دلاورد

سالون له کړکۍ هرڅه لیدل. سړي په دواړو لاسونو کې ونيو. کېناست. ویې ویل:

— څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اچي بریکونه څوک نیسي څوک؟

میرگل د کنډ و له څنگه د خپلو کسانو مړي ولیدل. څنگ ته ولاړ بېر څټي کس ته یې وویل:

— ترورزیه! بس دا گوډ خو سم لیونی دی.

ملگري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. دننه وسیمه په منډه سالون ته راوختله. د ضربو له امله ولوېدل. په

پروتو یې غږ کړ:

— اله کاکا بنځه! کاکا بنځه!

کریم له لرگي سره په یوه پنبه په زینه منډه واخستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شتوا هه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هېڅ ډول عکس العمل نه شو. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.

شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له مټو ونيو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

— لاړه! نازیه مې ارامنجنه لاړه کنه نو.

سلگی یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

— وه میر حمزه مې! وه مې نه لیده کنه نو.

بنه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شایې له سلگیو سره غورځېدل. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا

ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. دلرگي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:

— ته پلېفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنگ وواژه. په برابر غږ یې وویل:

— زه درته په خپل کور کې منتظریمه... هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شتو هل. زگېروي یې وختل. په کریم بیا د سلگیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

— ځی! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اچي سره مامېله خلاصومه.

دلاور وویل:

— مور به امیو مور.

— نه، چې تاسې نه یی بنه ده.

شاه زمان غږ کړ:

— تايوازي نه پرېدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

— زه امیوازي نه پاتې کېم. ځی چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

— ما ویلي مور دواړه څنگ په څنگ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

— که میر حمزه مې...

ستونی یې داسې وپرسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

— که بچی مې مې پیدا... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نژدې وي.

بیا د سلگیو حمله ورباندې راغله. ورونو یې هېڅ ونه ویل. د ورې کرکې له لارې یې اول لوڼې واپستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري دېوال ووځي. میرگل ورباندې ټوپک ونيو. وپسېد:

- تروزيانو! بس خبرې ونکړ!

oooooooooooo

کریم څوړند سر په حویلی کې کېناست. لرگی یې څنگ ته کېښود. چې زړه به یې تښتېده نو خوله به یې آسمان ته کړه. ژوره سا به یې واخېستله. د دېوال له کنډو څخه یې لمر ته وکتل. له هرې خوا ماشیندارو غږونه راتلل. دامهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کریم غوږ ونيو. فکريې وکړ چې یوه خوا ماته شوه. ورو ورونژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لاهم گرځېدلې. له کوچې څخه د موټر غرهار راغی. تور لنډ کروزر له دوو پېک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د گڼو پښو درې درې شو. په لسگونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حویلی په بېلابېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار تر شني پردې تېر شول. کریم شواړ ناست. حاجي د نوي کور څوړند چت ته وکتل. په درندو قدمونو وړاندې راغی. جبار وویل:

- کریم اوستاڅه څنگه یې؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه:

- تازما کسان ووژل.

کریم بیا ځواب ورنه کړ. میرگل د نوي ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنگ ته یې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسیمه یې سرونو ته ناستې وې. په خولو یې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کریم ته وویل:

- کاش چې دا عقل دې مخکې پیدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کریم یې په خبرو کې و لوبېد:

- دوستان؟ هههه...

- ولې دې وخنډل قوربان؟

کریم غټ سر وڅنډه. خوله یې وچه شوې وه. نری شونډې یې ورپېدې:

- سرې دوستان نه غولوي کنه نو.

- موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپینه مامدینه ده.

د کریم په تندي درد شو. سترگو یې سپاهي وکړه. څوک یې سم نه لیده. په مخ یې لاس کش کړ. سترگې یې لږې روښانه شوې. په دمهمه یې وویل:

- تازما ورونو ته دام ایښی و. د دروغو مامېله دې جوړه کړې وه. بیا دې پوډر ورکړي وه. خریدار ام ستاکس و، پولیس ام.

په کونج کې د میرگل تندي گونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ یې ووت:

- ستا کړتو ته وخت نلرمه. مامېله خلاصه قوربان!

کریم دوام ورکړ:

- پوډر ام بېرته تاته رسېدلي کنه نو.

- زه داسې بې غیرته نه یمه. ته قاضي یې که قرضدار؟

کریم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ یې کړ:

- پولیس څه خبر شوه چې دوی سره دونه ډېر پوډر دي؟ بیا یې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

د حاجي زړه تنگ او مخ لا سور شو. ژوره سايې واخېستله. ويې ويل:

- تاته زما زور ندى مالوم قوربان.

کریم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:

- او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې دپاره کړې ده کنه نو.

میرگل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:

- ستا ځمکه ماته په درياب کې شاخکې دى.

- تا ام يو يو شاخکې امداسې ټول کړې چې درياب شي کنه نو.

د حاجي سرېمې وپرسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:

- ځمکه را کوي که نه؟

د کریم سا بندېدل. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. بڼه لويه سايې واخېستله. په آرامه يې وويل:

- ځمکه نه، جنگلا وه.

د حاجي تندى گونجې شو. کریم سر و خوځاوه:

- ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړى و. ډېر رانه خوشاله دى. د جنگ نه خبر شوى و. زنگ يې راته وواژه. هغه ستا د کارونو

ټوله کيسه راته وکړه. جنگلا وه، هههه بڼه نوم دې يې ايښى. سېلا وکې چې خلک لږکي نيسي سېلا وه ورته وايي. په جنگ کې

چې ته مالونه لوتې جنگلا وه يې بولي.

حاجي غاښونه وچيچل:

- گل احمد اجي و؟

کریم موسکى شو. حاجي له قهره کټ کټ وخنډل. ويې ويل:

- اغه دې ام راباندې خميره که. اى! څه دا يې جنگلا وه. څه دې دلاسه پوره دي قوربان؟

- ايڅ، تاد بېرک کارمل د وخته چورول پيل کړي. وېښه! دکارمل د وخته دې جنگلا وه نيول پيل کړي. دولت او مجاهدو

قوماندانان به دې شريکان کړه. بيا به اغوى قصدن کورونه ويشتل. په لوډ سپيکر کې به يې ام نارې وهلې چې کورونه پرېږدئ.

ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.

حاجي رسول شونډې کېکابلې:

- بڼه مالومات يې درکړي.

- اغې دونيا کې به يو د شپرو جواب څنگه وايې کنه نو؟

- کوم شپرو؟

- ځان ناگاره مه نيسه کنه نو! لېونى شپرو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړى و. بيا دې ټوله کورنى. ويشتي وه. چې ستا راز

چاته ونه وايي. اغه خداى ژوندى پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونى شو.

- کړتې بندې که چې تانه بل شپرو جوړومه. جنگلا وه مې راکه!

- درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واره واره شيان په جنگلا وه کې وړې.

حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکى شو. سپينه گردکى. بېره يې و خوځېدله:

- اغه کار چي يوازې ته يې کولی شي بېل خوند لري قوربان.
 جبار کټ کټ وخنډل. نورو کسانو يې له هرې خوا پخو هل. کریم نری، شونډې ویتې کړې. هواته يې اشاره وکړه. ويې ويل:
 - کار دې وشو. جنگ دې ختم که کنه نو.
 حاجي سر وخنډه. غږ يې ووت:
 - ځان ته هو بنيار وايې خو کمقل يې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملگري يې ام دولت ته تسليم کړه.
 د کریم تندي گونجې شو. حاجي په ملنډو و موسل. ويې ويل:
 - داغه شرطونه دولت ومنل، نور يې نوڅه کول؟
 - بڼه؟ دا زمور کلی يې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟
 حاجي سر وخواوه:
 - هرڅوک خو تا غوندې کمقله ندي. بڼه څه خبره خلاصه قوربان! ډېره اوږده شوه.
 کریم کاغذ و نه جگ ونيول. شونډې يې ورپېدلې:
 - دا زما د بنار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!
 حاجي وخنډل. خپل مالي کس جان محمد ته يې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وويل:
 - ته ډېر زړور يې قوربان.
 کریم د هغه څېره سمه نه ليدله. شونډې يې ورپېدلې:
 - ما کې ډار ته ځای ندي پاتې.
 د جبار تېلفون ته زنگ راغی. هغه غوږ ته ونيو. ويې پوښتل:
 - څوک دي؟... پوليس؟... د باغ حجره کې يې کېنوی! قدر يې وکړ! موراوس راځو.
 جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پانې واپولې راواړولې.
 سترگې يې تېرې او سا اڅېستل يې تېز شول. چيغه يې کړه:
 - دا خو قوالې ندي.
 کریم له جبهه د غټې خولې تو مانچه را اېستې وه. هواته يې ونيوله. ډز يې وکړ. مرمی له رڼا سره جگه شوه. حاجي غږ کړ:
 - دادې څه وکړه؟
 مرمی سيخ د حويلی په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وويل:
 - دې نه پس جنگلاوه ختمه کنه نو. هههه
 سور غليظ لوگی پورته شو. طيارو مخونه راوگرځول. حاجي منډه واڅېستله. په جان محمد او جبار يې چيغه کړه:
 - ځان باسئ!
 ساتونکي يې هم په وار خطايی هواته وکتل او په حاجي پسې يې وځغاستل. دا مهال شپرو لېونی راپيدا شو. حاجي يې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونيو. له ځان سره وغو مېږد «جنگلاوه، جنگلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.
 ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شپرو نه خوشې کاوه. طيارې راو رسېدلې. په کور يې ضربې وکړې. بمونه يې وغورځول. دا کار يې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طيارو بېرته مخونه وگرځول. ورکې شوې.

∞∞∞∞∞∞∞∞

ما بنام قضا و د دېوالونو سيوري د زړو کنډوالو په شان برېښېدل. هرې خواته چيغې وې. خلک د موټرو د خراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کریم د حويلې دېوالونه په تور لندې کړوزر او دوو پيک آپو د پاسه پراته وو. دننه يې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واپولې. نوی او زور کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لويو کنډو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته يې رېمبارې وهلې. دوی کونج په کونج وگرځېدل. خو کریم يې ونه موند. سترگې يې ډکې شوې. بېرته تېزووتل. دلاور شترنگ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د بنځو برخې ته ودرېدل. د نیلي چينې تروريې مخه ونيوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

— اغه بنځه چې موږ راوړې وه، اغه څنگه شوه؟

شاته ميرگل ځواب ورکړ:

— ترورزيه! وراره پيدا شو. ورېنډارام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترگو ورتاوشول. ميرگل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تگ په مهال يې وويل:

— موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار يې څوک دی؟ شېریني به را کوي.

د دوی له سترگو او ښکې راغلې. درېواړه په حويلې کې تر خراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته يې د کور يو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې يې شکېدلې او سترگې يې پرېسېدلې وې. د زرگۍ و. هغه چې د جبار په تا کاونې کې کریم خپل ټلېفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زرگي وپوښتل:

— څنگه دی؟

— دی نو. تشویش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زرگي د بېرته تگ په مهال سر و خوځاوه:

— ورور نه ام راتېر دی.

هغه په حويلې کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلگيو کې غږ واپست:

— زوی يې ونه لیده زوی.

ميرگل سر و خوځاوه:

— ترورزيه! بس چې پوه شوم چې زه يې ام غولولی يم، ما ويلې د اجي رسول وينې وڅکمه. د کریم اوستاد د بنځې خبره وه. که نه اول ما مرداره.

زرگي پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ويې پوښتل:

— د زرین کلا کریم اوستاد خو نه یادوی؟

درېواړه ښغ ودرېدل. ميرگل وپوښتل:

— ترورزيه! ته اغه څه پېژنې؟

زرگي سر غمجن وښور او وويل:

- کيسه اورده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او ستاڅ خدایي الله راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنگ وواکه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او ستاڅ وژني. ما ویلي چې ورسره کومک ونکمه نه ځمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مگر سا یې اخیستله. زه مې شفاخانې ته راوه. ټولو یو بل ته وکتل. یوځای عاجلي برخې ته روان شول. شاه زمان په تگ کې وویل:

- موبیې گورو.

زړگي یې مخه و نیوله:

- مه ځی! اېڅوک نه پرېږدي.

○○○○○○○○○○

کریم کړکی ته کتل. د باندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زگپروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسېجن ماسکونه نښتي وو. ده د سردپاسه اوسپنيزې لکړې ته سترگې واړولې. د سپروم له کڅوړې یو یو شاڅکی په نري پایپ کې توپېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختی اخیستله. لاس یې جگ کړ چې د اکسېجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې دروند و. ویې لیدل چې سترپښو په سپینو لتو کې تاو دی. یوازې د گوتو زېړ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لږ کش کړ. خرېدو ته ورته غږ یې واېست:

- زړه مې تنگ دی کنه نو.

نرس وویل:

- ماسک مه کښوه! خیر دی. اوصېله وکه! ښه کېږي.

- زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له وړې الماری څخه یې دوا راواخیستله. ویې پوښتل:

- درد نشې تېرولی؟ اوس به سپروم کې درته دغه زوروره پیچکاری وکمه. دردونه به دې دسې ورک شي. لکه نه چې وه.

- زما درد په پیچکاری نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترگو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کریم چپرکت یې د دروازې په لور تېلواوه. نرسې ورسره د اکسېجن ډبه په ټایرونو کښوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چرته یې بیایي. کړس شو. دده چپرکت چېتکه وخوره. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وگرځاوه. نازیه یې څنگ ته په بل چپرکت کې ولیدله. سورمخی غومبرور ماشوم ورسره په خواږه خوب ویده و. د کریم سترگې راووتلې. د اکسېجن ماسک یې له غټې گردې پزې او ننوتې خولې جگ کړ. ویې پوښتل:

- میر حمزه؟ میر حمزه؟

نازیې سر وځواوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سر یې په بالښت کېښود. اوښکې یې له سترگو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسېجن یې واخیستل. بیایي ماسک له خولې ښکته ونيو. مخ یې مېر حمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لټه یې سترگې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحالي ویني که نه. د نرسانو څنگ ته یې دواړه وروڼه له میرگل او زړگي سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ یې ووت:

- میر حمزه وینی میر حمزه؟

هغوی سرونه وځوځول. وروڼه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

- زه به ستاسې احسان اېشکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوی په ډکو سترگو موسکي شول. کریم ماسک په مخ کېښود. بڼه یې نفس واخېست. لاس یې وغځاوه. د زوی په مخ یې گوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ور کېښود. خپله یې هم کلک کړی و. کریم هماغسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې یې تاووه. پټېر یې تود شو. پښې او لاسونه یې ورنېکل کړل. سلګۍ یې ووهلې. ماشوم وینښ شو. وچونګېد. کریم اشاره وکړه چې مور ته یې ورکړی. بیا یې ماسک جگ کړ. مخ یې ورونو ته واړاوه. په خړېدلي غږ یې وویل:

- زما ټول جايداد ستاسې دی.

دلاور په سېرمو کې وپشېد. اوښکې یې پاکې کړې. ویې ویل:

- اصل کې موږ باید تاته خپل جايداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بېچ کړود مرګه. میر حمزه په کریکو شو. خوله یې خوځوله. تی یې غوښت. نازيې گړېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. میر حمزه د مور په تی خوله خښه کړه. کریم په موسکا کتل. اوښکې یې یو قرار جاري وې. سا یې په سختۍ اخېستله. ویې ویل:

- شوکر! ته ژوندی یې.

- وی بېخي جوړه یمه. خپته یې راخیرې کړې. بېرته یې گڼدلې ده. درد نشته. ته څنگه یې؟

- ما نه په دنیا کې بڼه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازیه یې سترگو ته ځیر شوه. کریم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نری شونډې یې ورپېدلې:

- په اصل کې په کلي کې جنگ ما و اچاوه. خدای تعالی به د هر یو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازیې سر وڅنډه. ویې ویل:

- وی. اوس شوی کار دی. زړه یې مه خوره!

- نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ویلې په جنگونو کې بڼه او بد وي. بڼه جنگونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنگ یوازې بدمرغي راولي.

نازیې میر حمزه سینې ته بڼه نژدې کړ. ویې ویل:

- وی. ولې داسې وایې؟ تا خو ټوپک ته لاس امدی کړی.

- د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کړی. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې

دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

- وی یوازې ته خو نه وې.

- هو، صفاجان اغا ما غونډې ډېر روزلي، او وبه یې روزي. خوزه به د خپلې گونا جواب وایمه کنه نو. امدې کې خراب یمه.

هغه موسکی شو:

- یو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنگلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وېښي کنه نو.

هغه د میر حمزه په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

- اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنگ مې وگټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دادی میر حمزه دې غېږ کې دی.

نازیې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سړيې لاس تېر کړ. پېرې شونډې یې وڅوڅېدې:

- هو، میر حمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. گورې؟

کریم سر و بنوراوه:

- تاسې مور او زوی ډېر بنایسته بنکارۍ کڼه نو.

نازیه په روانو او بنکو موسکۍ شوه. خادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

- ای سرېه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وڅنډه. نری، شونډې یې ورپېدلې:

- امداد خادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېدو ته ورته غږ بیا ووت:

- تارښتیا ویلې. ښکمرغۍ ته در سپدلو نه داغې ساتل گران وي.

هغه میرحمزه ته گوته ونيوله:

- ته به همت کوي. دا ښکمرغۍ به ساتې.

- ولې یوازې زه؟

کریم سترگې ورجگې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

- میرحمزه باندي مکتب ووايه! پوهنتون یې ووايه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله

روان نه وي کڼه نو. دې وطن کې امداد سر و کمی دی بس. ځکه خو هرڅوک پکې جنگ اچوي، هرڅوک جنگلاوه نیسي.

- شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترگې ورجگې کړې. خبرې یې وغځولې:

- ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان پوره دی. زما ام کڼه نو.

نازیې سر و خوځاوه. ویې ویل:

- وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

- وعده ده؟

نازیه یې غټو سترگو ته ځیر وه. پېرې شونډې یې ورپولې:

- وعده ده.

د کریم پټر تود شو. د هوسایۍ او کامیابۍ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته

تشه کړه. په شونډو یې نری، موسکا خوره وه. نابیره یې ستونی بند شو. غږس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کښوله. ماسک

یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولرژېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمندېه کړه.

کریم د سا اڅپستلو په سختۍ کې سر جگ کړ. نازیې ته موسکۍ شو. لرژېدونکی لاس یې و خوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د

سر په اشاره و منله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

oooooooooooo

دوه کاله وروسته ماشي سراچه د ښار په گڼه گونډه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سپټ کې ناست و. شاته

وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لگېدله. ترڅنگ یې نازیې تورخادر په سر سم کړ.

د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترگو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:

- وی، لکه چې یخ ووايه. دا ښیښه خو جگه کئ!

دلورد بنیسنې تېۍ ته گوتې وروړې. شاه زمان وویل:

– ورپنداري! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب بنیمه.

موټر د لس منزله بنگلې بنویه حویلی ته په زینتي کتاره ننوت. د لویې دروازې پیک یې په سپین ټوکر پټ و. دلور پاس وکتل.

ویې ویل:

– شیش محل دی شیش محل.

د بنگلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرین کلاڅخه راغلي وو. خو تر پیک لاندې کسان شتمن مېلمان نه بنکارېدل. دوی له

موټره کېوتل. زرگی او سپینزیري پلاري یې په سپینو جامو او تورو واسکتونو کې مخې ته ورغلل. سپینزیري وویل:

– نازيې خوري! دا دی ستا په خوبه مو هرڅه نن ورځې ته تیار کړه.

نازيې مننه وکړه. شاه زمان او زرگی هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. میرگل ورته د سلام اشاره وکړه. سپینزیري د لویې دروازې

مخ ته د زینو په سر لاسونه وپړکول. ویې ویل:

– ورونو هر کله راشئ! موږ تاسې ته د بنار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو باید ووايم چې دا ودانۍ له نورو

فرق لري. د دې بنسټ د پیسو د گټلو د امید په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مینې په اساس اېښودل شوی. که خدای

بنېلي کریم استاد د اختطافچیانو څخه د زرگی په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.

خلکو سرونه و خوځول. سپینزیري خبرو ته دوام ورکړ:

– د دې ځمکه د محترمي بي بي نازيې ده. او تعمیر پکې موږ جوړ کړی دی. یانې دواړه پکې برابر شریکان یو. خبرې نه

اوږدومه. د نازيې خورکۍ نه هیله کوو چې د تعمیر د مخ دا نقاب لرې کي!

نازيې د زرگی په لارښوونه رسی. کسه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پیک په سر غټ لیکل شوي وو «میر حمزه

پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازيې په سترگو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ویې ویل:

– خیر ویسئ! خدای دې ستاسې راتگ تاسې ته په ټکو کارونو کې ایساب کي. دا د کریم ارمان و چې دلته امداسې بنگله جگه

کي. اجي صیب او زرگی دې خیر یوسي چې داغه دا ارمان یې پوره که. نن داغه د مرگ ټیک دوه کاله کېږي. خو د کریم اخري

ارمان دا و چې موږ سړي ولرو. داسې سړي چې ټکم رغی وساتي او د جنگ منځه ونیسي. که داسې سړي ولرو بیا به دا بنگلې ډېر

وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هرڅو نه جگې او کلکې یې جوړې کو بېرته به وړانږېږي. زه به دې بنگلې کې یوازې داسې

کارونه وکمه چې د کریم د ابل ارمان پوره شي. او اغو کلیوالو ته به پکې کار پیدا کوم چې د زرین کلا په جنگ کې یې ضرر

لیدلی.

د چکچکو شور جگ شو. لاروي ودرېدل. د بنگلې سیل یې کاوه. نازيې له شاه زمان څخه میر حمزه واخېست. هغه د هاجرې او

وسیمې چکچکو ته کټ کټ و خندل. خپله یې هم نازک لاسونه وټکول.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**